

มหาวิทยาลัยศรีปทุม

รายงานการวิจัย

เรื่อง

การรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ กับความคาดหวังต่อ
การจัดวางเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ ตามความเหมาะสมของเนื้อหา
ของผู้ปกครองเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานคร

THE TELEVISION RATING PERCEPTION AND TIME ZONE
EXPECTATION OF THE ELEMENTARY SCHOOL
STUDENTS' PARENTS IN BANGKOK

นฤมล ปิ่นโต

มหาวิทยาลัยศรีปทุม
SRIPATUM UNIVERSITY

งานวิจัยนี้ ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจากมหาวิทยาลัยศรีปทุม

ปีการศึกษา 2550

กิตติกรรมประกาศ

การวิจัยเรื่อง “การรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ กับความคาดหวังต่อการจัดวางเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ตามความเหมาะสมของเนื้อหา ของผู้ปกครองเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานคร” สำเร็จลุล่วงลงได้ด้วยทุนอุดหนุนงานวิจัยจากมหาวิทยาลัยศรีปทุม ผู้วิจัยจึงขอขอบพระคุณ ดร.รัชนีพร พุคยาภรณ์ พุกกะมาน อธิการบดีมหาวิทยาลัยศรีปทุม ตลอดจนคณะกรรมการวิจัยทุกท่าน ที่ได้เล็งเห็นความสำคัญของงานวิจัย และพิจารณาให้ทุนอุดหนุนดังกล่าว

นอกจากนี้ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์วันชัย ธนะวังน้อย ผู้ทรงคุณวุฒิ ที่คอยให้คำปรึกษา ตรวจสอบข้อบกพร่อง และคอยชี้แนะแนวทางในการปรับปรุงให้งานวิจัยมีคุณภาพดียิ่งขึ้น ด้วยความเอาใจใส่มาโดยตลอด

ขอขอบคุณ ผู้ปกครองนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานครที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทุกท่าน ที่กรุณาสละเวลาตอบแบบสอบถาม จนทำให้ได้ข้อมูลสำคัญมาทำการวิเคราะห์ และประเมินผลอย่างครบถ้วน

ขอขอบคุณครอบครัว “หล่อศรีแสงทอง” และครอบครัว “ปิ่นโต” ทุกคนอย่างยิ่ง ที่เป็นกำลังใจให้ผู้วิจัยอย่างสม่ำเสมอโดยเฉพาะอย่างยิ่งคุณพ่อประยูรและคุณแม่อุดม หล่อศรีแสงทอง ที่คอยให้ทั้งสติ และแนวคิดเรื่องการมองโลกในแง่ดี ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้งานวิจัยเดินทางมาสู่ความสำเร็จได้ในที่สุด

ผู้วิจัยหวังว่า งานวิจัยนี้จะเป็นประโยชน์ต่อการจัดทำนโยบาย และกฎหมาย เพื่อรองรับระบบการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ ตลอดจนเป็นจุดเริ่มต้นในการสร้างกระแสการมีส่วนร่วมในการตรวจสอบสื่อของภาคประชาชนต่อไป

นางนฤมล ปิ่นโต

หัวข้อวิจัย : การรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ กับความคาดหวังต่อการจัดวางเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ตามความเหมาะสมของเนื้อหาของผู้ปกครองเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานคร

ผู้วิจัย : นางนฤมล ปิ่นโต

หน่วยงาน : คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม

ปีที่พิมพ์ : พ.ศ. 2551

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ และความคาดหวังต่อการจัดวางเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ตามความเหมาะสมของเนื้อหาของผู้ปกครองเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานคร โดยมุ่งหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรดังนี้

1. ระดับการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์กับระดับความคาดหวังต่อการจำกัดเวลาออกอากาศรายการที่มีเนื้อหาควรจำกัด
2. ลักษณะทางประชากรศาสตร์ กับระดับการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์
3. พฤติกรรมการเปิดรับรายการโทรทัศน์พร้อมบุตรหลาน กับระดับความคาดหวังต่อการจำกัดเวลาออกอากาศรายการที่มีเนื้อหาควรจำกัด

กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ปกครองนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการขั้นพื้นฐานจำนวน 400 คน โดยมาจากวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบผสมผสานจากจำนวนประชากรทั้งหมด 30,905 คน เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลประกอบด้วย 1) แบบสอบถาม ซึ่งใช้วัดลักษณะทางประชากรศาสตร์ พฤติกรรมการเปิดรับรายการโทรทัศน์พร้อมบุตรหลาน และความคาดหวังต่อการจัดวางเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ตามความเหมาะสมของเนื้อหา 2) แบบทดสอบ ซึ่งใช้วัดการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ของกลุ่มตัวอย่าง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ 1) สถิติเชิงพรรณนา ประกอบด้วย ร้อยละ การแจกแจงความถี่ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2) สถิติเชิงอนุมาน ประกอบด้วย การ

ทดสอบค่าเฉลี่ย (t-test) การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบจำแนกทางเดียว (F-test) การทดสอบจับคู่พหุคูณ (Multiple Comparison) และการทดสอบไค-สแควร์ (Chi-square)

ผลการวิจัยพบว่าผู้ปกครองนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานครมีการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ในระดับปานกลาง ซึ่งระดับการรับรู้ดังกล่าวมีความสัมพันธ์กับ อายุ การศึกษา และอาชีพ โดยประเด็นที่ผู้ปกครองมีการรับรู้ถูกต้องมากที่สุด 3 ลำดับ คือ เรื่องความหมายของสัญลักษณ์ “ท” “น๑๓” และเรื่องผลที่ผู้ชมจะได้รับกรณีไม่เลือกชมรายการตามคำแนะนำของการจัดระดับความเหมาะสม ส่วนประเด็นที่ผู้ปกครองมีการรับรู้ที่ไม่ถูกต้องมากที่สุด คือ เรื่องความหมายของสัญลักษณ์ “ป”

ผู้ปกครองนักเรียน มีความคาดหวังต่อการจำกัดวันเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาที่ควรจำกัดระดับสูง ในประเด็นการใช้ความรุนแรง การใช้อาวุธ ยาเสพติด และการใช้ภาษาที่ก้าวร้าว หยาดคาย และมีความคาดหวังต่อการจำกัดวันเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาที่ควรจำกัดระดับปานกลาง ในประเด็นการแสดงที่ทำให้เกิดความรู้สึกเศร้า หดหู่ สดสยอง การล้อเลียนให้เกิดความอาย กลายเป็นตัวตลกในสังคม และการแสดงท่าทางที่ไม่เหมาะสมในทางเพศ โดยผู้ปกครองนักเรียน คาดหวังให้นำเสนอเนื้อหาที่ควรจำกัดในวันจันทร์ถึงศุกร์ ในช่วงเวลา 1.05-5.00 น.

ทั้งนี้ ระดับการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์มีความสัมพันธ์กับความคาดหวังดังกล่าว

นอกจากนี้ยังพบว่า ผู้ปกครองนักเรียน ใช้เวลาดูโทรทัศน์พร้อมบุตรหลาน มากกว่า 60 นาทีต่อวัน โดยช่วงเวลาที่ดูพร้อมบุตรหลาน คือ ช่วงหัวค่ำของวันจันทร์ถึงวันศุกร์ และพบว่าพฤติกรรมการเปิดรับรายการโทรทัศน์พร้อมบุตรหลาน ไม่มีความสัมพันธ์กับความคาดหวังต่อการจำกัดเวลาออกอากาศรายการที่มีเนื้อหาควรจำกัด

คำสำคัญ : การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ ความคาดหวังต่อการจัดวางเวลาออกอากาศ ระดับการรับรู้ รายการที่มีเนื้อหาควรจำกัด

Research Title: The Television Rating Perception and Time Zone Expectation of the Elementary School Students' Parents in Bangkok

Name of Researcher: Mrs. Naruemon Pinto

Name of Institution: Faculty of Communication Arts, Sripatum University

Year of Publication: B.E. 2551

Abstract

This research has objectives for studying the television rating perception and time zone expectation, of the elementary school students' parents in Bangkok which aims to search for the relation of the variables as follows :

1. The perceptive level of the arrangement in ranking the TV program's suitability, and the expectation towards the limitation of the broadcasting time which should have limited substances.
2. The demographic characteristics and the perceptive level of the arrangement in ranking the TV program's suitability.
3. The behavior in viewing the TV program with descendants and the expected level towards the limitation of the broadcasting time that have the substances which should be limited.

Samples were 400 parents of elementary school student in Bangkok which belong to the office of the fundamental commission and originated by the random sampling from the 30,905 populations and, the tools for collecting data composed of :

- 1) Questionnaire : using for measuring demographic characteristics, the behavior in viewing the TV program with descendants, and the expectation toward the arrangement in broadcasting of the TV time table followed the suitability of the substance.
- 2) A test : using in measuring the level of the perception of the arrangement in ranking the TV program's suitability of samples. The statistics which used in analyzing data were
  - 1) descriptive statistics consist of percentile, frequencies , Mean and Stand Deviation

2) Inferential statistics consist of T-test, F-test, Multiple comparison, and Chi-square.

The research found the parents of the elementary school student in Bangkok had a medium perceptive level of the arrangement in ranking the TV program's suitability which related with age, education, and occupation. And the issue which parents had the most corrected perception were the meaning of the symbol “๗”, “p13” and about the result to the viewers when did not view the program as recommended by the ranking suitability, and the issue which parents had the most incorrect perception was the meaning of the symbol “๑”

The parents of the elementary school student had a high expectation towards the limitation of the broadcasting time table as the suitability of the substance in the issue of using violence, weapons, drugs, aggressive and rude language and had a medium expectation towards the limitation of the broadcasting time which should have limited substances in the issue of the expression that made sadness, depression, horror, mimic which made shyness and became a joker in the society, the improper sexual manner, and the parents of the elementary school student expected the substance to be presented and which should be limited on Monday to Friday during 1.05-5.00 am.

As the level of the perception of the arrangement in ranking the TV program's suitability had the relation with the mentioned expectation, besides, also found that the parents of the elementary school student spent over 60 minutes per day in watching TV with descendants in the evening of Monday to Friday and found that the behavior of watching TV program with descendants had no relation with the expected level towards the limitation of the broadcasting time which should have limited substances.

Keywords : Television rating perception, Time zone expectation, The perceptive level, The program which should have limited substances

สารบัญ

บทที่		หน้า
1.	บทนำ.....	1
	ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
	วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	5
	คำถามการวิจัย.....	5
	สมมติฐานการวิจัย.....	6
	ขอบเขตของการวิจัย.....	7
	นิยามศัพท์.....	8
2.	วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง.....	10
	ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับเรื่องที่วิจัย.....	10
	ทฤษฎีรองรับหรือกรอบความคิดทางทฤษฎี.....	24
	ผลการวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	28
3.	ระเบียบวิธีการวิจัย.....	36
	แบบแผนการวิจัย.....	36
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	36
	ขั้นตอนการดำเนินงานวิจัย.....	43
	เครื่องมือการวิจัย.....	43
	ตัวแปรที่เกี่ยวกับการวิจัย.....	44
	การวัดค่าตัวแปร.....	45
	การรวบรวมข้อมูล.....	54
	การวิเคราะห์ข้อมูล.....	54
4.	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	56

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5. สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	96
สรุปผลการวิจัย.....	97
อภิปรายผล.....	101
ข้อเสนอแนะ.....	110
บรรณานุกรม.....	112
ภาคผนวก.....	116
ภาคผนวก ก แบบสอบถาม.....	117
ภาคผนวก ข ผลการทดสอบทางสถิติ.....	125
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	133

สารบัญตาราง

ตาราง		หน้า
1	ระดับค่าของเนื้อหาที่ควรมีการจำกัด จำแนกตามระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์.....	14
2	จำนวนผู้ประกอบการนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพฯ จำแนกตามเขตพื้นที่การศึกษา.....	37
3	จำนวนกลุ่มตัวอย่างของผู้ปกครองเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานครจำแนกตามเขตพื้นที่การศึกษา และโรงเรียน.....	41
4	ความคาดหวังต่อการจำกัดเวลาออกอากาศรายการที่มีเนื้อหาที่ควรมีการจำกัด.....	46
5	ตัวแปรวันที่คาดหวังให้มีการออกอากาศรายการที่มีเนื้อหาที่ควรมีการจำกัด.....	47
6	ตัวแปรเวลาที่คาดหวังให้มีการออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาควรแก่การจำกัด.....	48
7	ตัวแปรวันที่คาดหวังให้มีการออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาควรแก่การส่งเสริม.....	49
8	ตัวแปรเวลาที่คาดหวังให้มีการออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาควรแก่การส่งเสริม.....	50

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตาราง		หน้า
9	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามลักษณะทางประชากรศาสตร์.....	57
10	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเวลาเฉลี่ยที่ดูต่อวันและตามช่วงเวลาที่คุณดูต่อวัน.....	59
11	จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับความคาดหวังต่อการจัดวางเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์และตามประเด็นเนื้อหาที่ควรจำกัด.....	61
12	จำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามวันที่คาดหวังให้มีการออกอากาศ และตามประเด็นเนื้อหาที่ควรจำกัด.....	62
13	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามช่วงเวลาที่คาดหวังให้มีการออกอากาศและตามประเด็นเนื้อหาที่ควรจำกัด.....	63
14	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามวันที่คาดหวังให้มีการออกอากาศรายการโทรทัศน์และตามประเด็นเนื้อหาที่ควรมีการส่งเสริม.....	65
15	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเวลาที่คาดหวังให้มีการออกอากาศรายการโทรทัศน์ และตามประเด็นเนื้อหาที่ควรมีการส่งเสริม....	66

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตาราง		หน้า
16	จำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามความถูกต้องของคำตอบ และตามประเด็นเนื้อหาในการวัดการรับรู้.....	67
17	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามคะแนนรวมรายบุคคล.....	69
18	จำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับคะแนน.....	70
19	ค่าเฉลี่ยจากการวัดการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ของกลุ่มตัวอย่าง.....	71
20	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นอิสระต่อกัน (Independent Samples Test) เพื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจากการวัดการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ของผู้ปกครองเพศชายและเพศหญิง.....	72
21	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระดับการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ของกลุ่มตัวอย่างระหว่างกลุ่มอายุ.....	73
22	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระดับการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ของผู้ปกครองระหว่างกลุ่มระดับการศึกษา.....	75
23	แสดงการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระดับการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ของผู้ปกครองระหว่างกลุ่มอาชีพ.....	76

สารบัญตาราง (ต่อ)

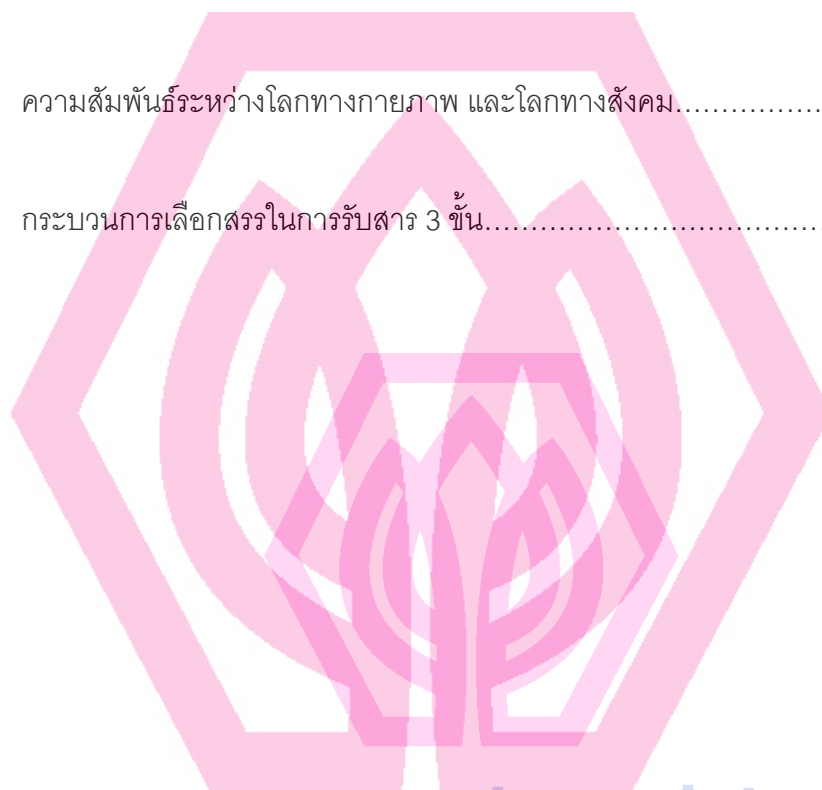
ตาราง		หน้า
24	แสดงการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระดับการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ของผู้ปกครองระหว่างกลุ่มรายได้.....	78
25	แสดงผลการทดสอบค่าเฉลี่ยของระดับความคาดหวังในการจำกัดวันและเวลาออกอากาศรายการที่มีการแสดงที่ทำให้เกิดความรู้สึกเศร้า หดหู่ เครียด สะเทือนใจ ตกใจ สยดสยอง ชะงะแง่ง ของกลุ่มตัวอย่าง.....	79
26	ค่าเฉลี่ยของระดับความคาดหวังให้มีการจำกัดวัน และเวลาออกอากาศรายการที่มี มีการใช้ความรุนแรงต่อตนเองต่อวัตถุ และต่อบุคคลอื่นของกลุ่มตัวอย่าง.....	80
27	ค่าเฉลี่ยของระดับความคาดหวังให้มีการจำกัดวัน และเวลาออกอากาศรายการที่มีเนื้อหาที่มีการใช้อาวุธ ยาเสพติด การแสดงภาพของการกระทำผิดกฎหมาย และศีลธรรมของกลุ่มตัวอย่าง.....	82
28	ค่าเฉลี่ยของระดับความคาดหวังให้มีการจำกัดวัน และเวลาออกอากาศรายการที่มีการ ล้อเลียนให้เกิดความอาย กลายเป็น “ตัวตลกในสังคม” ในประเด็นของเชื้อชาติ รสนิยมทางเพศ ชนชั้น อายุ ศาสนา สีสผิว โรค หรือความพิการทางร่างกาย จิตใจ และสติปัญญา ของกลุ่มตัวอย่าง.....	83
29	ค่าเฉลี่ยของระดับความคาดหวังให้มีการจำกัดวัน และเวลาออกอากาศรายการที่มีกาแสดงท่าทางที่ไม่เหมาะสมในทางเพศ หรือใช้คำพูดเกี่ยวกับเนื้อหาทางเพศที่ล่อแหลมของกลุ่มตัวอย่าง.....	84

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตาราง		หน้า
30	ค่าเฉลี่ยของระดับความคาดหวังให้มีการจำกัดวัน และเวลาออกอากาศรายการที่มีการใช้ภาษาที่ก้าวร้าวหยาบคาย สื่อความหมายในเชิงลบของกลุ่มตัวอย่าง.....	85
31	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความคาดหวังต่อการจำกัดวันและเวลาออกอากาศประเด็นเนื้อหาต่างๆกับการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์.....	87
32	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับความคาดหวังต่อการจำกัดวันและเวลาออกอากาศรายการต่างๆ กับเวลาเฉลี่ยที่ใช้ดูโทรทัศน์พร้อมบุตรหลานต่อวัน.....	88
33	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับความคาดหวังต่อการจำกัดวันและเวลาออกอากาศรายการต่างๆ กับวันและเวลาที่ดูโทรทัศน์พร้อมบุตรหลานต่อวัน.....	92

สารบัญภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1. ความสัมพันธ์ระหว่างโลกทางกายภาพ และโลกทางสังคม.....	24
2. กระบวนการเลือกสรรในการรับสาร 3 ชั้น.....	26

มหาวิทยาลัยศรีปทุม
SRIPATUM UNIVERSITY

มหาวิทยาลัยศรีปทุม
SRIPATUM UNIVERSITY

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

นับตั้งแต่วันที่ 1 ธันวาคม 2549 เป็นต้นมา วงการโทรทัศน์ของเมืองไทยได้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญขึ้นอีกครั้ง นั่นคือการกำกับสัญลักษณ์แสดงระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์ประเภทต่างๆ จากทุกสถานีโทรทัศน์อย่างพร้อมเพรียงกัน ภายใต้การดำเนินงานของกองงานคณะกรรมการกิจการวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์แห่งชาติ (กทช.) กรมประชาสัมพันธ์ ที่ร่วมเครือข่ายกับสถานีวิทยุโทรทัศน์ทั้ง 6 สถานี และกระทรวงวัฒนธรรม รวมทั้งหน่วยงานอื่นๆ อีกหลายแห่ง เพื่อเป็นก้าวแรกที่สำคัญของการพัฒนาระบบการกำกับดูแลตนเองของสถานีโทรทัศน์ (Self-Regulation) ในการพัฒนาระบบที่จะส่งผลให้เกิดการคุ้มครองเด็กเยาวชน และครอบครัว ในฐานะผู้บริโภคที่จะไปบริโภคสื่อที่ไม่เหมาะสมกับวัยของตน ทั้งยังมีส่วนช่วยให้เด็กและเยาวชน ได้รับประโยชน์จากการบริโภคสื่อโทรทัศน์ได้สูงสุด อันจะส่งผลให้เกิดการพัฒนาศักยภาพได้อย่างเต็มที่อีกด้วย (กรมประชาสัมพันธ์ 2551: 1)

ทั้งนี้ เป็นเพราะทุกฝ่ายได้ตระหนักถึงอิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กและเยาวชนทั้งในด้านบวก และด้านลบซึ่งส่งผลกระทบต่อการพัฒนาประเทศ เนื่องจากโทรทัศน์เป็นสื่อที่มีอิทธิพลมากทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพ เนื่องจากเกือบทุกบ้านของไทยมีโทรทัศน์ประจำบ้าน ประกอบกับช่วงเวลาออกอากาศของรายการโทรทัศน์ก็มีให้ชมได้ทั้งวันตลอด 24 ชั่วโมง จึงปรากฏในงานวิจัยหลายชิ้นว่า เด็กใช้เวลาว่างในการดูโทรทัศน์มากที่สุด อาทิ ผลการวิจัยไลฟ์สไตล์ของเด็กในเอเชีย เรื่อง นิวเจเนอเรชันส์ ทีเอ็ม (New Gener Asians TM) ของการ์ตูนเน็ตเวิร์ค พบว่า เด็กไทยเป็นกลุ่มผู้ชมรายการกลุ่มใหญ่ที่สุดใน 14 ประเทศทั่วภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก โดยร้อยละ 89 ของเด็กไทยจะดูทีวีทุกวัน (คานอร์ 2543; อ่างถึงโน มนัสวินี จันทะเลิศ 2548: 14) และจากการสำรวจของสำนักงานสถิติแห่งชาติ (2546) พบว่า กิจกรรมที่เด็กและเยาวชนไทยอายุ 6-24 ปีทำมากที่สุด ได้แก่ การดูโทรทัศน์ และดูวิดีโอ ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 39.62 เมื่อเทียบกับการเลือกทำกิจกรรมอื่นๆ รองลงมาคือ การฟังวิทยุ ฟังเทป การสังสรรค์กับเพื่อน และการอ่านหนังสือ จึงกล่าวได้ว่า โทรทัศน์เป็นสื่อที่เข้าถึงเด็ก และมีโอกาสชั้นนำเด็กไทยได้มาก

การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์โดยการกำกับด้วยสัญลักษณ์ดังกล่าวนี้ เป็นการจำแนกรายการโทรทัศน์เป็นกลุ่มต่างๆ โดยใช้ระบบการประเมินคุณภาพเนื้อหา และระบบการจำแนกเนื้อหาตามอายุเป็นเกณฑ์ ซึ่งกองงานคณะกรรมการกิจการวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์แห่งชาติ (กกช.) กรมประชาสัมพันธ์ และสถานีวิทยุโทรทัศน์ทั้ง 6 สถานี ได้กำหนดความหมายของสัญลักษณ์ไว้ ดังนี้ (กรมประชาสัมพันธ์ 2551: 11-13)

หมายถึง รายการสำหรับเด็กปฐมวัยอายุ 3-5 ปี

หมายถึง รายการสำหรับเด็กอายุ 6-12 ปี

หมายถึง รายการทั่วไปสำหรับผู้ชมทุกวัย

หมายถึง รายการที่เหมาะสมกับผู้ชมที่มีอายุ 13 ปีขึ้นไป

ผู้ชมที่มีอายุน้อยกว่า 13 ปี ควรได้รับคำแนะนำ

หมายถึง รายการที่เหมาะสมสำหรับผู้ชมที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป

ผู้ชมที่มีอายุน้อยกว่า 18 ปี ควรได้รับการแนะนำ

หมายถึง รายการเฉพาะไม่เหมาะสมสำหรับเด็กและเยาวชน

แม้จะมีการกำกับสัญลักษณ์ระดับความเหมาะสมของสื่อโทรทัศน์กับรายการโทรทัศน์เกือบทุกรายการมาเป็นเวลาเกือบ 2 ปี รวมทั้งมีการสื่อสารความรู้ในการจัดระดับความเหมาะสมของสื่อ พร้อมทั้งการรณรงค์กระแสสังคมเพื่อให้เกิดการมีส่วนร่วมในการจัดระดับความเหมาะสมของสื่อมาระยะหนึ่งแล้ว แต่เป็นเรื่องที่น่าขบคิดว่าผู้ปกครองเด็กและเยาวชนซึ่งมีบทบาทอย่างสูงในการอบรมเลี้ยงดูบุตรหลานนั้น จะมีการรับรู้ในเรื่องนี้มากน้อยแค่ไหน เพราะการรับรู้เป็นกระบวนการที่บุคคลเลือกรับและตีความข้อมูลเพื่อให้เกิดความเข้าใจ ซึ่งการรับรู้ของคนเรามี

ความแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับประสิทธิภาพของประสาทสัมผัสที่ช่วยในการรับรู้ และขึ้นอยู่กับประสบการณ์ในอดีต ความเชื่อ และทัศนคติ ฉะนั้นเมื่อผู้ปกครองรับข่าวสารเรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ สารนี้อาจเป็นข่าวสารที่ตนเองสนใจ ตรงกับประสบการณ์เดิมหรือความเชื่อของตนหรือไม่ก็ได้ ซึ่งส่งผลต่อการเลือกตีความข่าวสารนั้นต่อไปตามกระบวนการ “การเลือกเปิดรับข่าวสาร” อันประกอบไปด้วย พฤติกรรม 3 ขั้นตอน คือ 1.การเลือกเปิดรับข่าวสาร (Selective exposure) 2.การเลือกรับรู้ข่าวสาร (Selective perception) และ 3.การเลือกจดจำข่าวสาร (Selective retention) ซึ่งผู้รับสารมักจะเลือกเปิดรับ รับรู้ และจดจำข่าวสารในเรื่องที่เป็นประโยชน์กับตนเอง (พีชนี เขยจรรยา, เมตตา วิวัฒน์านุกูล และถิรนนท์ อนุวัชศรีวงศ์ 2541, 113-115)

เมื่อพิจารณาจากกระบวนการเหล่านี้แล้วจะเห็นได้ว่า หากผู้ปกครองสนใจเรื่องการจัดระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์เพราะเห็นว่าเป็นเรื่องที่เป็นประโยชน์ กล่าวคือ ช่วยให้ข้อมูลว่ารายการใดมีเนื้อหาที่เหมาะสมกับวัยของบุตรหลานก็จะเปิดรับข่าวสารเรื่องนี้ และจะพยายามตีความหรือทำความเข้าใจ ซึ่งย่อมส่งผลให้สามารถจดจำข่าวสารที่ตนตีความนั้นได้ แต่หากผู้ปกครองมองว่าสัญลักษณ์ที่ใช้กำกับรายการโทรทัศน์นั้นไม่มีประโยชน์ หรือคิดว่าข้อมูลไม่น่าเชื่อถือ ก็จะไม่เลือกเปิดรับข่าวสารนี้ตั้งแต่ต้น

อนึ่ง แม้การรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ที่ถูกต้องของผู้ปกครองเด็กและเยาวชนจะเป็นจุดเริ่มต้นของการแนะนำ ตักเตือนบุตรหลานให้บริโภคสื่อที่เหมาะสมกับวัยก็ตาม แต่ผู้ปกครองส่วนใหญ่ไม่สามารถควบคุม ดูแล และให้คำแนะนำบุตรหลานขณะชมรายการโทรทัศน์ได้ตลอดเวลา เนื่องจากข้อจำกัดในด้านการใช้เวลาชมรายการโทรทัศน์ร่วมกับบุตรหลาน รวมทั้งรายการที่ถูกกำกับด้วยสัญลักษณ์ต่างๆ ทั้งที่เหมาะสมและไม่เหมาะสมกับเด็กและเยาวชนนั้น ยังคงกระจายตัวอยู่ทุกช่วงเวลาของสถานี จึงทำให้เด็กและเยาวชนสามารถเข้าถึงรายการทุกประเภทได้ ด้วยเหตุนี้ “วันและเวลาในการออกอากาศ” จึงมีความสัมพันธ์อย่างมากกับพฤติกรรมการเปิดรับรายการโทรทัศน์ของพวกเขา

หากมีการจัดระเบียบเวลาออกอากาศใหม่ โดยจัดวางรายการที่ไม่เหมาะสมกับเด็กและเยาวชนให้ออกอากาศในช่วงเวลาที่เด็กและเยาวชนเข้าถึงได้ยาก และจัดวางรายการที่เป็นประโยชน์กับเด็กและเยาวชนให้ออกอากาศในช่วงเวลาที่สอดคล้องกับพฤติกรรมการเปิดรับสื่อโทรทัศน์ของเด็กและเยาวชน ก็จะทำให้ระยะห่างระหว่างเด็กและเยาวชนกับรายการที่มีเนื้อหาไม่เหมาะสมกับวัยของพวกเขามีมากขึ้น ทั้งยังเป็นการเพิ่มโอกาสให้เข้าถึงเนื้อหาสาระอันเป็นประโยชน์ที่จะได้จากการเปิดรับชมรายการที่เหมาะสมกับวัยได้อย่างมากด้วย

อย่างไรก็ตาม การจัดวางเวลาออกอากาศตามแนวทางดังกล่าวถือเป็นประเด็นที่ละเอียดอ่อน เนื่องจากมีความสัมพันธ์อย่างมากกับอัตราค่าโฆษณาหรือผลประโยชน์ของสถานีโทรทัศน์และผู้ผลิตรายการโทรทัศน์ ทั้งนี้ รายได้หลักของสถานีโทรทัศน์และผู้ผลิตรายการมาจากการโฆษณา โดยอัตราค่าโฆษณาจะแปรผันตามช่วงเวลาการเปิดรับข่าวสารของผู้ชมรายการโทรทัศน์ คือ ช่วงเวลาใดมีผู้ชมรายการโทรทัศน์มากอัตราค่าโฆษณาก็จะสูง ช่วงเวลาใดมีผู้ชมรายการโทรทัศน์น้อยอัตราค่าโฆษณาก็จะต่ำตามไปด้วย โดยทั่วไปช่วงเวลาที่ผู้ชมรายการโทรทัศน์มากจะเป็นช่วงเวลาที่สอดคล้องกับการดำรงชีวิตของประชาชนส่วนใหญ่ นั่นคือช่วงเวลาหัวค่ำถึงก่อนเข้านอนที่เรียกกันว่า Prime Time ซึ่งรายการโทรทัศน์ไทยที่ยึดพื้นที่เวลาสำคัญนี้มาโดยตลอด ได้แก่ รายการละครหลังข่าว ที่ได้รับการตอบรับจากผู้ชมในระดับสูงจนมีผลต่อรายได้มหาศาลจากการโฆษณา การนำรายการที่เหมาะสมต่อเด็กและเยาวชน มาไว้ในช่วงเวลาก่อน Prime Time หรือการนำรายการละครหลังข่าวที่มีเนื้อหาควรแก่การจำกัดไปไว้ในช่วงเวลาอื่นที่ไม่ใช่ Prime Time นั้น ย่อมมีผลทำให้จำนวนผู้ชมลดลงไปจากเดิม อันมีผลกระทบอย่างมากต่อรายได้จากการโฆษณา

ดังนั้น ประเด็นเรื่อง “วันและเวลาในการออกอากาศ” ทั้งของรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาที่ควรจำกัด และรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาที่ควรส่งเสริม จึงเป็นเรื่องสำคัญที่ควรหาคำตอบหรือทางออกอย่างเร่งด่วนจากทุกฝ่าย โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากผู้ปกครองเด็กและเยาวชน ซึ่งนับเป็นการสะท้อนความคิดเห็นครั้งสำคัญในการจัดระดับความเหมาะสมของสื่อโทรทัศน์ต่อสังคม อีกทั้งยังเป็นประเด็นที่น่าศึกษาต่อว่า ความคาดหวังต่อการจัดวางเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ของผู้ปกครองจะอยู่ในระดับใด และความคาดหวังนั้นมีความสัมพันธ์หรือเป็นผลมาจากการรับรู้ข่าวสารข้อมูลเรื่องการจัดระดับความเหมาะสมของสื่อโทรทัศน์หรือไม่

คำตอบที่ได้จากงานวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อการนำไปอ้างอิง เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการจัดทำระบบการกำหนดช่วงเวลาการออกอากาศตามความเหมาะสมของรายการแต่ละประเภท การจัดทำนโยบาย และกฎหมาย เพื่อรองรับระบบของการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ และการสร้างกระแสการมีส่วนร่วมในการจัดระดับความเหมาะสมของสื่อในภาคประชาชนต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ ของผู้ปกครองเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของลักษณะทางประชากรศาสตร์ กับการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ของผู้ปกครองเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานคร
3. เพื่อศึกษาความคาดหวังต่อการจัดวางเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ตามความเหมาะสมของเนื้อหาของผู้ปกครองเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานคร
4. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ กับความคาดหวังต่อการจัดวางเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ตามความเหมาะสมของเนื้อหา ของผู้ปกครองเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานคร

คำถามการวิจัย

1. ผู้ปกครองเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานครมีการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ ในระดับใด
2. ลักษณะทางประชากรศาสตร์มีความสัมพันธ์กับการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ ของผู้ปกครองเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานครหรือไม่
3. ผู้ปกครองเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานครมีความคาดหวังต่อการจัดวางวันและเวลาออกอากาศรายการที่มีเนื้อหาควรจำกัด และเนื้อหาที่ควรมีการส่งเสริมอย่างไร
4. ผู้ปกครองเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานครมีระดับความคาดหวังต่อการจำกัดเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาควรจำกัดในระดับใด
5. การรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ มีความสัมพันธ์กับระดับความคาดหวังต่อการจำกัดเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาที่ควรมีการจำกัด ของผู้ปกครองเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานครหรือไม่
6. พฤติกรรมการเปิดรับรายการโทรทัศน์พร้อมบุตรหลาน มีความสัมพันธ์ต่อระดับความคาดหวังต่อการจำกัดเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาที่ควรมีการจำกัดของผู้ปกครองเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานครหรือไม่

สมมติฐานการวิจัย

1. ผู้ปกครองเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานคร มีการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ในระดับสูง
2. ผู้ปกครองที่มีลักษณะทางประชากรศาสตร์ต่างกัน จะมีการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ต่างกัน โดยแยกเป็นสมมติฐานย่อยได้ดังนี้
  - 2.1 ผู้ปกครองที่มีเพศต่างกันจะมีการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ต่างกัน
  - 2.2 ผู้ปกครองที่มีอายุต่างกันจะมีการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ต่างกัน
  - 2.3 ผู้ปกครองที่มีการศึกษาต่างกันจะมีการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ต่างกัน
  - 2.4 ผู้ปกครองที่มีอาชีพต่างกันจะมีการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ต่างกัน
  - 2.5 ผู้ปกครองที่มีรายได้ต่างกันจะมีการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ต่างกัน
3. ผู้ปกครองเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานครมีความคาดหวังต่อการจำกัดเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาที่ควรมีการจำกัดในระดับสูง
  - 3.1 ผู้ปกครองเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานครมีความคาดหวังต่อการจำกัดเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาที่มีการแสดงหรือองค์ประกอบรายการที่ทำให้เกิดความรู้สึกเศร้า หดหู่ เครียด สะเทือนใจ ตกใจ สยด สยอง ชะงักในในระดับสูง
  - 3.2 ผู้ปกครองเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานครมีความคาดหวังต่อการจำกัดเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาที่มีการใช้ความรุนแรงต่อตนเอง ต่อวัตถุ และต่อบุคคลอื่นในระดับสูง
  - 3.3 ผู้ปกครองเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานครมีความคาดหวังต่อการจำกัดเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาที่มีการใช้อาวุธ ยาเสพติด การแสดงภาพของการกระทำผิดกฎหมาย และศีลธรรม ในระดับสูง

3.4 ผู้ปกครองเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานครมีความคาดหวังต่อการจำกัดเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาที่มีการล้อเลียนให้เกิดความอายนกลายเป็น “ตัวตลกในสังคม” ในประเด็นของเชื้อชาติ รสนิยมทางเพศ ชนชั้น อายุ ศาสนา สีสผิว โรคหรือความพิการทางร่างกาย จิตใจ และสติปัญญา ในระดับสูง

3.5 ผู้ปกครองเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานครมีความคาดหวังต่อการจำกัดเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาที่มีการแสดงท่าทางที่ไม่เหมาะสมในทางเพศ หรือใช้คำพูดเกี่ยวกับเนื้อหาทางเพศที่ล่อแหลมในระดับสูง

3.6 ผู้ปกครองเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานครมีความคาดหวังต่อการจำกัดเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาที่มีการใช้ภาษาที่ก้าวร้าวหยาบคาย สื่อความหมายในเชิงลบ ในระดับสูง

4. การรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ มีความสัมพันธ์กับระดับความคาดหวังต่อการจำกัดเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาที่ควรมีการจำกัด ของผู้ปกครองเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานคร

5. พฤติกรรมการเปิดรับรายการโทรทัศน์พร้อมกับบุตรหลาน มีความสัมพันธ์กับความคาดหวังต่อการจำกัดวันและเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาจำกัด ของผู้ปกครองเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานคร

5.1 พฤติกรรมการเปิดรับรายการโทรทัศน์พร้อมกับบุตรหลาน มีความสัมพันธ์กับความคาดหวัง ต่อการจำกัดวันออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาควรจำกัดของผู้ปกครองนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานคร

5.2 พฤติกรรมการเปิดรับรายการโทรทัศน์พร้อมกับบุตรหลาน มีความสัมพันธ์กับความคาดหวังต่อการจำกัดเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาที่ควรจำกัดของผู้ปกครองเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานคร

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ ทำการศึกษาด้วยการสำรวจการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ กับความคาดหวังต่อการจัดวางเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ตามความเหมาะสมของเนื้อหาของผู้ปกครองเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ระหว่างเดือนสิงหาคม ถึงกันยายน 2551 โดยประชากรที่ศึกษา ได้แก่ ผู้ปกครองของเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาใน

กรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่อาศัยอยู่ในครัวเรือนเดียวกันกับบุตรหลานในกรุงเทพมหานคร

นิยามศัพท์

การรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ หมายถึง กระบวนการที่ผู้ชมรายการโทรทัศน์เลือกรับ และตีความสัญลักษณ์ที่ใช้แสดงระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์ บนหน้าจอโทรทัศน์ เพื่อให้เกิดความเข้าใจ และจดจำ

ระดับการรับรู้ งานวิจัยครั้งนี้วัดการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์เป็น 3 ระดับ ตามคะแนนค่าเฉลี่ยการรับรู้ของกลุ่มตัวอย่างที่วัดได้จากการเก็บข้อมูลด้วยแบบทดสอบ ซึ่งมีคะแนนเฉลี่ยเต็ม 12 ดังนี้

1. ระดับการรับรู้ต่ำ หมายถึง ค่าคะแนนเฉลี่ยที่วัดได้เท่ากับ 0-3 คะแนน
2. ระดับการรับรู้ปานกลาง หมายถึง ค่าคะแนนเฉลี่ยที่วัดได้อยู่ระหว่าง 4-8 คะแนน
3. ระดับการรับรู้สูง หมายถึง ค่าคะแนนเฉลี่ยที่วัดได้เท่ากับ 9-12 คะแนน

การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ หมายถึง การจำแนกรายการโทรทัศน์เป็นกลุ่มต่างๆ โดยใช้ระบบการประเมินคุณภาพเนื้อหา และระบบการจำแนกเนื้อหาตามอายุเป็นเกณฑ์

ผู้ปกครองระดับประถมศึกษา หมายถึง บิดา มารดา หรือผู้ทำหน้าที่อุปการะเลี้ยงดูบุตรหลานที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร โดยต้องอาศัยอยู่ในครัวเรือนเดียวกันกับบุตรหลาน

การจำกัดเวลาออกอากาศ หมายถึง การควบคุมรายการให้ออกอากาศได้เฉพาะตามวัน เวลาที่กำหนดให้ ภายใต้กฎ ระเบียบ หรือกฎหมายที่กำหนด

การจัดวางเวลาออกอากาศ หมายถึง การกำหนดให้รายการโทรทัศน์แต่ละรายการอยู่ในช่วงวัน และเวลาใดบนผังรายการของสถานีโทรทัศน์

รายการที่มีเนื้อหาที่ควรจำกัด หมายถึง รายการที่มีเนื้อหาไม่เหมาะสมตามที่กองงานคณะกรรมการกิจการวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์แห่งชาติ (กทช.) กรมประชาสัมพันธ์ได้ระบุไว้ 3 ประเด็น คือ ด้านพฤติกรรมและความรุนแรง ด้านเพศ และด้านภาษา

รายการที่มีเนื้อหาที่ควรส่งเสริม หมายถึง รายการที่มีเนื้อหาเหมาะสมตามที่กองงานคณะกรรมการกิจการวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์แห่งชาติ (กทช.) กรมประชาสัมพันธ์ได้

กำหนดไว้ 6 ประเด็น คือ. เนื้อหาที่ส่งเสริมให้เกิดระบบวิธีคิด เนื้อหาที่ส่งเสริมความรู้ในเรื่องวิชาการ เนื้อหาที่ส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาด้านคุณธรรม และจริยธรรม เนื้อหาที่ส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้เกี่ยวกับทักษะชีวิต เนื้อหาที่ส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ ยอมรับ เข้าใจ และชื่นชม ความหลากหลายในสังคม และเนื้อหาที่ส่งเสริมการพัฒนาความสัมพันธ์ของคนในครอบครัวและความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล

ระดับความคาดหวัง หมายถึง ระดับความคาดหวังของผู้ปกครองนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานครที่มีต่อการจำกัดวันและเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาควรจำกัด ซึ่งการวิจัยครั้งนี้วัดความคาดหวังเป็น 3 ระดับ ดังนี้

1. ระดับความคาดหวังมาก หมายถึง ค่าคะแนนเฉลี่ยที่วัดได้อยู่ระหว่าง 4-5
2. ระดับความคาดหวังปานกลาง หมายถึง ค่าคะแนนเฉลี่ยที่วัดได้เท่ากับ 3
3. ระดับความคาดหวังน้อย หมายถึง ค่าคะแนนเฉลี่ยที่วัดได้อยู่ระหว่าง 1-2

ช่วงเวลาของผู้ปกครองเปิดรับสื่อโทรทัศน์พร้อมกับบุตรหลาน หมายถึง ช่วงเวลาที่ผู้ปกครองดูโทรทัศน์พร้อมกับบุตรหลานเป็นประจำในวันเสาร์-อาทิตย์ และวันจันทร์ ถึงศุกร์ โดยแบ่งเป็นช่วงเวลา ดังนี้

1. ช่วงเช้า หมายถึง ช่วงเวลา 5.01-12.00 น.
2. ช่วงกลางวัน หมายถึง ช่วงเวลา 12.01-16.00 น.
3. ช่วงเย็น หมายถึง ช่วงเวลา 16.01 - 19.00 น.
4. ช่วงหัวค่ำ หมายถึง ช่วงเวลา 19.01 - 22.00 น.
5. ช่วงดึก หมายถึง ช่วงเวลา 22.01 – 01.00 น.

บทที่ 2

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

ตัวแปรที่ต้องการศึกษาในงานวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ การรับรู้เรื่องการจัดระดับเหมาะสมรายการโทรทัศน์ ความคาดหวังต่อการจัดวางเวลาออกอากาศ และพฤติกรรมการเปิดรับสื่อโทรทัศน์ ผู้วิจัยจึงได้เลือกแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรดังกล่าวมาเป็นกรอบในการวิจัย ซึ่งสามารถแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

1. ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับเรื่องที่วิจัย
  - 1.1 ความรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์
  - 1.2 อิทธิพลของสื่อโทรทัศน์ต่อเด็กและเยาวชน
  - 1.3 การจัดวางเวลาออกอากาศ
2. กรอบความคิดทางทฤษฎี
  - 2.1 ทฤษฎีการอบรมบ่มเพาะจากสื่อ
  - 2.1 ทฤษฎีเรื่องการรับรู้ และกระบวนการเลือกสรรในการรับสาร
3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
  - 3.1 พฤติกรรมการเปิดรับสารจากรายการโทรทัศน์ของเด็กและผู้ปกครอง
  - 3.2 อิทธิพลของสื่อโทรทัศน์ต่อเด็กและเยาวชนไทย
  - 3.3 การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์

1. ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับเรื่องที่วิจัย

1.1 ความรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์

การจัดระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์นั้น จำเป็นที่จะต้องมีความมาตรฐานการพิจารณาเดียวกัน ดังนั้น หลังจากที่มีการพัฒนาระบบการจัดระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์จนได้รับการยอมรับ และเห็นชอบจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทุกฝ่ายร่วมกันแล้ว กรมประชาสัมพันธ์จึงได้จัดทำคู่มือการจัดระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์ ซึ่งได้ผ่านการปรับปรุงให้สอดคล้องกับการพัฒนาระบบดังกล่าว โดยเนื้อหาที่ระบุในคู่มือ(กรมประชาสัมพันธ์ 2551: 4-7) สามารถสรุปสาระสำคัญที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยครั้งนี้ ได้ดังนี้

1.1.1 แนวคิดในการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์

การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ เป็นเครื่องมือที่สำคัญในการให้คำแนะนำสำหรับผู้ชม โดยเฉพาะพ่อแม่หรือผู้ปกครอง ในการเลือกรับชมสื่อทางโทรทัศน์ที่เหมาะสมกับวัยของเด็กและเยาวชนในครอบครัว โดยมีหลักการในการจัดระดับความเหมาะสมของรายการ ดังนี้

- 1) เป็นแนวทางและสร้างแรงจูงใจในการสร้างสรรค์รายการโทรทัศน์ที่ส่งเสริมการศึกษาและการเรียนรู้ให้ผู้ชม
- 2) ส่งเสริม และพัฒนาระบบการกำกับดูแลตนเอง(Self-Regulation)ของกิจการวิทยุโทรทัศน์
- 3) รักษาไว้ซึ่งสิทธิเสรีภาพในการแสดงออกและการได้รับข้อมูลข่าวสาร
- 4) คำนึงถึงประโยชน์สุข ความปลอดภัยและพัฒนาการด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์และศักดิ์ศรี ของเด็กและเยาวชน
- 5) สร้างมาตรฐานในการตรวจสอบเนื้อและเฟ้าระวังสื่อบนหลักเกณฑ์และความเข้าใจเดียวกัน

การจำแนกเนื้อหาของรายการโทรทัศน์ตามช่วงอายุของผู้ชมตามหลักการข้างต้น มีแนวคิดในการพิจารณา โดยแบ่งเนื้อหาของรายการโทรทัศน์ออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่

เนื้อหาที่ควรมีการจำกัด : เป็นระบบการจำแนกเนื้อหา และการนำเสนอของรายการโทรทัศน์ เพื่อปกป้องเด็กและเยาวชนจากภาพ เสียง และเนื้อหาของรายการโทรทัศน์ที่ไม่เหมาะสมต่อพัฒนาการ และการเรียนรู้ และเป็นแนวทางแก่สถานีวิทยุโทรทัศน์ในการพิจารณาจัดเวลาออกอากาศรายการให้เหมาะสมกับกลุ่มผู้ชม

เนื้อหาที่ควรมีการส่งเสริม : เป็นระบบการพิจารณาเนื้อหาของรายการโทรทัศน์ที่สนับสนุน ด้านการศึกษา และพัฒนาการเรียนรู้ของเด็ก และเยาวชน อันจะนำไปสู่การสร้างสรรค์รายการที่มีคุณภาพ และการกำหนดทิศทางการสนับสนุนรายการที่มีคุณภาพ รวมทั้ง เป็นการให้ความรู้กับพ่อแม่ผู้ปกครองในการเลือกรับชมรายการที่มีประโยชน์สำหรับเด็ก และเยาวชนในครอบครัว

1.1.2 หลักเกณฑ์การพิจารณาระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์

การพิจารณาระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์ มี 2 หลักเกณฑ์ ดังนี้

1) หลักเกณฑ์ของระบบการจำแนกเนื้อหาที่ควรมีการจำกัด : พิจารณาจากภาพ เสียง และเนื้อหาในรายการ ประกอบกับเจตนาในการผลิต และการจัดทำ วัตถุประสงค์และวิธีการ นำเสนอภาพหรือเสียง น้ำหนักของการดำเนินเรื่อง รวมทั้งมุมมองของการถ่ายทำ ที่ทำให้ผู้ชมรับรู้ในทางที่ไม่เหมาะสมและอาจมีผลต่อการพัฒนาค่านิยมและพฤติกรรมในการดำเนินชีวิต โดยพิจารณาใน 3 ประเด็น ดังนี้

ประเด็นที่ 1 พฤติกรรมและความรุนแรง: พิจารณาจากภาพ เสียงและเนื้อหาที่ อาจทำให้เกิดการเรียนรู้ที่ไม่เหมาะสม ในเรื่องพฤติกรรมที่รุนแรง หรือนำไปสู่ความรุนแรง และ อันตราย ประกอบด้วย

1. การแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม รวมทั้งการนำเสนอที่ก่อให้เกิดหรือชักนำให้เกิดผลรุนแรงต่อจิตใจของผู้ชม ทำให้เกิดความรู้สึกทางจิตใจ เช่น ความหดหู่ ความเศร้า ความเครียด ความสะเทือนใจอย่างรุนแรง รวมถึง องค์ประกอบของรายการที่ทำให้ผู้ชมตกใจกลัว ความน่าเกลียด สยดสยอง ขยะแขยง

2. การใช้ความรุนแรงกระทำต่อตนเอง บุคคลอื่น สิ่งมีชีวิต และวัตถุ

3. การใช้อาวุธ ยาเสพติด การแสดงของภาพของการกระทำความผิดในรูปแบบต่างๆ รวมถึงเนื้อหาที่ขัดต่อศีลธรรม และความสงบสุขของสังคม

4. การนำเสนอที่ก่อให้เกิดการอคติ การเลือกปฏิบัติอันนำมาซึ่งการต่อต้านหรือล่องละเมิด หรือการต่อต้าน การดูหมิ่นเหยียดหยาม การลดทอนหรือการละเมิด ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ละเมิดสิทธิมนุษยชน ตลอดจนการส่งเสริมหรือชักจูงให้เกิดการต่อต้าน ดูหมิ่น สร้างทัศนคติในเชิงลบ การล้อเลียนให้เกิดความอาย กลายเป็น "ตัวตลกในสังคม" ที่มีผลต่อ ตัวบุคคล กลุ่มบุคคล ทั้งในประเด็นของเชื้อชาติ สัญชาติ ชาติพันธุ์ เพศ รสนิยมทางเพศ ชนชั้น สถานะ สภาพทางเศรษฐกิจ อายุ ศาสนา สีผิว โรค หรือภาวะสุขภาพความพิการทางร่างกาย จิตใจ และสติปัญญา

ประเด็นที่ 2 เรื่องทางเพศ พิจารณาจากภาพ เสียง และเนื้อหา ที่อาจทำให้เกิด การเรียนรู้ที่ไม่เหมาะสม ในด้านการแต่งกาย การแสดงออกทางเพศ การแสดงท่าทางหรือกิริยาที่ ไม่เหมาะสมในทางเพศ การล่วงละเมิดทางเพศ การสนทนาหรือใช้คำพูดเกี่ยวกับเนื้อหาทางเพศที่ ล่อแหลมหรือไม่เหมาะสม การสร้างทัศนคติทางลบเกี่ยวกับเนื้อหาทางเพศในประเด็นต่างๆ เช่น การเหยียดเพศ เป็นต้น

ประเด็นที่ 3 ภาษา พิจารณาจากภาพ เสียงและเนื้อหา ที่อาจทำให้เกิดการเรียนรู้ ที่ไม่เหมาะสมในเรื่องการใช้ภาษา ไวยากรณ์ทางภาษา การใช้ภาษาที่ล่อแหลม หมิ่นเหม่

สื่อความหมายในเชิงลบ รวมถึง การใช้ภาษาที่ก้าวร้าว ดูหมิ่น นำมาซึ่งการ ลดทอนศักดิ์ และศรีของผู้ฟัง

จากหลักเกณฑ์ของระบบการจำแนกเนื้อหาที่ควรมีการจำกัด โดยยึด 3 ประเด็น ข้างต้นเป็นกรอบในการพิจารณาจัดระดับความเหมาะสมนั้น ได้มีการกำหนดค่าให้กับเนื้อหาแต่ละ ประเด็นไว้ 4 ระดับ ดังนี้

1. ระดับ 0 หมายถึง ระดับที่แสดงว่าไม่มีการนำเสนอภาพ เสียงและเนื้อหาที่อาจ ทำให้เกิดการเรียนรู้ที่ไม่เหมาะสม ในประเด็นนั้นๆ

2. ระดับ 1 หมายถึง ระดับที่แสดงว่าไม่มีการนำเสนอภาพ เสียง และเนื้อหาที่ อาจทำให้เกิดการเรียนรู้ที่ไม่เหมาะสมในประเด็นนั้นเป็นส่วนใหญ่ แต่มีการนำเสนอภาพ เสียง และเนื้อหาดังกล่าวบ้างเล็กน้อยตามกรณีที่ได้รับการยกเว้นซึ่งได้ระบุไว้อย่างชัดเจนในคู่มือ

3. ระดับ 2 หมายถึง ระดับที่แสดงว่ามี การนำเสนอภาพ เสียง และเนื้อหาที่อาจ ทำให้เกิดการเรียนรู้ที่ไม่เหมาะสมในประเด็นนั้นบ้าง ตามบริบทของเรื่อง

4. ระดับ 3 หมายถึง ระดับที่แสดงว่าสามารถนำเสนอภาพ เสียง และเนื้อหาที่ อาจทำให้เกิดการเรียนรู้ที่ไม่เหมาะสมในประเด็นนั้นได้ แต่ต้องไม่ขัดต่อกฎระเบียบ และ กฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง

อย่างไรก็ตาม การจัดระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์ ต้องพิจารณา จากค่าระดับที่ได้ ตามสัดส่วนที่กำหนดไว้โดยนำเสนอได้ตามตารางต่อไปนี้ (กรมประชาสัมพันธ์ 2551: 8)

ตาราง 1 ระดับค่าของเนื้อหาที่ควรมีการจำกัด จำแนกตามระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์

ระดับความเหมาะสม	พฤติกรรมและความรุนแรง	ภาษา	เรื่องทางเพศ
ป (3-5 ปี)	0	0	0
ด (6-12 ปี)	1	0	0
ท (ทุกวัย)	1	1	1
น 13 (น้อยกว่า 13 ควรได้รับคำแนะนำ)	2	1	1
น 18 (น้อยกว่า 18 ควรได้รับคำแนะนำ)	2	2	2
ฉ (เฉพาะผู้ใหญ่)	3	3	3

ทั้งนี้ ได้มีการเทียบค่าแต่ละระดับ กับรายละเอียดของแต่ละประเด็นไว้แล้วอย่างชัดเจนในคู่มือการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ (กรมประชาสัมพันธ์ 2551: 17-47)

2) หลักเกณฑ์ของระบบการจำแนกเนื้อหาที่ควรมีการส่งเสริม : พิจารณาจากเนื้อหาของรายการโทรทัศน์ที่สนับสนุนด้านการศึกษาและการพัฒนาการเรียนรู้ของเด็กและเยาวชน โดยใช้เกณฑ์ด้านการศึกษาและการเรียนรู้ 6 ประเด็นเป็นตัวชี้วัด ดังนี้

ประเด็นที่ 1 เนื้อหาที่ส่งเสริมให้เกิดระบบวิถีคิด กล่าวคือ ให้คิดเป็นตามความสามารถของสมองในแต่ละวัย ตลอดจนการส่งเสริมด้านพัฒนาการทางสมองและสติปัญญาให้สามารถมีความรู้ มีความเข้าใจ มีความสามารถในการประยุกต์ วิเคราะห์ สังเคราะห์ และประเมินผลได้อย่างเป็นระบบ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การทำให้เกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ การวางแผน การตัดสินใจ การแก้ไขปัญหาอย่างเป็นระบบ

ประเด็นที่ 2 เนื้อหาที่ส่งเสริมความรู้ในเรื่องวิชาการ ตลอดจนความรู้ในศาสตร์สาขาต่างๆ ให้สามารถเรียนรู้วิชาการในศาสตร์สาขาวิชาต่างๆ ตลอดจน ศาสตร์ประยุกต์ และศาสตร์ในเชิงบูรณาการ ที่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ เช่น ความรู้ในด้านภาษาศาสตร์ ตรรกะและคณิตศาสตร์ ดนตรี กีฬา ตลอดจนความรู้ในด้านวิชาชีพ รวมถึง การสร้างความรักในการการเรียนรู้

ประเด็นที่ 3 เนื้อหาที่ส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาด้านคุณธรรม และจริยธรรม ให้เกิดการเรียนรู้และเข้าใจถึงคุณธรรม และจริยธรรม ตลอดจน เกิดความรู้สึกรู้จักคิด และความเชื่อแรงบันดาลใจที่จะประพฤติปฏิบัติตามคุณธรรมและจริยธรรมในมาตรฐานของความเป็นมนุษย์

ประเด็นที่ 4 เนื้อหาที่ส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้เกี่ยวกับทักษะชีวิต ให้รู้จักและเรียนรู้เกี่ยวกับทักษะในการใช้ชีวิตในสังคมที่เหมาะสมกับกาลเทศะ สามารถนำทักษะดังกล่าวไปใช้ในชีวิตของตนเองได้ ตลอดจนสามารถแก้ไขปัญหาชีวิตได้อย่างเหมาะสมได้

ประเด็นที่ 5 เนื้อหาที่ส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ ยอมรับ เข้าใจ และชื่นชมความหลากหลายในสังคม ทั้งเรื่องของสังคม วัฒนธรรม เชื้อชาติ สัญชาติ ภาษา สถานะทางสังคม เพศ และวัย เป็นต้น เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ในความแตกต่างหลากหลาย และสามารถอยู่ร่วมกันกับความแตกต่างหลากหลายนั้นได้อย่างสันติ ตลอดจนใช้เป็นแนวทางในการแก้ปัญหาและขจัดความขัดแย้งอันเกิดจากความแตกต่างหลากหลายนั้นได้

ประเด็นที่ 6 เนื้อหาที่ส่งเสริมการพัฒนาความสัมพันธ์ของคนในครอบครัว และความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ทำให้เกิดการเรียนรู้ถึงความสัมพันธ์ที่ดีของคนในครอบครัว ทั้งเรียนรู้และเข้าใจกันและกัน ของคนในครอบครัว ตลอดจนการทำให้เกิดศรัทธาและแรงบันดาลใจในสถาบันครอบครัว

หลักเกณฑ์ข้อนี้ ไม่มีการกำหนดค่าในแต่ละประเด็นเนื้อหาเหมือนกับระบบการจำแนกเนื้อหาที่ควรมีการจำกัด ดังนั้น การจัดระดับความเหมาะสมจากหลักเกณฑ์นี้ จึงเพียงพิจารณาให้เนื้อหาของรายการมีความเกี่ยวข้อง หรือเป็นประสบการณ์เกี่ยวกับช่วงวัยของกลุ่มเป้าหมาย และเป็นรายการที่ผลิตเพื่อความรู้และพัฒนาการของกลุ่มเป้าหมาย ทั้งนี้ ได้มีการกำหนดเนื้อหาที่ควรมีการส่งเสริมไว้ในแต่ละระดับความเหมาะสมอย่างชัดเจนแล้ว ในคู่มือการจัดระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์ (กรมประชาสัมพันธ์ 2551: 17-47)

นอกจากแนวคิด และหลักเกณฑ์การพิจารณาระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์แล้ว คู่มือการการจัดระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์ยังกล่าวถึง วิธีแสดงสัญลักษณ์ระบุระดับความเหมาะสมของรายการกับกลุ่มผู้ชม กรอบปฏิบัติในการจัดระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์ ตลอดจนกฎหมายและนโยบายที่เกี่ยวข้อง (กรมประชาสัมพันธ์ 2551: 48-49) ดังนี้

1.1.3 วิธีแสดงสัญลักษณ์ระบุระดับความเหมาะสมของรายการ

แสดงสัญลักษณ์ก่อนเสนอรายการในทุกระดับ โดยมีเสียงอธิบายสัญลักษณ์ และแสดงสัญลักษณ์ระหว่างรายการในทุกระดับ ที่มุมซ้ายด้านล่างของจอภาพเป็นระยะๆ ตามความเหมาะสม โดยรายการ “น 13” “น18” และ “ฉ” ให้แสดงสัญลักษณ์ทุกครั้งที่เข้ารายการหลังจากช่วงโฆษณา

1.1.4 กรอบปฏิบัติในการจัดระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์

สถานีวิทยุโทรทัศน์ต้องถือปฏิบัติตามกฎกระทรวงฉบับที่ 14 (พ.ศ.2537) กฎกระทรวงฉบับที่ 15 (พ.ศ. 2544) และกฎ ระเบียบอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง จากนั้น จึงจัดระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์ที่สามารถถอดออกอากาศได้โดยไม่ขัดกับกฎหมายนั้น ยกเว้นรายการโทรทัศน์ดังต่อไปนี้

1) รายการข่าวและสถานการณ์ปัจจุบัน โดยในช่วงเวลา 16.00-22.00น. สถานีฯ ควรคำนึงถึงความอ่อนไหว สวัสดิภาพของเด็กและเยาวชนที่อาจจะกระทบถึงความรู้สึกนึกคิด การสร้างแบบอย่างที่ไม่ถูกต้อง นำไปสู่การขึ้นนำที่ไม่ถูกต้อง

- ในกรณีที่เป็นกรณีนำเสนอสถานการณ์ของความจริงเหตุร้ายแรง ภัยธรรมชาติ คดีอาชญากรรม ความป่าเถื่อน ควรนำเสนอภาพอย่างรับผิดชอบให้อยู่ในกรอบของความสมดุล มีมารยาท คำนึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิของผู้กระทำความผิดและผู้เคราะห์ร้าย

- รายการเชิงวิเคราะห์ข่าว ควรคำนึงถึงความเป็นกลาง ไม่ลำเอียงและความสงบสุขของสังคม โดยไม่ควรนำเสนอในทางยุ่งให้เกิดความบาดหมางระหว่างผู้มีส่วนได้เสียด้วย

2) รายการบางประเภท ได้แก่ งานพระราชพิธี งานประชุมสัมมนาทางวิชาการ กีฬา การแสดงดนตรี / ศิลปวัฒนธรรม

3) รายการสาระความรู้ที่มีความยาวไม่เกิน 5 นาที

การจัดระดับรายการต้องพิจารณาตามคู่มือโดยจัดระดับเดียวตลอดอายุการออกอากาศ รายการนั้นๆ ไม่ควรจัดระดับความเหมาะสมและแสดงสัญลักษณ์ที่ต่างกันในแต่ละตอนเพื่อประโยชน์ในการประชาสัมพันธ์ระดับของรายการและเพื่อการพิจารณาช่วงเวลาที่เหมาะสมในการออกอากาศ

สถานีวิทยุโทรทัศน์ หรือผู้ผลิตรายการอาจกำหนดกลุ่มเป้าหมายหลัก และกลุ่มเป้าหมายรองของแต่ละรายการอย่างชัดเจน เพื่อให้สามารถกำหนดเนื้อหา รูปแบบรายการ พฤติกรรม และองค์ประกอบการผลิตรายการได้อย่างเหมาะสม แม้ว่าในการจัดระดับความเหมาะสมของรายการกับกลุ่มผู้ชมจะระบุกลุ่มเป้าหมายหลักของรายการ แต่กลุ่มเป้าหมายรองหรือกลุ่มเป้าหมายอื่น ก็สามารถรับชมรายการนั้นๆ ได้เช่นกัน

1.1.5 กฎหมายและนโยบายที่เกี่ยวข้อง

ระบบการจัดระดับความเหมาะสมของสื่อโทรทัศน์เกี่ยวข้องกับกฎ ระเบียบ และนโยบายดังต่อไปนี้

- 1) พระราชบัญญัติวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ พ.ศ. 2498 แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ.2530
- 2) กฎกระทรวงฉบับที่ 14 พ.ศ.2537 ออกตามความในพระราชบัญญัติวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ พ.ศ.2498
- 3) กฎกระทรวงฉบับที่ 15 พ.ศ.2537 ออกตามความในพระราชบัญญัติวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ พ.ศ.2498
- 4) คำสั่งสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา ที่ 504/2549
- 5) มติคณะรัฐมนตรี เรื่องการใช้สื่อของรัฐเพื่อส่งเสริมการศึกษาและการเรียนรู้สำหรับเด็ก เยาวชนและครอบครัว เมื่อวันที่ 4 พฤศจิกายน 2546
- 6) มติคณะรัฐมนตรี เรื่อง การขอปรับระบบการจัดระดับความเหมาะสมของสื่อโทรทัศน์เมื่อวันที่ 5 มิถุนายน 2550
- 7) กฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ประมวลกฎหมายอาญา พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พระราชบัญญัติสถานบริการ พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พระราชบัญญัติการฟื้นฟูสมรรถภาพของคนพิการ พระราชบัญญัติการพนัน ฯลฯ

1.2 อิทธิพลของสื่อโทรทัศน์ต่อเด็กและเยาวชน

สื่อโทรทัศน์เป็นสื่อที่มีอิทธิพลสูงเมื่อเทียบกับสื่อประเภทอื่น เนื่องจากเครื่องรับโทรทัศน์มีใช้กันอย่างกว้างขวาง สามารถเข้าถึงคนได้ง่าย ทุกเพศ ทุกวัย และทุกสถานประกอบการศึกษา รวมทั้งยังมีอิทธิพลต่อการใช้ประสาทสัมผัสในการรับรู้ทั้งรูป และเสียง เพราะอวัยวะรับรู้ที่มนุษย์ใช้มากที่สุด คือ ตา คือใช้ถึง ร้อยละ 75 รองลงมาคือ หู ร้อยละ 13 ดังนั้น การดูโทรทัศน์ เราจึงใช้ประสาทสัมผัสในการรับรู้ถึง ร้อยละ 88 ซึ่งแสดงให้เห็นว่า สื่อโทรทัศน์ มีอิทธิพลต่อความนึกคิดของเราได้มากกว่าสื่ออื่นๆ นอกจากนั้น ความรวดเร็วของสื่อโทรทัศน์ในปัจจุบันมีการใช้การสื่อสารผ่านระบบดาวเทียม เป็นการย่นย่อระยะเวลาการเดินทางระหว่างกันให้เหลือเพียงเศษเสี้ยววินาที สิ่งที่แพร่ภาพออกไปจะสามารถรับได้พร้อมกันทั่วประเทศ แม้จะอยู่ต่างสถานที่กัน แต่ก็สามารถรับรู้ได้ในสิ่งเดียวกัน (เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์, 2543; อ้างถึงใน มนัสวีณี จันทะเลิศ 2548: 16)

สื่อโทรทัศน์จึงมีอิทธิพลต่อผู้คนได้ทุกเพศ ทุกวัย หากแต่เด็กและเยาวชน เป็นกลุ่มคนที่น่าเป็นห่วงมากที่สุด เนื่องจากเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา พัฒนาการทางวุฒิภาวะยังมีไม่เต็มที่ ความเจริญทางกาย อารมณ์ สติปัญญา และทางสังคมยังด้อยอยู่ จึงยังขาดความรู้สึกรับผิดชอบ และเนื่องจากยังมีประสบการณ์น้อย จึงตัดสินใจไม่ได้แน่ชัดว่า สิ่งใดถูก สิ่งใดผิด วัยนี้จึงมักรับเอาแบบอย่างที่เราพบเห็นหรือผ่านเข้ามาในชีวิตได้ง่าย และมักจะมีพฤติกรรมเลียนแบบตามอย่างผู้ที่ชื่นชอบ ซึ่งบ่อยครั้งพบว่าตัวแสดงในรายการโทรทัศน์ที่เป็นขวัญใจของเด็กๆ มักแก้ปัญหาด้วยวิธีที่รุนแรง

แบนดูรา (Bandura 1977-1986) แห่งมหาวิทยาลัยสแตนฟอร์ด สหรัฐอเมริกามีแนวคิดว่าการเลียนแบบเป็นกระบวนการเรียนรู้ทางสังคมอย่างหนึ่งของเด็ก โดยการสังเกตและกระทำตามอย่างบุคคลใกล้ชิดที่ชอบหรือพอใจ ไม่ว่าจะเป็นพ่อแม่ ครู เพื่อน หรือจากสื่อต่างๆ โดยเด็กในช่วงทารกถึง 2 ปีจะเลียนแบบในด้านพฤติกรรมและบทบาททางเพศ เห็นอย่างไรจะทำตามอย่างนั้น ส่วนช่วง 2-6 ปี จะเลียนแบบทั้งทางด้านสังคมและจริยธรรม ทั้งนี้ กระบวนการเลียนแบบมีลำดับขั้น ดังนี้

- i. Attention ความตั้งใจที่จะมอง สังเกตหาตัวแบบจากสิ่งแวดล้อมรอบตัว โดยตัวแบบต้องมีบุคลิกลักษณะเป็นที่น่าสนใจ และชื่นชอบของเด็ก มีความคล้ายกับตัวเด็ก
- ii. Retention การจดจำตัวแบบ สามารถจดจำได้ถึงบุคลิกลักษณะการกระทำของตัวแบบ และสามารถทบทวนสิ่งที่จดจำมาได้

- iii. Motor Reproduction สมรรถภาพในการแสดงพฤติกรรมออกมา จะมีการสังเกตตนเองและสิ่งแวดล้อมว่าเหมาะกับการเลียนแบบหรือไม่ ถ้าเจอสภาพแวดล้อมคล้ายกับตัวแบบ ก็แสดงพฤติกรรมออกมา หรือมีแรงจูงใจ ได้รับแรงเสริมในทางบวก ก็เกิดการแสดงพฤติกรรมเลียนแบบ ถ้าได้รับแรงเสริมในทางลบ ก็มีแนวโน้มที่จะไม่แสดงพฤติกรรมเลียนแบบ

จึงกล่าวได้ว่า สื่อโทรทัศน์ส่งผลกระทบต่อเด็กได้ในหลายลักษณะ ซึ่งอาจต้องใช้เวลาหรือเกิดขึ้นได้ในปัจจุบันทันที และเด็กแต่ละคน ก็จะได้รับอิทธิพลแตกต่างกัน ดังที่ W.Schramm, J. Lyle และ E.B. Parker (1961) เคยสรุปไว้ว่า เด็กบางคน หรือบางกลุ่มภายใต้เงื่อนไขบางอย่าง รายการโทรทัศน์บางรายการก็เป็นอันตราย แต่สำหรับเด็กคนอื่นๆ ภายใต้เงื่อนไขเดียวกัน หรือเด็กคนเดียวภายใต้เงื่อนไขอื่น รายการโทรทัศน์นั้นก็อาจเป็นประโยชน์ได้

1.2.1 ผลกระทบด้านลบของสื่อโทรทัศน์

เด็กเป็นวัยที่มีความอยากรู้อยากเห็นอยู่ตลอดเวลา ทั้งยังสามารถเรียนรู้สิ่งต่างๆ ได้อย่างรวดเร็ว การปลูกฝังความรู้ ทักษะคิด และพฤติกรรมให้กับเด็กตั้งแต่อายุน้อยๆ จะฝังแน่นติดตัวไปจนโตเป็นผู้ใหญ่ ฉะนั้นเมื่อเด็กได้รับการปลูกฝังผ่านรายการโทรทัศน์ อย่างเข้มข้นและต่อเนื่อง ผลกระทบด้านลบอาจเกิดกับพวกเขาได้ ดังที่ สมบัติ จันทรวงศ์ (2525: 51-52) ได้กล่าวไว้ดังนี้

ความรุนแรงที่ปรากฏในจอโทรทัศน์นั้นส่วนใหญ่มักเป็นความตายที่รวดเร็ว และฉับพลัน และปกติแล้วการบันทึทางโทรทัศน์จะไม่แสดงให้เห็นความเจ็บปวดก่อนที่จะตายมากนัก ไม่มีการแสดงให้เห็นความยุ่งยากลำบาก ตลอดจนความทุกข์ทรมานอย่างอื่นที่เกิดขึ้นในชีวิตของบุคคลหรือของลูกเมีย ญาติพี่น้องของผู้ตาย หรือถ้าหากจะมี ก็จะเป็นการเน้นถึงความคิดที่ต้องแก้แค้น ล้างผลาญชีวิตของผู้รับผิดชอบ เป็นการสร้างความรุนแรงต่อไปอีก ความตายที่ปรากฏในจอโทรทัศน์ จึงไม่ได้เป็นความตายที่แท้จริง

การชมรายการโทรทัศน์ที่มีความรุนแรงซ้ำแล้วซ้ำอีกนั้น นอกจากจะส่งผลให้เกิดความรู้สึกไม่ยินดียินร้ายต่อความทารุณโหดร้ายและการใช้กำลังรุนแรงแล้ว ยังค่อยๆ ลดอารมณ์หัวเราะต่อความรุนแรงของผู้ชมลงไป และทำให้เกิดความรู้สึกว่าพฤติกรรมที่รุนแรงนั้นเป็นสิ่งที่ปกติ และเหมาะสมในบางสถานการณ์ด้วย

นอกจากนี้ ยังมีข้อสรุปเพิ่มเติมจากปรมะ สตะเวทิน (2541: 173) ถึงผลกระทบด้านลบของรายการโทรทัศน์มี มีต่อเด็กและเยาวชน ดังนี้

รายการโทรทัศน์อาจเพิ่มความตื่นตัวของเด็กให้ถึงจุด ๆ หนึ่ง ซึ่งจะทำให้เด็กติดความตื่นตั้นจนไม่ชอบดูรายการที่ไม่ตื่นตั้น เนื้อหาบางตอนเปิดโอกาสมากเกินไปที่จะทำให้เด็ก “หนีหนี” (Escape) จากความกดดันทางสังคม ทำให้เด็กไม่มีความรับผิดชอบต่อสังคม ทำให้เด็กเพิ่มแนวโน้มการพอใจในอำนาจตามแบบของผู้มีอำนาจที่ได้ดูจากโทรทัศน์ นอกจากนี้การดูโทรทัศน์อาจแทรกแซงการปฏิบัติในชีวิตจริงของเด็ก กล่าวคือ มีการพบว่า การดูโทรทัศน์ทำให้ครอบครัวใกล้ชิดกัน แต่ทำให้เกิดผลเสียต่อการอ่านหนังสือ การเล่น การพูดคุย การช่วยทำงานบ้าน การซ่อมดนตรีและกิจกรรมอื่นๆ ของเด็ก เพราะใช้เวลาดูโทรทัศน์มากจนไปเบียดบังเวลาในการทำอย่างอื่นในชีวิตประจำวัน

นอกจากอิทธิพลเรื่องความรุนแรงก้าวร้าว และด้านสังคมแล้ว โทรทัศน์ยังมีผลต่อการใช้ภาษาของเด็กและเยาวชนอย่างมากด้วย โดยเฉพาะคำคะนอง (Slang) แปลกๆ ใหม่ๆ ที่เด็กสามารถจดจำอย่างรวดเร็ว และนำไปถ่ายทอดถึงกันอย่างกว้างขวาง จนมีผลให้การใช้ภาษาไทยผิดเพี้ยนไป

1.2.2 อิทธิพลด้านบวกของสื่อโทรทัศน์

นอกจากผลกระทบในด้านลบแล้ว สื่อโทรทัศน์ยังมีผลดีต่อเด็กและเยาวชนในด้านความบันเทิง ด้านวัฒนธรรม ด้านความรู้ และการใช้ภาษาอีกด้วย กล่าวคือ รายการโทรทัศน์ช่วยให้ผู้ชมเกิดความสนุกสนาน เพลิดเพลินผ่อนคลายความเครียดได้เป็นอย่างดี ทั้งยังสามารถนำเสนอเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นวัฒนธรรมได้อย่างชัดเจน สามารถทำหน้าที่ถ่ายทอดมรดกทางสังคม ความคิดเห็น ความเชื่อ ค่านิยม จากอดีตมาสู่ปัจจุบันได้ ทำให้เด็กเข้าใจถึงเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมได้ง่าย

นอกจากนี้ โทรทัศน์ยังเป็นสื่อที่เข้าถึงคนจำนวนมากได้พร้อมๆ กัน จึงสามารถเสนอความคิดเห็น สร้างทัศนคติที่ดี ให้ความรู้ที่เป็นประโยชน์ได้โดยไม่จำกัดว่าผู้รับต้องมีความรู้ทางภาษาสูง ก็สามารถทำความเข้าใจได้ด้วยการนำภาพ และเสียงให้เกิดความเข้าใจได้อย่างชัดเจน (นภาพรรณี อัจฉริยะกุล 2539:129)

รายการเพื่อการศึกษาบางรายการที่มีคุณภาพ สามารถเพิ่มพูนความสามารถทางด้านความคิดบางอย่างให้กับเด็กได้ เช่น การแก้ปัญหา การใช้เหตุผล ภาษา ทักษะทางคณิตศาสตร์ และรูปแบบการนำเสนอยังสามารถส่งเสริมการวิเคราะห์สิ่งต่างๆ ในรายละเอียดได้ด้วย

1.3 แนวคิดเรื่องการจัดเวลาออกอากาศ

การจัดเวลาออกอากาศ คือ การผสมผสานความต้องการของผู้ชมกับคุณภาพรายการให้สามารถออกอากาศได้โดยมีผู้ชมสูงสุด การจัดตารางออกอากาศจึงต้องสามารถประเมินความต้องการของผู้ชมได้ว่าในช่วงเวลาไหนต้องการชมรายการอะไรและผู้จัดมีรายการอะไรที่จะนำเสนอให้ผู้ชมได้ชมในช่วงเวลานั้นๆ ได้ รวมทั้งประเมินได้ว่ารายการที่จัดออกอากาศจะได้รับความนิยมมากน้อยกว่ารายการของสถานีอื่นที่ออกอากาศในช่วงเวลาเดียวกันมากน้อยเพียงใด (ถาวร ช่วยประสิทธิ์ และสถาพร โฆษจันทร์ 2539: 171)

1.3.1 การวิจัยเพื่อจัดตารางออกอากาศ

เนื่องด้วยความต้องการของผู้ชมไม่เหมือนกัน ดังนั้น จึงต้องมีการสำรวจความต้องการและความนิยมของผู้ชมเพื่อสามารถนำข้อมูลมาประเมินสถานการณ์ เพื่อจัดรายการให้มีผู้ชมสูงสุด โดยเฉพาะถ้าเป็นการจัดตารางออกอากาศเพื่อการค้าแล้ว จำเป็นต้องทราบด้วยว่ารายการที่จัดออกอากาศและมีผู้ชมนั้นเป็นกลุ่มผู้ชมที่เป็นเป้าหมายของสินค้าหรือบริการที่ผู้สนับสนุนรายการต้องการโฆษณาหรือไม่

ด้วยเหตุนี้ การวิจัยเพื่อจัดตารางออกอากาศจึงเป็นสิ่งสำคัญอย่างมาก ทั้งนี้ ถาวร ช่วยประสิทธิ์ และสถาพร โฆษจันทร์ (2539: 171-175) ได้แบ่งการวิจัยดังกล่าวออกเป็น 3 ประเภท ดังนี้

1) การวิจัยผู้ชม เป็นการวิจัยเพื่อนำข้อมูลที่ได้จากการสำรวจผู้ชมถึงพฤติกรรมการเปิดรับสื่อรายการโทรทัศน์ในแต่ละวัน เวลา สถานี และรายการ เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการตัดสินใจวางแผนและจัดตารางออกอากาศได้

2) การวิจัยรายการ เป็นการนำรายละเอียดข้อมูลหรือสถิติต่างๆ ซึ่งเป็นแนวโน้มและทิศทางความนิยมของผู้ชมเพื่อนำไปประกอบการพิจารณาจัดตารางออกอากาศ โดยการวิจัยรายการต้องพิจารณาจากข้อมูลเบ็ดเสร็จของรายการ อันประกอบด้วย ค่าโครงการผลิตรายการ ข้อมูลความนิยม เรื่องย่อ ข่าวสาร บทโทรทัศน์ ผู้ร่วมรายการ ฯลฯ ให้รอบคอบ เพื่อนำข้อมูลที่ตรวจสอบแล้วมาประกอบการคัดเลือกรายการที่สามารถบรรจุลงในตารางออกอากาศได้ ทั้งนี้ การตรวจคัดรายการต้องยึดถือ ประสพการณ์ การรับรู้ทัศนคติของผู้ชมเป็นองค์ประกอบสำคัญในการพิจารณาตรวจคัด

3) การวิเคราะห์การจัดตารางออกอากาศของสถานีอื่น ประกอบด้วย การวิเคราะห์เกี่ยวกับส่วนแบ่งผู้ชม คุณภาพรายการ ปริมาณที่ออกอากาศ ความสัมพันธ์ของรายการข้างเคียง

1.3.2 กลยุทธ์การจัดตารางรายการเพื่อการแข่งขันทางการค้า

สถานีโทรทัศน์ไทยแบบ Free TV. ในปัจจุบันมีอยู่ทั้งสิ้น 6 สถานี นอกจาก สถานีโทรทัศน์ NBT และสถานีโทรทัศน์ Thai PBS ที่เป็นสถานีโทรทัศน์เพื่อการศึกษา และ สถานีโทรทัศน์สาธารณะแล้ว สถานีโทรทัศน์ที่เหลืออีก 4 สถานีล้วนมีวัตถุประสงค์การดำเนินงาน ในเชิงพาณิชย์ทั้งสิ้น ดังนั้น เพื่อความอยู่รอดทางเศรษฐกิจ สถานีโทรทัศน์เพื่อการค้าจึงต้อง แสวงหากลยุทธ์การจัดตารางรายการให้เหมาะสมกับสถานการณ์ เพื่อช่วงชิงผู้ชมเป้าหมายให้ เหนือคู่แข่งให้ได้ อรรถัย ศรีสันติสุข (2539: 68-70) ได้สรุปกลยุทธ์ดังกล่าวไว้ ดังนี้

1) การหาจุดเด่นของสถานีที่มีความแตกต่างจากสถานีอื่น เช่น เป็นสถานีเพื่อ การกีฬา สถานีข่าว เป็นต้น โดยไม่จำเป็นต้องใช้เวลาทั้งหมดนำเสนอรายการประเภทเดียว แต่ อาจจัดเวลาส่วนใหญ่ของสถานีนำเสนอเนื้อหาที่เป็นจุดยืนของสถานีก็ได้

2) การจัดรายการเพื่อแย่งผู้ชมจากสถานีอื่นในช่วงเวลาเดียวกัน โดยใช้รายการ หนึ่งแข่งกับอีกรายการหนึ่ง ซึ่งมีหลายวิธี เช่น ดึงผู้ชมด้วยรายการที่แตกต่างกัน ดึงผู้ชมด้วย รายการประเภทเดียวกันแต่ดีกว่า ดึงผู้ชมด้วยวิธีชิงเสนอก่อนหน้า เป็นต้น

3) หารายการเด่นมาดึงดูดผู้ชมให้ติดตามต่อไปเรื่อยๆ

4) จัดวางรายการให้สอดคล้องกับพฤติกรรมของผู้รับสาร เป็นการจจัดรายการให้ เหมาะสมกับช่วงเวลาในการทำกิจกรรมของผู้ชม ทั้งนี้ สถานีโทรทัศน์ในสหรัฐอเมริกาได้มีการ จัดแบ่งช่วงเวลาเป็นช่วงๆ ตามกิจกรรมของคนตามนโยบายของเอฟซีที ดังนี้

7.00 - 9.00 น.	ช่วงเช้าตรู่ (Early morning)
9.00 - 16.30 น.	ช่วงกลางวัน (Day time)
16.30 - 18.30 น.	ช่วงเย็น (Early fringe)
18.30 - 19.30 น.	ช่วงหัวค่ำ (Early evening)
19.30 - 20.00 น.	ช่วงเวลาสำหรับรายการท้องถิ่น (Access slot)
20.00 - 23.00 น.	ช่วงเวลาดีเด้น (Prime time)
23.00 - 02.00 น.	ช่วงดึก (Late fringe)

ผู้จัดรายการต้องพิจารณาว่ากลุ่มผู้ชมเป้าหมายชมรายการโทรทัศน์เวลาใด แล้ว จึงเลือกเวลาการออกอากาศให้เหมาะกับรายการนั้น โดยทั่วไป หากเป็นรายการสำหรับเด็ก ควร เลือกเวลาออกอากาศในช่วงเย็นซึ่งเป็นเวลาที่เด็กกลับจากโรงเรียนแล้ว หรือช่วงเช้าของวันหยุดที่ เด็กไม่ต้องไปโรงเรียน หากเป็นรายการสำหรับคนทำงานก็ควรเลือกช่วงเวลาหลังจากผู้ชมกลับ จากที่ทำงานถึงบ้านแล้ว ไปจนถึงเวลา 22.00 น.(ประจวบ อินอ้อด 2539: 246) สำหรับช่วง

กลางวันของวันหยุดราชการ มีผู้ชมพอประมาณเปิดเครื่องรับตั้งแต่เช้าจนถึงเย็น เพราะถือว่าเป็นวันพักผ่อน โดยไม่นิยมชมรายการที่หนักเกินไป ส่วนรายการในช่วงเช้าตรู่ มีผู้ชมค่อนข้างน้อย เพราะต้องรีบออกไปทำงานนอกบ้าน (ถาวร ช่วยประสิทธิ์ 2539: 293)

1.3.3 ช่วงเวลาดีเด่น(Prime time)

ช่วงเวลาดีเด่น หรือช่วงเวลาที่ดีที่สุด (Prime time) หมายถึง เวลาที่มีผู้ชมมากที่สุดโฆษณา ในประเทศสหรัฐอเมริกา คือ ช่วงเวลาระหว่าง 20.00-23.00 น. ในวันจันทร์ถึงวันเสาร์ และระหว่างเวลา 19.00-23.00 น. ในวันอาทิตย์ (อรรถัย ศรีสันติสุข 2539: 99) ส่วนในประเทศไทย คือ ช่วงเวลา 18.00 – 22.00 น. ของทุกวัน (วิลาสินี พิพิธกุล 2548: 63) ช่วงเวลานี้ถือว่าเป็นเวลาเงินเวลาทองของสถานีโทรทัศน์ เพราะช่วงเวลาที่ผู้ชมมากย่อมเป็นช่วงที่ผู้โฆษณาสนใจ และสถานีสามารถเรียกเก็บเงินค่าโฆษณาได้สูง จึงเป็นช่วงเวลาที่มีการแข่งขันระหว่างสถานีโทรทัศน์เพื่อการค้าอย่างเต็มที่ อัตราความนิยม รายการจึงมีความสำคัญมากในการชี้ถึงชัยชนะของสถานี เพราะถือเป็นชื่อเสียงในการเป็นสถานีชั้นนำ ซึ่งมีผลต่อความนิยม ของผู้ชม และต่อรายได้ที่จะได้รับจากบริษัท

รูปแบบของรายการในช่วงเวลาดีเด่นมักจะไม่มีความหลากหลาย หรือความแปลกใหม่มากนัก เพราะสถานีต้องคำนึงถึงรายการที่ผู้ชมส่วนใหญ่พอใจและสนใจ ซึ่งจะยึดถือจากอัตราความนิยมรายการเป็นหลัก และเดินตามแนวทางนั้น ทั้งนี้ รายการยอดนิยมที่มักถูกนำเสนอในช่วงเวลานี้ ได้แก่ รายการละคร รายการพิเศษ รายการขบขันเบาสมอง หรือละครชุด และรายการสารคดีเชิงข่าว (อรรถัย ศรีสันติสุข 2539: 110)

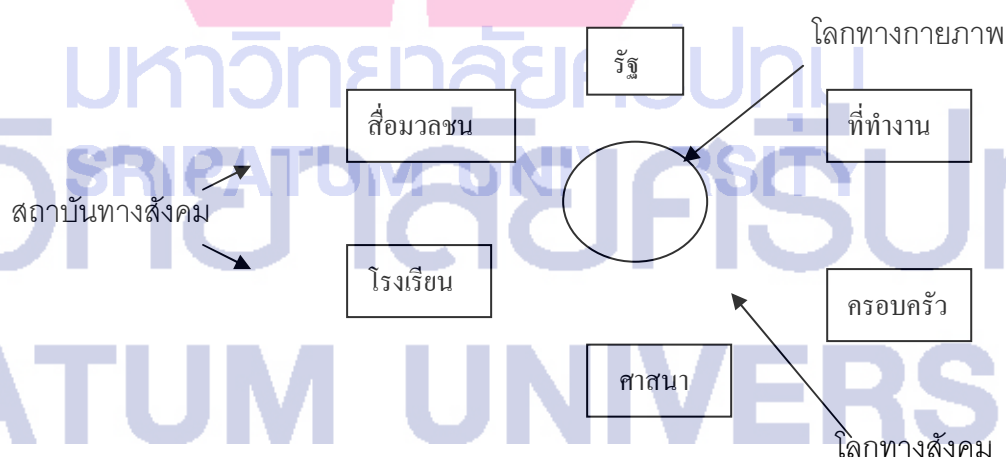
จากแนวคิดเรื่องการจัดวางเวลาออกอากาศ จะเห็นได้ว่า เป็นแนวคิดที่อยู่บนเงื่อนไขในเชิงพาณิชย์ ดังนั้น รายการสำหรับเด็ก และเยาวชนจึงยังได้รับความนิยมค่อนข้างน้อย โดยระยะ 10 ปีที่ผ่านมาดูเหมือนว่าสัดส่วนรายการโทรทัศน์สำหรับเด็กจะลดน้อยลงเรื่อยๆ เมื่อเทียบกับรายการประเภทอื่น ๆ ในความเป็นจริงแล้ว จำนวนชั่วโมงรายการโทรทัศน์สำหรับเด็กนั้นมีค่อนข้างคงที่ แต่การขยายเวลาออกอากาศของสถานีโทรทัศน์มีเพิ่มขึ้นโดยที่รายการสำหรับเด็กไม่ได้เพิ่มตาม ทำให้สัดส่วนลดจำนวนลง กระแสเศรษฐกิจแบบบริโภคนิยมที่เน้นการตอบสนองต่อตลาดเป็นหลัก ทำให้ความสำคัญของรายการโทรทัศน์สำหรับเด็กถูกลดลงไปจนเกือบเป็นความจำเป็นขั้นสุดท้ายของสถานีโทรทัศน์แต่ละช่อง รายการโทรทัศน์สำหรับเด็กจึงมีฐานะเป็นเพียงไม้ประดับ เมื่อมีการปรับผังรายการของสถานีครั้งใด รายการโทรทัศน์สำหรับเด็กจะเป็นรายการอันดับแรก ที่ต้องพิจารณาวันเวลาออกอากาศใหม่ ทำให้ขาดความต่อเนื่องในการชมรายการของเด็กๆ (มนัสวินี จันทะเลิศ 2548: 36)

อย่างไรก็ตาม การที่กรมประชาสัมพันธ์ได้ออกระเบียบในปี 2539 เรื่องกำหนดสัดส่วนรายการเด็ก และเยาวชนในช่วงเวลา 16.30-18.30 น.ให้มีรายการเด็ก เยาวชนครึ่งชั่วโมง หรือคิดเป็นร้อยละ 25 ของช่วงเวลาที่กำหนด และรัฐบาลออกมติคณะรัฐมนตรี ลงวันที่ 4 พ.ย. 2546 เรื่องกำหนดสัดส่วนรายการเด็ก เยาวชนและครอบครัว ในช่วงเวลา 16.00-22.00น. ให้มีรายการเด็ก เยาวชน และครอบครัว 1 ชั่วโมง ถึง 1 ชั่วโมงครึ่ง หรือคิดเป็นร้อยละ 15 ของช่วงเวลาที่กำหนดออกมานั้น ถือเป็นปัจจัยสำคัญที่ก่อให้เกิดการตื่นตัวเรื่องการจัดวางเวลาออกอากาศรายการที่มีระดับความเหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมายในเวลาต่อมา

2. ทฤษฎีรองรับ หรือกรอบความคิดทางทฤษฎี

2.1 ทฤษฎีการอบรมบ่มเพาะจากสื่อ (Cultivation Theory)

สำนักอบรมบ่มเพาะจากสื่ออธิบายว่า โทรทัศน์ทำหน้าที่ปลูกฝังสมาชิกในสังคมได้อย่างไรด้วยแนวคิดเรื่อง “การสร้างความเป็นจริงทางสังคม” (Social Construction of Reality) แนวคิดนี้มองว่าโลกที่แวดล้อมตัวบุคคลมีอยู่ 2 โลก โลกแรกเป็นโลกกายภาพ ซึ่งเป็นโลกที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ ส่วนอีกโลกหนึ่งเป็นโลกทางสังคม หรือความเป็นจริงทางสังคมซึ่งเกิดขึ้นจากการทำงานของสถาบันต่างๆ ในสังคม ทำให้การรับรู้และพฤติกรรมของบุคคลแตกต่างกัน แม้ว่าการมองเห็นโลกทางกายภาพจะเหมือนกัน (มนัสวินี จันทะเลิศ 2548: 16-17)

ภาพประกอบ 1 ความสัมพันธ์ระหว่างโลกทางกายภาพ และโลกทางสังคม

George Gerbner ซึ่งเป็นนักทฤษฎีผู้บุกเบิกทฤษฎีนี้ ได้อธิบายว่า โทรทัศน์เข้ามามีบทบาทต่อมนุษย์ในลักษณะ 3 B คือ

1. Blurring : โทรทัศน์ค่อยๆ ลบภาพหรือทำให้โลกของความเป็นจริงที่คนเคยมี จางหายไป
2. Blending : โทรทัศน์ค่อยๆ ผสมผสานความเป็นจริงของคนเข้ากับกระแสหลักทางวัฒนธรรมที่มีอยู่ในโทรทัศน์
3. Bending : โทรทัศน์ค่อยๆ โน้มนำให้โลกของคนเป็นไปตามกระแสหลักที่ตอบสนองต่อผลประโยชน์ของโทรทัศน์เอง

เช่นเดียวกับโลกของเด็ก ซึ่งเป็นผู้ที่บริโภคสื่อโทรทัศน์มาก จึงมีแนวโน้มว่า หากโลกจริง ๆ กับโลกในจอขัดแย้งกัน เด็กอาจเลือกเชื่อโลกในจอก็เป็นได้ หรือกล่าวอีกอย่างหนึ่งก็คือ โลกในจอได้ปลุกฝังวัฒนธรรมทางสังคมให้แก่เด็กมากกว่าสถาบันอื่น แม้ในความเป็นจริงเด็กจะมีพ่อแม่ ครู เพื่อน เป็นกลุ่มอ้างอิงอยู่ แต่โดยลักษณะของโทรทัศน์ที่นำเสนอด้วยรูปแบบที่น่าดึงดูดใจ ประกอบกับพื้นที่ของประสบการณ์จริงของการใช้ชีวิตในปัจจุบันเริ่มจำกัดแคบเข้ามาเรื่อยๆ ย่อมทำให้เด็กคล้อยตามเรื่องราวจากโทรทัศน์ได้มากกว่า

2.2 ทฤษฎีเรื่องการรับรู้ และกระบวนการเลือกสรรในการรับสาร

มีนักวิชาการด้านจิตวิทยาหลายท่านได้ให้นิยามของการรับรู้(Perception)ไว้ โดยผู้วิจัยขอ ยกมานำเสนอ ณ ที่นี้ 2 ความหมาย ดังนี้

วัชรวิ ททรัพย์มี (2533: 43) ได้นิยามความหมายของการรับรู้ไว้ว่า

“การรับรู้หมายถึง การตีความหมายการสัมผัส ผัส ออกเป็นสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่มีความหมาย ซึ่งการตีความหมายนั้นจะต้องอาศัยประสบการณ์หรือการเรียนรู้ และกล่าวว่าการรับรู้เป็นสิ่งที่ถูกเลือกสรร เนื่องจากมนุษย์อยู่ท่ามกลางสิ่งเร้ามากมาย ในขณะที่ใดขณะหนึ่ง มนุษย์ไม่ได้รู้ไปหมดทุกอย่าง แต่มนุษย์เลือกรับรู้สิ่งเร้าเป็นบางอย่างเท่านั้น”

ลักขณา สิริวัฒน์ (2530: 62) ให้ความหมายของการรับรู้ว่า

“การรับรู้ คืออาการสัมผัสที่มีความหมาย (Sensation) และการรับรู้เป็นการแปลหรือการตีความแห่งการสัมผัสที่ได้รับออกมาเป็นสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่มีความหมาย อันเป็นที่รู้จักและเข้าใจกัน และกันในการแปลหรือตีความของการสัมผัสนั้น จำเป็นที่อินทรีย์จะต้องใช้ประสบการณ์หรือความรู้เดิม หรือความชัดเจนที่มีมาแต่หนหลัง หากไม่มีความรู้เดิม หรือสัมผัสเรื่องใดไป จะไม่มีการรับรู้สิ่งนั้น ๆ จะมีเพียงแต่การสัมผัสกับสิ่งเร้าเท่านั้น “

นอกจากนี้ พัทธี เชยจรรยา, เมตตา วิวัฒน์านุกูล และถิรนนท์ อนุวัชศรีวิวงศ์ (2541: 113) ยังได้กล่าวถึงความแตกต่างในการรับรู้ระหว่างบุคคลว่า ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายด้าน โดยบุคคลที่มีปัจจัยเหล่านั้นต่างกัน จะมีการรับรู้ในเรื่องเดียวกันแตกต่างกันไปด้วย ดังนี้

“การรับรู้เป็นตัวกำหนดพฤติกรรมการสื่อสาร ทักษะสติ และความคาดหวังของผู้ส่งสาร การรับรู้เป็นกระบวนการทางจิตที่ตอบสนองต่อสิ่งเร้าที่ได้รับ เป็นกระบวนการเลือกรับสาร การจัดสารเข้าด้วยกัน และการตีความสารที่ได้รับตามความเข้าใจและความรู้สึกของตนเอง การรับรู้ของบุคคลเป็นผลมาจาก สภาพร่างกายหรือความสามารถทางกายภาพของบุคคล (Physical Ability) การฝึกฝนทางสังคมและวัฒนธรรม (Cultural Training) และลักษณะทางจิตวิทยาของบุคคล (Personal Psychology) ฉะนั้น เมื่อบุคคลสองคนมีปัจจัยเหล่านี้แตกต่างกัน แม้ได้รับสารอย่างเดียวกัน ก็รับรู้สารอย่างเดียวกันนั้นได้ต่างกัน”

ดังนั้น ผู้ปกครองเด็กนักเรียนที่เปิดรับสารการแสดงสัญลักษณ์จัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์เท่าๆ กัน ก็อาจรับรู้ข้อมูลเกี่ยวกับสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ไม่เหมือนกัน ซึ่งมีผลทำให้ระดับการรับรู้ในเรื่องดังกล่าวของผู้ปกครองนักเรียน มีหลายระดับ

ปัจจัยการสื่อสารที่มีการกล่าวถึงบ่อยๆ ว่าเป็นตัวกำหนดความสำเร็จหรือความล้มเหลวของการส่งสารไปยังผู้รับสาร ก็คือกระบวนการเลือกสรร (Selective Process) ของผู้รับสาร ซึ่งเปรียบเหมือนเครื่องกรอง (Filters) ขำสารในการรับรู้ของมนุษย์ ประกอบไปด้วยการกลั่นกรอง 3 ชั้น ดังนี้ (พีระ จีระโสภณ 2529: 639-640)

ภาพประกอบ 2 แสดงกระบวนการเลือกสรรในการรับสาร 3 ชั้น

1. การเลือกเปิดรับหรือเลือกสนใจ (Selective Exposure of Selective Attention)

หมายถึงแนวโน้มที่ผู้รับสารเลือกสนใจหรือเปิดรับข่าวสารจากแหล่งหนึ่งแหล่งใดที่มีอยู่ด้วยกัน

หลายแหล่ง เช่น การเลือกอ่านหนังสือพิมพ์ฉบับใดฉบับหนึ่ง เลือกฟังวิทยุกระจายเสียงสถานีใด สถานีหนึ่ง หรือเลือกชมวิทยุโทรทัศน์ช่องใดช่องหนึ่ง เป็นต้น

การเลือกเปิดรับข่าวสารมีความสัมพันธ์กับปัจจัยที่เกี่ยวข้องหลายประการ อาทิ ทักษะคิด เดิมของผู้รับสารตามทฤษฎีความไม่ลงรอยของความรู้ความเข้าใจ (Theory of Cognitive Dissonance) ที่เสนอโดยเฟสติงเจอร์ (Festinger Leon 1957: 12) ว่า บุคคลมักจะแสวงหา ข่าวสารเพื่อสนับสนุนทัศนคติเดิมที่มีอยู่ และหลีกเลี่ยงข่าวสารที่ขัดแย้งกับความรู้สึกรู้สึกเดิม ของตนเอง ทั้งนี้ เพราะการได้รับข่าวสารใหม่ที่ไม่ลงรอย หรือสอดคล้องกับความรู้หรือความเข้าใจ หรือทัศนคติที่มีอยู่เดิมแล้ว จะเกิดภาวะทางจิตใจที่ไม่สมดุลหรือมีความไม่สบายใจที่เรียกว่า "Cognitive Dissonance" ดังนั้น การลดหรือหลีกเลี่ยงภาวะดังกล่าวได้ต้องแสวงหาข่าวสารหรือ เลือกรวบรวมเฉพาะข่าวสารที่ลงรอยกับความคิดเดิมของตน

เฟสติงเจอร์ยังชี้ให้เห็นว่า เมื่อบุคคลตัดสินใจในเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่มีความได้เปรียบ เสียเปรียบก้ำกึ่งกัน บุคคลย่อมมีแนวโน้มแสวงหาข่าวสารที่สนับสนุนการตัดสินใจนั้นๆ (Reinforcement Information) มากกว่าที่จะแสวงหาข่าวสารที่ขัดกับสิ่งที่กระทำลงไป

ในส่วนของ การเปิดรับข่าวสารการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์นั้น จึงขึ้นอยู่กับว่า ผู้ปกครองนักเรียนมีทัศนคติเดิมต่อเรื่องนี้อย่างไร มีความเห็นด้วยต่อการแสดงสัญลักษณ์ จัดระดับความเหมาะสมในรายการหรือไม่ หากเห็นด้วย ผู้ปกครองก็จะเลือกเปิดรับสาร ความรู้ รวมทั้งความคิดเห็น ที่สนับสนุนต่อการจัดระดับความเหมาะสมนี้ แต่ถ้าผู้ปกครองนักเรียนไม่เห็น ด้วย ผู้ปกครองก็จะเลือกเปิดรับเฉพาะสื่อที่นำเสนอข่าวสารที่ไม่เห็นด้วยกับเรื่องนี้

2. การเลือกรับรู้หรือเลือกตีความ (Selective Perception or Selective Interpretation) เป็นกระบวนการกลั่นกรองขั้นต่อมา เมื่อบุคคลเลือกเปิดรับข่าวสารจากแหล่งหนึ่งแหล่งใดแล้ว ก็ ใช่ว่าจะรับข่าวสารนั้นตามเจตนารมณ์ของผู้ส่งสารทั้งหมด ผู้รับสารแต่ละคนอาจตีความหมาย ข่าวสารขึ้นเดียวกันไม่ตรงกัน ความหมายของข่าวสารที่ส่งไปถึงจึงไม่ได้อยู่ที่ตัวอักษรหรือ รูปภาพ หรือคำพูดเท่านั้น แต่อยู่ที่ผู้รับสารจะเลือกรับรู้หรือเลือกตีความหมายตามความเข้าใจ ของตัวเอง หรือตามทัศนคติ ประสบการณ์ ความเชื่อ ความต้องการ ความคาดหวัง แรงจูงใจ ตาม สภาวะร่างกายหรือสภาวะอารมณ์ในขณะนั้น

เช่นเดียวกับข่าวสารเรื่องอื่นๆ ผู้ปกครองนักเรียนก็จะตีความข่าวสารเรื่องการจัดระดับ ความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ในแนวทางที่แตกต่างกัน บ้างอาจตีความว่า เป็นการสร้างความ กดดันให้กับสถานีโทรทัศน์และผู้ผลิตรายการโทรทัศน์ อันอาจส่งผลให้เนื้อหาของรายการสามารถ สร้างความบันเทิงให้น้อยลง หรืออาจตีความว่าเป็นกลไกในการแสดงความรับผิดชอบต่อสังคมก็

ได้ ขึ้นอยู่กับว่าผู้ปกครองนักเรียนมีทัศนคติ ความเชื่อ ประสบการณ์ ความต้องการ ความคาดหวัง แรงจูงใจตามสภาวะร่างกายหรือสภาวะอารมณ์ในขณะนั้นอย่างไร

3. กระบวนการเลือกจดจำ (Selective Retention) เป็นแนวโน้มการเลือกจดจำข่าวสาร เฉพาะส่วนที่ตรงกับความสนใจ ความต้องการ ทัศนคติ ของตนเอง และมักลืมส่วนที่ตนเองไม่สนใจหรือไม่เห็นด้วยได้ง่ายกว่า งานวิจัยเก่าแก่ของอัลพอร์ตและโพสท์แมน (Allport G. Willard and Postman L 1955: 13) ที่อ้างถึงบ่อยคือ การศึกษาการถ่ายทอดข่าวลือจากคนหนึ่งไปสู่อีกคนหนึ่ง พบว่าผู้รับมักจะถ่ายทอดเรื่องราวต่อไปยังคนอื่นๆ ไม่ครบถ้วนเหมือนที่รับมา เพราะแต่ละคนเลือกจดจำเฉพาะส่วนที่ตนเองเห็นว่าน่าสนใจเท่านั้น และส่วนที่เหลือ มักถูกลืมหรือไม่นำไปถ่ายทอดต่อ

การเลือกจดจำเปรียบเหมือนเครื่องกรองชั้นสุดท้ายที่มีผลต่อการส่งสารไปยังรับสาร ข่าวสารอาจจะถูกปฏิเสธตั้งแต่ขั้นแรก โดยการไม่เลือกอ่าน ฟัง หรือชม ส่วนกรณีที่ผู้รับสาร หลีกเลียงไม่ได้ เช่น การถ่ายทอดวิทยุโทรทัศน์รายการเดียวกันทุกช่วงเวลาพร้อมๆ กัน ผู้รับสารก็อาจตีความข่าวสารที่ได้รับตามความเข้าใจหรือความต้องการของตนเอง ซึ่งถือเป็นเครื่องกรองชั้นที่สอง แต่หากข่าวสารนั้นไม่เปิดโอกาสให้ตีความหมายแตกต่างกัน เพราะมีความชัดเจนที่เข้าใจตรงกันอยู่แล้ว ผู้รับสารก็ยังมีโอกาสปฏิเสธข่าวสารนั้นได้อีก เป็นชั้นสุดท้าย กล่าวคือ เลือกจดจำเฉพาะบางส่วนของที่ตนเองสนใจหรือต้องการเท่านั้น

ในทำนองเดียวกัน การเลือกจดจำข่าวสารการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ นั้น ผู้ปกครองนักเรียน อาจเลือกจดจำเฉพาะในประเด็นที่ตนเองสนใจหรือต้องการ เช่น อาจจำเฉพาะบางสัญลักษณ์ที่ตรงกับช่วงวัยของบุตรหลานเท่านั้น โดยอาจมีทัศนัตรงที่ว่า แท้จริงแล้วสัญลักษณ์อื่นๆ ก็มีความเกี่ยวข้องกับบุตรหลานเช่นกัน กล่าวคือ อาจมีโอกาสที่บุตรหลานจะเปิดรับสารจากรายการที่กำหนดสัญลักษณ์ไม่ตรงกับความเหมาะสมของตนเองก็ได้ ซึ่งกรณีนี้ต้องอาศัยคำแนะนำจากผู้ปกครองอย่างใกล้ชิด

3. ผลการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

3.1 พฤติกรรมการรับสารจากรายการโทรทัศน์ของเด็กและผู้ปกครอง

จารุวรรณ ตันเขียน (2541) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “องค์ประกอบที่มีผลต่อความสนใจรายการโทรทัศน์สำหรับเด็กของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ในเขตการศึกษา 7” พบข้อมูลที่น่าสนใจดังนี้

1) องค์ประกอบที่มีผลต่อความสนใจรายการโทรทัศน์สำหรับเด็กด้านวิธีการเสนอรายการที่นักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลายส่วนใหญ่เห็นด้วยมากที่สุด คือ การเปิดโอกาสให้เด็กมีส่วนร่วมในรายการ ด้านเนื้อหาของรายการต้องการให้เน้นเรื่องการดูแลรักษาสิ่งแวดล้อม

2) ช่วงเวลาการนำเสนอรายการ นักเรียนเห็นว่าควรเสนอรายการสำหรับเด็กในวันธรรมดา เวลา 16.00-18.00 น. วันหยุดราชการเวลา 8.00-10.00 น.

สรุปผลได้ว่า เด็กนักเรียนชอบดูรายการที่เปิดโอกาสให้ตนมีส่วนร่วม โดยเวลาออกอากาศ รายการสำหรับเด็กที่คิดว่าเหมาะสม คือช่วงเย็นของวันธรรมดา และช่วงเช้าในวันหยุดราชการ

สำนักวิจัยเอแบคโพลล์ (2546) ได้สำรวจการดูโทรทัศน์รายการผู้ใหญ่ของบุตรหลานอายุ 3-12 ปี ในเขตกรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ 25 มิถุนายน-4 กรกฎาคม 2546 พบว่า ร้อยละ 54.1 เด็กๆ ดูรายการของผู้ใหญ่ ร้อยละ 27.8 ไม่ดู และร้อยละ 18.1 ไม่มีความเห็น ซึ่งสอดคล้องกับผลการสำรวจความคิดเห็นเรื่องพฤติกรรมการรับชมโทรทัศน์ในกลุ่มเด็กนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 5-6 จังหวัดบุรีรัมย์ และศรีสะเกษของมูลนิธิเพื่อการพัฒนาเด็ก (2546) ที่พบว่า

1) วันจันทร์ถึงศุกร์ เด็กจะเปิดรับชมโทรทัศน์ในช่วงเวลาค่าร้อยละ 74.4 ช่วงเย็นร้อยละ 48.1 ช่วงเช้าร้อยละ 47.3 และช่วงกลางวันร้อยละ 3.7

2) วันเสาร์และอาทิตย์ เด็กจะเปิดรับชมโทรทัศน์ในช่วงเช้าร้อยละ 75.8 ช่วงค่าร้อยละ 51.9 ช่วงเย็นร้อยละ 36.3 ช่วงกลางวันร้อยละ 28.2 และดูโทรทัศน์ทั้งวันมีอยู่ร้อยละ 8.1

3) ประเภทรายการโทรทัศน์ที่เด็กชื่นชอบ 5 อันดับแรกได้แก่ รายการละคร ร้อยละ 65.7 รายการการ์ตูน ร้อยละ 60.5 รายการเพลง ร้อยละ 42.1 รายการตลก ร้อยละ 40.1 และรายการกีฬา ร้อยละ 21.9

สรุปผลได้ว่า ในวันธรรมดาเด็กมักดูรายการโทรทัศน์ในช่วงหัวค่ำมากที่สุด รองลงมาเป็นช่วงเย็น และช่วงเช้า ขณะที่วันหยุดเด็กจะดูโทรทัศน์ในช่วงเช้ามากที่สุด รองลงมาเป็นช่วงค่ำ และช่วงเย็น โดยเด็กส่วนใหญ่มากกว่าครึ่งจะดูรายการของผู้ใหญ่ด้วย และรายการที่ชอบมากที่สุดคือรายการละคร และการ์ตูน

จันทร์เพ็ญ ชูประภาวรณ และคนอื่นๆ (2543-2546) ได้ศึกษาถึงลักษณะการใช้สื่อโทรทัศน์ของครอบครัวไทยพบว่า

1) การใช้สื่อโทรทัศน์ของครอบครัวไทย ขึ้นอยู่กับรูปแบบการเลี้ยงดูเด็กของพ่อแม่ ครอบครัวที่มีการเลี้ยงดูแบบสมัยใหม่ จะมีการเลือกสื่อสำหรับลูกว่าควรดูรายการโทรทัศน์อะไร เพื่อพัฒนาการที่ดีสำหรับเด็ก ส่วนครอบครัวที่ยึดถือประเพณีจากอดีตและปัจจุบัน พ่อแม่

จะไม่เลือกรายการโทรทัศน์สำหรับเด็ก เพราะคิดว่าเด็กยังไม่รู้เรื่อง โดยส่วนใหญ่จะให้เด็กดูตามความต้องการของผู้ใหญ่ และมีบางครอบครัวที่เลี้ยงลูกแบบผสมผสาน คือ มีทั้งการเลือกรายการโทรทัศน์ให้เด็กดู และถ้าเด็กจะดูรายการเดียวกับผู้ใหญ่ก็ไม่ได้ห้ามแต่อย่างใดซึ่งผู้ปกครองกลุ่มหลังนี้มักไม่ค่อยมีเวลาในการเลี้ยงดูลูกเนื่องจากต้องทำงาน

2) แบ่งลักษณะการรับชมรายการโทรทัศน์ของพ่อแม่หรือคนเลี้ยงได้ 3 ลักษณะ คือ

1. พ่อแม่หรือคนเลี้ยงที่ชอบดูโทรทัศน์จะเปิดโทรทัศน์ดูไปด้วยขณะที่เลี้ยงเด็ก เพราะเด็กจะไม่ค่อยกวน 2. พ่อแม่หรือคนเลี้ยงมีงานต้องทำขณะเลี้ยงเด็ก จึงเปิดโทรทัศน์ให้เด็กดู เพื่อไม่ให้เด็กกวนใจเวลาทำงาน 3. พ่อแม่หรือคนเลี้ยงที่คิดว่าการให้เด็กดูโทรทัศน์จะช่วยส่งเสริมพัฒนาการได้

3) เด็กในพื้นที่กรุงเทพฯ มีความสนใจรายการโทรทัศน์ใน 2 ลักษณะคือ ดูรายการตามพ่อแม่หรือคนเลี้ยงกำลังดูอยู่ ซึ่งมักเป็นรายการทั่วไป และดูรายการที่พ่อแม่หรือคนเลี้ยงเลือกให้เด็กดู ซึ่งมีทั้งที่เป็นรายการสำหรับเด็ก และที่ไม่ใช่รายการสำหรับเด็ก

4) เด็กอายุ 1 ปีดูโทรทัศน์เฉลี่ยวันละ 1 ชั่วโมง โดยการดูโทรทัศน์ของเด็กในช่วง 1 ปีแรกของเด็กในกรุงเทพฯ นั้น พ่อแม่ผู้เลี้ยงดูส่วนใหญ่ให้เด็กดูอย่างเดียวโดยไม่มีการสอนสิ่งต่างๆ ให้กับเด็กไปด้วยเพราะคิดว่าเด็กยังเล็กอยู่ และยังไม่ตระหนักถึงผลกระทบของการดูโทรทัศน์ที่มีต่อเด็ก

สรุปผลได้ว่า เด็กไทยสามารถเข้าถึงสื่อโทรทัศน์ได้มาก โดยพ่อแม่ หรือคนเลี้ยงใช้สื่อโทรทัศน์เป็นเครื่องมือช่วยเลี้ยงเด็ก และเพื่อส่งเสริมพัฒนาการ ซึ่งมีทั้งครอบครัวที่เลือกรายการให้เด็กดู และที่ไม่ได้เลือกรายการให้เด็กดู เด็กจึงสามารถดูรายการสำหรับผู้ใหญ่ไปพร้อมๆ กับผู้ใหญ่ได้ ทั้งนี้ เด็กวัย 1 ปี มักไม่ได้รับคำแนะนำขณะชมรายการ เนื่องจากพ่อแม่ผู้เลี้ยงดูคิดว่าเด็กยังเล็กเกินกว่าที่โทรทัศน์จะมีผลกระทบต่อเด็กได้

นราพร แยมอำพล (2549) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “พฤติกรรมกาเปิดรับ และความพึงพอใจที่มีต่อ รายการโทรทัศน์สำหรับเด็ก ของผู้ปกครองในเขตกรุงเทพมหานคร” ได้ข้อสรุปจากผลการวิจัยดังนี้

1) ผู้ปกครองเด็กอายุ 7-12 ปีในเขตกรุงเทพมหานครส่วนใหญ่ รับชมรายการโทรทัศน์สำหรับเด็กในวันเสาร์และวันอาทิตย์โดยให้เด็กเป็นคนเลือกเปิดรับชมรายการด้วยตนเอง

2) ค่าเฉลี่ยของระยะเวลาในการชมรายการโทรทัศน์สำหรับเด็กแต่ละครั้งคือ 58.53 นาที โดยรายการที่ชมบ่อยมากที่สุดคือ การ์ตูน และที่ไม่เคยชมมากที่สุด คือละคร

3) ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะทางประชากรศาสตร์กับพฤติกรรมการเปิดรับชมรายการโทรทัศน์สำหรับเด็กในด้านการใช้เวลา พบว่า ผู้ปกครองที่มีเพศ ช่วงอายุ

และช่วงรายได้ต่างกัน มีพฤติกรรมการใช้เวลาในการชมรายการโทรทัศน์สำหรับเด็กไม่ต่างกัน แต่ผู้ปกครองที่มีอาชีพ และระดับการศึกษาที่ต่างกัน มีพฤติกรรมการใช้เวลาในการชมรายการโทรทัศน์สำหรับเด็กต่างกัน

4) ผู้ปกครองให้ความเห็นว่า ในวันธรรมดา และวันหยุด ควรนำเสนอรายการโทรทัศน์สำหรับเด็กในช่วง 18.00 -19.00 น.มากที่สุด

สรุปผลได้ว่า ผู้ปกครองเด็กในกรุงเทพฯ มักรับชมรายการโทรทัศน์สำหรับเด็กไปพร้อมกับบุตรหลานในวันเสาร์และอาทิตย์ โดยให้เด็กเลือกรายการเอง โดยผู้ปกครองที่มีอาชีพและระดับการศึกษาที่ต่างกัน จะใช้เวลาในการชมรายการโทรทัศน์สำหรับเด็กต่างกัน ทั้งนี้ ผู้ปกครองคาดหวังให้นำเสนอรายการโทรทัศน์สำหรับเด็กในช่วง 18.00-19.00 น.มากที่สุด

3.2 อิทธิพลของสื่อโทรทัศน์ต่อเด็กและเยาวชนไทย

นันทวัน สุชาติ และคนอื่นๆ (2520) ศึกษาพฤติกรรมก้าวร้าวในเด็กนักเรียนอายุ 8-12 ปี ในกรุงเทพฯที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่างกัน เพื่อดูว่าโทรทัศน์จะมีผลต่อการแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวหรือไม่ ข้อค้นพบคือ ช่วงเวลาที่เด็กนิยมดูโทรทัศน์นั้น เป็นช่วงเวลาที่มียุทธการที่แสดงความรุนแรงอยู่มาก ดังนั้นโอกาสที่เด็กจะเปิดรับรายการโทรทัศน์ที่รุนแรงจึงมีอยู่มาก และพบว่า ยิ่งมีการเปิดรับโทรทัศน์บ่อย ยิ่งทำให้เด็กยอมรับการใช้ความรุนแรงแก้ปัญหา อย่างไรก็ตาม ระดับของผลกระทบนี้แปรไปตามสถานะทางเศรษฐกิจสังคมของครอบครัวเด็ก

สุกัญญา ตีระวนิช และนันทริกา คุ่มไพโรจน์ (2526) ศึกษาถึงอิทธิพลของสื่อมวลชนต่อเด็กในกรุงเทพมหานคร พบว่า เด็กให้ความสนใจสื่อโทรทัศน์มากที่สุด รองลงมาเป็นหนังสือพิมพ์ และวิทยุ

มนต์ชัย นินนาทนนท์ (2526) ศึกษาอิทธิพลของโทรทัศน์ที่มีต่อเยาวชนเมืองเชียงใหม่ พบว่า เด็กนักเรียนชั้น ป.5-ป.6 ในอำเภอเมืองเชียงใหม่สนใจโทรทัศน์มาก และชมเพื่อความสนุกสนานมากที่สุด เมื่อชมแล้วเคยเลียนแบบจากรายการโทรทัศน์มากถึงร้อยละ 77.6

3.3 การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์

ศุภชัยวิชัยเอแบค นวัตกรรมทางสังคมการจัดการและธุรกิจ ม.อัสสัมชัญ (2550) ได้ทำการสำรวจ เรื่อง “การจัดเรตติ้งและความรุนแรงในรายการโทรทัศน์ : กรณีศึกษาประชาชนอายุตั้งแต่ 3 ปี ขึ้นไปในเขตกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล” ระหว่างวันที่ 30 มิถุนายน- 2 กรกฎาคม 2550 พบว่า

- 1) ร้อยละ 88.4 ของกลุ่มผู้ใหญ่เห็นด้วยกับการจัดเรตติ้งโทรทัศน์
- 2) การสำรวจกลุ่มตัวอย่างที่พบเห็นฉากตบตี ช่มชืด ทะเลาะหรือทำลายร่างกายในรายการโทรทัศน์ พบว่า กลุ่มเด็กปฐมวัย ร้อยละ 75 เคยพบเห็น และร้อยละ 25 ไม่เคยพบเห็น

กลุ่มเด็กวัยเรียน ร้อยละ 87.3 เคยพบเห็น และร้อยละ 12.7 ไม่เคยพบเห็น ขณะที่กลุ่มเด็กวัยรุ่น ร้อยละ 84 เคยพบเห็น และร้อยละ 16 ไม่เคยพบเห็น และในกลุ่มผู้ใหญ่ ร้อยละ 95.7 เคยพบเห็น และร้อยละ 4.3 ไม่เคยพบเห็น

3) ความถี่ในการพบเห็นจากตบตี ช่มชู้ ทะเลาะหรือทำร้ายร่างกายมากที่สุดคือ ช่อง 7 ตามมาด้วย ช่อง 3 , 5 , ทีไอทีวี และช่อง 9 ตามลำดับ

สรุปผลได้ว่า กลุ่มผู้ใหญ่เกือบทั้งหมด เห็นด้วยกับการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ โดยพบว่า กลุ่มเด็ก และเยาวชนส่วนใหญ่เคยพบเห็นจากที่มีความรุนแรงทางรายการโทรทัศน์ และในกลุ่มผู้ใหญ่เกือบทั้งหมดเคยพบเห็นจากในลักษณะดังกล่าวด้วยเช่นกัน ทั้งนี้ สถานีโทรทัศน์ที่น่าเสียดายจากที่มีความรุนแรงมากที่สุด ได้แก่ ช่อง 7 และช่อง 3

เครือข่ายครอบครัวอาสาเฝ้าระวังสื่อ ได้ทำการสำรวจรายการโทรทัศน์ที่ออกอากาศผ่านทางทุกสถานีระหว่างเดือนกันยายน-ธันวาคม 2550 ในช่วงเวลาที่เหมาะสมต่อการเปิดรับสารของเด็กและเยาวชน ได้แก่ วันจันทร์-อาทิตย์ เวลา 16.00 -22.00 น. และวันเสาร์-อาทิตย์ เวลา 7.00 – 10.00 น. โดยได้ผลการสำรวจดังนี้

1) มีการกำหนดสัญลักษณ์ระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ เกือบทุกรายการ ทั้งนี้ รายการที่ไม่มีการกำหนดสัญลักษณ์คือรายการข่าว และรายการที่มีความยาวไม่เกิน 5 นาที ตามที่กำหนดไว้ในคู่มือการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์

2) พบว่าการกำหนดสัญลักษณ์ความเหมาะสมรายการโทรทัศน์โดยสถานีหรือผู้ผลิตรายการ มีความแตกต่างกันกับการกำหนดสัญลักษณ์ดังกล่าวโดยเครือข่ายครอบครัว โดยมีรายการที่มีสัญลักษณ์ที่แตกต่างกันทั้งสิ้น ร้อยละ 7.41

3) มีรายการประเภท “ป” (รายการที่เหมาะสมสำหรับเด็กอายุ 3-5 ปี) และรายการประเภท “ด” (รายการที่เหมาะสมสำหรับเด็กอายุ 6-12 ปี) ออกอากาศวันจันทร์-ศุกร์ในช่วงเวลา 16.00 -18.30 น.เพียงร้อยละ 0 ร้อยละ 7.7 ร้อยละ 10.1 และร้อยละ 10.1 ในเดือนกันยายน ตุลาคม พฤศจิกายน และธันวาคม ตามลำดับ ทั้งๆ ที่ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่ระเบียบกรมประชาสัมพันธ์ กำหนดไว้ว่า ควรมีรายการเด็ก และเยาวชนออกอากาศคิดเป็นร้อยละ 25 ของช่วงเวลาที่กำหนด

4) มีรายการประเภท “ป” (รายการที่เหมาะสมสำหรับเด็กอายุ 3-5 ปี) และรายการประเภท “ด” (รายการที่เหมาะสมสำหรับเด็กอายุ 6-12 ปี) ออกอากาศวันเสาร์-อาทิตย์ ในช่วงเวลา 7.00 -10.00 น.ร้อยละ 22.45, ร้อยละ 14.12, ร้อยละ 9.49 และร้อยละ 9.49 ในกันยายน ตุลาคม พฤศจิกายน และธันวาคม ตามลำดับ

สรุปผลได้ว่า มีการกำหนดสัญลักษณ์ความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ เกือบทุกรายการ โดยมีบางรายการที่สถานีโทรทัศน์ หรือผู้ผลิตรายการกำหนดสัญลักษณ์ไว้ไม่ตรงกับที่เครือข่ายครอบครัวกำหนด นอกจากนี้ยังพบว่า รายการสำหรับเด็กที่ออกอากาศในช่วงเย็นของวันธรรมดานั้นยังมีจำนวนน้อยกว่าที่กรมประชาสัมพันธ์กำหนดไว้มาก

สรุป

งานวิจัยหลายชิ้นพบว่า สื่อโทรทัศน์เป็นสื่อที่เข้าถึงเด็กได้มาก เพราะเด็กให้ความสนใจต่อรายการโทรทัศน์มากที่สุด และผู้ปกครองส่วนใหญ่มักใช้สื่อโทรทัศน์เป็นเครื่องมือช่วยเลี้ยงเด็ก โดยผู้ปกครองจำนวนไม่น้อยไม่ได้เลือกรายการสำหรับเด็กให้เด็กดู เด็กจึงสามารถเลือกดูรายการได้เอง และยังสามารถดูรายการที่ผู้ใหญ่ดูไปพร้อมๆ กันได้ โดยเวลาที่เด็กชอบดูรายการโทรทัศน์คือช่วงหัวค่ำ และช่วงเย็นของวันธรรมดา และในช่วงเช้าของวันหยุด ดังนั้น รายการที่น่าเสนอในช่วงเวลาเหล่านี้จึงสามารถเข้าถึงเด็กได้โดยง่าย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง รายการละครที่ออกอากาศในช่วงหัวค่ำ ซึ่งมักมีเนื้อหาที่เหมาะสมกับผู้ใหญ่มากกว่าเด็ก ซึ่งจากผลการสำรวจพบผลที่สอดคล้องกับพฤติกรรมกาเปิดรับสารดังกล่าวว่า กลุ่มเด็กและเยาวชนจำนวนมากถึงร้อยละ 80 เคยพบเห็นฉากที่มีความรุนแรงทางรายการโทรทัศน์

ประเด็นที่ต้องขบคิดต่อก็คือ รายการโทรทัศน์ที่เด็กได้เปิดรับนั้น จะมีอิทธิพลต่อเด็กอย่างไรบ้าง

หากพิจารณาถึงประสาทสัมผัสในการรับรู้แล้ว การดูโทรทัศน์ ซึ่งใช้ประสาทสัมผัสในการรับรู้ถึงมากถึงร้อยละ 88 จึงมีอิทธิพลต่อความนึกคิดของมนุษย์ได้มากกว่าสื่ออื่นๆ

นอกจากนี้ ทฤษฎีการอบรมบ่มเพาะจากสื่อ (Cultivation Theory) ยังอธิบายไปในทิศทางเดียวกันว่า โทรทัศน์ทำหน้าที่ปลูกฝังสมาชิกในสังคมได้ด้วยแนวคิดเรื่อง “การสร้างความเป็นจริงทางสังคม” (Social Construction of Reality) โดยโลกในจอได้ปลูกฝังวัฒนธรรมทางสังคมให้แก่เด็กมากกว่าสถาบันอื่น ส่วนแนวคิดของแบนดูรา (Bandura 1977-1986) แห่งมหาวิทยาลัยสแตนฟอร์ด สหรัฐอเมริกานั้น ได้กล่าวถึงการเรียนรู้ของเด็กว่า การเลียนแบบเป็นกระบวนการเรียนรู้ทางสังคมที่สำคัญมากของเด็ก ดังนั้น ตัวแสดงในรายการโทรทัศน์จึงมีโอกาสสูงที่จะเป็นต้นแบบให้กับเด็กได้ยึดถือปฏิบัติตาม ซึ่งแนวคิดเรื่องการเลียนแบบนี้ มีผลการวิจัยออกมาสนับสนุนอย่างชัดเจนว่า เด็กส่วนใหญ่เคยเลียนแบบพฤติกรรมต่างๆ จากรายการโทรทัศน์มากถึงร้อยละ 77.6 และพบว่า ยิ่งมีการเปิดรับโทรทัศน์บ่อย ยิ่งทำให้เด็กยอมรับการใช้ความรุนแรงแก้ปัญหา

ผลกระทบด้านลบของสื่อโทรทัศน์ต่อเด็กยังถูกกล่าวถึงโดยสมบัติ จันทรวงศ์ และประมะ สตะเวทิน โดยสรุปความได้ว่า โทรทัศน์ปลูกฝังความรุนแรง และความรู้สึกชินชาต่อการใช้ความ รุนแรงในชีวิตจริงให้กับเด็ก และเปิดโอกาสให้เด็ก “หลีกหนี” (Escape) จากความกดดันทาง สังคม ทำให้เด็กไม่มีความรับผิดชอบต่อสังคม

นอกจากผลกระทบในด้านลบแล้ว สื่อโทรทัศน์ยังมีผลดีต่อเด็กและเยาวชนอีกด้วย ดังที่ นภาพกรณ์ อัจฉริยะกุลสรุปความไว้ว่า โทรทัศน์มีช่วยทำให้ผู้ชมเกิดเฟลิดเฟลินผ่อนคลาย ความเครียด นำเสนอเรื่องราวที่สะท้อนวัฒนธรรมได้ดี มีอิทธิพลต่อความรู้ และการใช้ ความคิดของผู้ชม

อย่างไรก็ตามผลการวิจัยของนันทวัน สุชาติ และคณะ พบว่า เด็กแต่ละคนจะได้รับ อิทธิพลจากรายการโทรทัศน์แตกต่างกันไป โดยจะขึ้นอยู่กับสถานะทางเศรษฐกิจสังคมของ ครอบครัวเด็กด้วย

จากแนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ทำให้ได้ข้อสรุปว่า สื่อโทรทัศน์มีอิทธิพลต่อเด็กอย่าง มาก ทั้งทางบวก และทางลบ

เมื่อมีการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์เกิดขึ้นเพื่อปกป้องเด็กจากอิทธิพลด้าน ลบ และส่งเสริมให้เด็กได้รับอิทธิพลในเชิงบวก โดยมุ่งหวังให้ผู้ปกครองเด็กเป็นผู้กำหนัดหรือ เลือกรับรายการให้กับเด็กจากสัญลักษณ์ที่กำกับรายการไว้ รวมทั้งให้ผู้ปกครองให้คำแนะนำ กับเด็กในกรณีที่รายการโทรทัศน์นั้นมีระดับความเหมาะสมไม่สอดคล้องกับวัยของบุตรหลาน ผล ดำรวจของศูนย์วิจัยเอแบค พบว่า ผู้ปกครองของเด็กส่วนใหญ่เห็นด้วยกับวิธีการดังกล่าว แต่จาก กลไกการกำหนัดรายการโทรทัศน์สำหรับบุตรหลานนี้ ผู้ปกครองต้องมีการรับรู้สัญลักษณ์ที่ กำกับรายการอย่างถูกต้อง ซึ่งเป็นไปได้ว่าผู้ปกครองแต่ละคนจะมีการรับรู้ และมีความเข้าใจใน เรื่องดังกล่าว จากการเปิดรับข่าวสารทางสื่อต่างๆ ที่อยู่รอบตัว ในระดับที่แตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับ ปัจจัยหลายด้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งกระบวนการเลือกสรรในการรับสารของแต่ละคน ดังที่ทฤษฎี เรื่องการรับรู้ และกระบวนการเลือกสรรในการรับสารได้อธิบายไว้ หากผู้ปกครองการรับรู้ในเรื่อง นี้ในระดับสูง ก็น่าจะช่วยเหลือรายการที่เหมาะสมให้กับบุตรหลานได้อย่างถูกต้อง เหมาะสมได้

นอกจากนี้ ผู้ปกครองยังต้องมีเวลาในการชมรายการโทรทัศน์พร้อมกับบุตรหลาน เพื่อให้ คำแนะนำที่เหมาะสมกรณีที่รายการนั้นไม่ใช่รายการสำหรับเด็กด้วย แต่มีงานวิจัยระบุว่า ผู้ปกครองที่มีอาชีพ และระดับการศึกษาที่ต่างกัน มีพฤติกรรมการใช้เวลาในการชมรายการ โทรทัศน์สำหรับเด็กต่างกัน ซึ่งย่อมหมาความว่ามีโอกาสที่ผู้ปกครองจำนวนหนึ่งจะใช้เวลาไม่

มากนักในการชมรายการโทรทัศน์สำหรับเด็ก และเป็นไปได้ที่เด็กจะได้ชมรายการที่ไม่เหมาะสมกับวัย โดยไม่มีผู้ใหญ่ให้คำแนะนำควบคู่กับการชมรายการไปด้วย

เมื่อพิจารณาถึงเนื้อหารายการที่ออกอากาศในช่วงเวลาที่เด็กมักชมรายการโทรทัศน์แล้ว พบว่าช่วงเวลา que เด็กนิยมดูรายการโทรทัศน์มากที่สุดคือช่วงหัวค่ำ ซึ่งเป็นช่วงเวลาดีเด้น (Prime Time) ของสถานีที่ตารางเวลาออกอากาศของโทรทัศน์เกือบทุกช่องกำหนดพื้นที่ไว้สำหรับรายการละครที่มักมีระดับความเหมาะสมที่ไม่เหมาะสมกับเด็ก ขณะที่รายการสำหรับเด็กที่ออกอากาศในช่วงเย็นของวันธรรมดานั้นยังมีจำนวนน้อยกว่าที่กรมประชาสัมพันธ์กำหนดไว้มาก ซึ่งหมายความว่าเด็กมีโอกาสมากที่จะรับอิทธิพลด้านลบจากรายการละคร และมีโอกาสไม่มากนักที่จะได้รับอิทธิพลด้านบวกจากรายการสำหรับเด็กโดยเฉพาะ

และจากผลการวิจัยจากนราพร แย้มอำพล ที่พบว่า ผู้ปกครองคาดหวังให้นำเสนอรายการโทรทัศน์สำหรับเด็กในช่วง 18.00-19.00 น.มากที่สุด นั้น ผู้ปกครองที่มีระดับการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมในระดับสูง จึงน่าจะคาดหวังให้มีรายการสำหรับเด็กออกอากาศในช่วงเวลาดีเด้น และช่วงเวลาอื่นที่สอดคล้องกับพฤติกรรมมารับสารจากรายการโทรทัศน์ของเด็กมากขึ้น รวมทั้งน่าจะคาดหวังให้จำกัดเวลาออกอากาศรายการที่มีระดับความเหมาะสมไม่เหมาะสมกับวัยเด็กให้ไปอยู่ในช่วงเวลาอื่นที่ไม่สอดคล้องกับพฤติกรรมมารับสารของเด็กด้วยเช่นกัน ส่วนผู้ปกครองที่มีระดับการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมในระดับต่ำ น่าจะมีความคาดหวังในประเด็นดังกล่าวน้อย ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะเลือกที่จะไม่เปิดรับ หรือสนใจตั้งแต่ต้น เพราะคิดว่าเนื้อหาไม่เป็นประโยชน์ต่อตนเองและบุตรหลาน ซึ่งเป็นไปได้ว่า ผู้ปกครองกลุ่มนี้อาจยังไม่ตระหนักถึงอิทธิพลของสื่อโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กมากพอ

บทที่ 3

ระเบียบวิธีการวิจัย

แบบแผนการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative research) แบบการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยทำการวัดเพียงครั้งเดียว (One-shot case study) มีแบบทดสอบ และแบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล เพื่อศึกษาถึงระดับการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ ระดับความคาดหวังต่อการจัดวางเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ ตามความเหมาะสมของเนื้อหา ตลอดจนศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้ง 2 ดังกล่าวของผู้ปกครองนักเรียนระดับประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานคร

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ผู้ปกครองของนักเรียนระดับประถมศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานคร ซึ่งอาศัยอยู่ในครัวเรือนเดียวกันกับบุตรหลาน จำนวนประชากรทั้งหมดเทียบเคียงมาจากจำนวนนักเรียนระดับประถมศึกษาทุกโรงเรียนในกรุงเทพมหานคร โดยการกำหนดให้นักเรียน 1 คนมีผู้ปกครองดูแล 1 คน รวมแล้วมีจำนวนทั้งสิ้น 30,905 คน (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2549) รายละเอียดนำเสนอในตาราง 2 ดังนี้

ตาราง 2 จำนวนผู้ปกครองนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพฯ จำแนกตามเขตพื้นที่การศึกษา

เขตพื้นที่การศึกษา	เขตการปกครอง	ชื่อโรงเรียน	จำนวนนักเรียน (คน)
กรุงเทพมหานคร เขต 1	พระนคร	อนุบาลวัดปรีณายก	951
	พระนคร	วัดชนะสงคราม	242
	พระนคร	พระตำหนักสวนกุหลาบ	550
	ดุสิต	ราชวินิต	2,368
	ดุสิต	วัดโบสถ์	448
	ป้อมปราบศัตรูพ่าย	วัดโสมนัส	336
	ป้อมปราบศัตรูพ่าย	วัดพลับพลาชัย	1,038
	ยานนาวา	ประถมนนทรี	755
	ยานนาวา	วัดदान	242
	สัมพันธวงศ์	มหาวิธานุวัตร	335
	สัมพันธวงศ์	วัดชัยชนะสงคราม	261
	พญาไท	อนุบาลสามเสนฯ	1,119
	สาทร	ทุ่งมหาเมฆ	1,013
	บางซื่อ	วัดเวตวันธรรมมาวาส	1,156
	คลองเตย	ดาราคาม	828
คลองเตย	สายน้ำทิพย์	1,120	
ราชเทวี	พญาไท	1,955	
วัฒนา	อนุบาลพิบูลเวศน์	1,476	
รวม			16,193
กรุงเทพมหานคร เขต 2	ห้วยขวาง	วัดใหม่ช่องลม	343
	ห้วยขวาง	พิบูลอุปถัมภ์	1,050
	ห้วยขวาง	วัดอุทัยธาราม	275
	สวนหลวง	วัดมหาบุศย์	640
	จตุจักร	บางบัว	1,565
	ประเวศ	บ้านหนองบอน	819
	วังทองหลาง	พระยาประเสริฐสุนทราศรัย	1,398
	สายไหม	ไทยรัฐวิทยา 75	461
รวม			6,551

ตาราง 2 (ต่อ)

เขตพื้นที่การศึกษา	เขตการปกครอง	ชื่อโรงเรียน	จำนวนนักเรียน (คน)
กรุงเทพมหานคร เขต 3	ธนบุรี	วัดประยูรวงศาวาส	877
	บางกอกใหญ่	ประถมทวีทาทิเศก	815
	บางกอกใหญ่	วัดเจ้ามุล	283
	บางกอกใหญ่	วัดหงส์รัตนาราม	325
	บางกอกใหญ่	วัดสังข์กระจาย	156
	ตลิ่งชัน	วัดช่างเหล็ก	214
	บางกอกน้อย	โสมสิตโสมสร	866
	บางกอกน้อย	วัดอมรินทราราม	1,205
	ภาษีเจริญ	วัดนาคปรก	204
	จอมทอง	วัดหนึ่ง	882
	จอมทอง	อนุบาลวัดนางนอง	1,224
	บางแค	ราชวินิตประถมบางแค	1,110
รวม			8,161

เนื่องจากจำนวนประชากรผู้ปกครองนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานครมีจำนวนมาก ทำให้ผู้วิจัยไม่สามารถศึกษาได้ทั้งหมด จึงจำเป็นต้องศึกษาเฉพาะกลุ่มตัวอย่างที่สุ่มจากประชากรเพื่อเป็นตัวแทนในการศึกษาวิจัย

2. กลุ่มตัวอย่าง

2.1 วิธีการสุ่มตัวอย่าง

การเลือกกลุ่มตัวอย่างจากประชากรใช้วิธีสุ่มตัวอย่างแบบผสม กล่าวคือ ใช้วิธีสุ่มตัวอย่างหลายๆ แบบผสมผสานกัน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1.1 ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งพวกแบบกลุ่ม (Stratified Cluster Sampling) : กระทรวงศึกษาธิการ โดยคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้แบ่งเขตพื้นที่การศึกษาในกรุงเทพมหานครเป็น 3 เขต รวมโรงเรียนระดับประถมศึกษาทั้งสิ้น 38 โรงเรียน ฉะนั้นการเลือกตัวอย่างจากประชากรที่เทียบเคียงจากจำนวนนักเรียน จึงจำเป็นต้องเลือกตัวอย่างมาจากทุกๆ พื้นที่เขตการศึกษา ซึ่งในแต่ละพื้นที่เขตการศึกษาต่างประกอบไปด้วยโรงเรียนประถมศึกษาหลายโรงเรียนที่กระจายตัวตามเขตการปกครองของกรุงเทพมหานคร อันมีความ

แตกต่างกันรายละเอียดเหมือนกัน ผู้วิจัยจึงเลือกศึกษาประชากรของแต่ละเขตพื้นที่การศึกษา เพียงบางโรงเรียน โดยนำรายชื่อของโรงเรียนในแต่ละเขตพื้นที่การศึกษามาทำสลากแล้วสุ่มจับขึ้นมาทีละชิ้น หยิบออกตามสัดส่วน 1 ใน 3 ของจำนวนโรงเรียนในแต่ละพื้นที่เขตการศึกษา ผลจากการสุ่มตัวอย่างได้โรงเรียนตัวอย่างของแต่ละเขตพื้นที่การศึกษา ดังนี้

พื้นที่การศึกษาเขต 1 โรงเรียนตัวอย่างมี 6 โรงเรียน คือ โรงเรียนวัดชนะสงคราม โรงเรียนประถมนนทรี โรงเรียนอนุบาลพิบูลย์เวศน์ โรงเรียนพญาไท โรงเรียนมหาวิทยาลัยราชภัฏ และโรงเรียนสายน้ำทิพย์

พื้นที่การศึกษาเขต 2 โรงเรียนตัวอย่างมี 3 โรงเรียน คือ โรงเรียนไทยรัฐวิทยา โรงเรียนบางบัว และโรงเรียนวัดใหม่ช่องลม

พื้นที่การศึกษาเขต 3 โรงเรียนตัวอย่างมี 4 โรงเรียน คือ โรงเรียนประถมทวีทาภิเศก โรงเรียนวัดนากปรก และโรงเรียนราชวินิตประถมบางแค

2.1.2 ใช้การสุ่มตัวอย่างแบบกำหนดโควตา (Quota Sampling)
โดยกำหนดจำนวนของกลุ่มตัวอย่างของแต่ละโรงเรียนที่นำมาศึกษา ตามสัดส่วนของนักเรียนแต่ละโรงเรียน เมื่อเทียบกับจำนวนนักเรียนทั้งหมด

2.1.3 ใช้การสุ่มตัวอย่างแบบการสุ่มอย่างง่าย (Sample Random Sampling) โดยสุ่มจากห้องเรียนในแต่ละโรงเรียน ให้ได้จำนวนตัวอย่างตามโควตาที่กำหนดไว้

2.2 ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง มาจากการนำจำนวนประชากร 30,905 คน (ซึ่งเทียบเคียงมาจากจำนวนนักเรียนระดับประถมศึกษา) มาคำนวณหาขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่เหมาะสมตามสูตรการคำนวณของ ทาโร ยามาเน่ ที่ระดับความเชื่อมั่น 95 เปอร์เซ็นต์ โดยมีค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน 0.05 ดังนี้

$$\text{สูตรการคำนวณ } n = \frac{N}{\dots}$$

$$n = \frac{1 + Ne^2}{\dots}$$

ขนาดตัวอย่าง

N = ขนาดของประชากร

e = ค่าความคลาดเคลื่อนที่ผู้วิจัยยอมรับได้

แทนค่าในสูตร $n = 30,905$

$$1 + 77.26$$

$$\text{ขนาดตัวอย่าง} = 394.90 \text{ คน}$$

จากขนาดตัวอย่างดังกล่าว ผู้วิจัยได้กำหนดกลุ่มตัวอย่างเพิ่มเป็น 400 คน เพื่อให้เกิดความเคลื่อนไหวของข้อมูลน้อยลง จากนั้น ทำตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. นำจำนวนตัวอย่าง 400 คนนี้มากำหนดสัดส่วนของกลุ่มตัวอย่างในแต่ละเขตพื้นที่การศึกษา โดยใช้สูตรดังนี้

$$\begin{aligned} \text{จำนวนตัวอย่างของผู้ปกครองนักเรียน} &= \text{จำนวนผู้ปกครองนักเรียนของเขต } i \\ \text{ในพื้นที่การศึกษาเขต } i & \frac{\text{จำนวนประชากรทั้งหมด}}{\text{ขนาดตัวอย่าง}} \end{aligned}$$

$$\begin{aligned} \text{ตัวอย่าง : จำนวนตัวอย่างของผู้ปกครองนักเรียนในพื้นที่การศึกษาเขต 1} \\ &= \frac{16,193}{\text{จำนวนประชากรทั้งหมด}} \times 400 \\ &= 30,905 \\ &= 209.58 \text{ หรือ } 210 \text{ คน} \end{aligned}$$

2. นำจำนวนตัวอย่างของแต่ละเขตพื้นที่การศึกษาที่ได้ มาคำนวณหาจำนวนตัวอย่างของแต่ละโรงเรียนในเขตพื้นที่การศึกษานั้น ๆ โดยใช้สูตร ดังนี้

$$\text{จำนวนตัวอย่างของโรงเรียน } a = \frac{\text{จำนวนผู้ปกครองของโรงเรียน } a}{\text{จำนวนผู้ปกครองของโรงเรียนตัวอย่างทั้งหมดในเขตพื้นที่การศึกษา } i} \times \text{จำนวนตัวอย่างเขต } i$$

$$\text{ตัวอย่าง : จำนวนตัวอย่างของโรงเรียนวัดชนะสงคราม ซึ่งเป็นโรงเรียนของพื้นที่การศึกษาเขต 1}$$

$$= \frac{242}{5,883} \times 210$$

$$= 8.6 \text{ หรือ } 9 \text{ คน}$$

รายละเอียดจากการคำนวณขนาดตัวอย่างนำเสนอในตาราง 3 ดังนี้

ตาราง 3 จำนวนกลุ่มตัวอย่างของผู้ปกครองเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานคร
จำแนกตามเขตพื้นที่การศึกษา และโรงเรียน

เขตพื้นที่การศึกษา	โรงเรียน	จำนวนนักเรียน (คน)	จำนวนผู้ปกครอง (คน)	โรงเรียนตัวอย่าง	ขนาดตัวอย่างแต่ละโรงเรียน (คน)
กรุงเทพมหานคร เขต 1	อนุบาลวัดปรีณายก	951	951		
	วัดชนะสงคราม	242	242	วัดชนะสงคราม	8
	พระตำหนักสวนกุหลาบ	550	550		
	ราชวินิต	2,368	2,368		
	วัดโบสถ์	448	448		
	วัดโสมนัส	336	336		
	วัดพลับพลาชัย	1,038	1,038		
	ประถมนนทรี	755	755	ประถมนนทรี	27
	วัดदान	242	242		
	มหาวิรานุวัตร	335	335	มหาวิรานุวัตร	12
	วัดชัยชนะสงคราม	261	261		
	อนุบาลสามเสนฯ	1,119	1,119		
	ทุ่งมหาเมฆ	1,013	1,013		
	วัดเวตวันธรรมมาวาส	1,156	1,156		
	ดาราคาม	828	828		
	สายน้ำทิพย์	1,120	1,120	สายน้ำทิพย์	40
	พญาไท	1,955	1,955	พญาไท	70
อนุบาลพิบูลเวศน์		1,476	อนุบาลพิบูลเวศน์	53	
		1,476			
	รวม	16,193	16,193		210

ตาราง 3 (ต่อ)

เขตพื้นที่การศึกษา	โรงเรียน	จำนวนนักเรียน (คน)	จำนวนผู้ปกครอง (คน)	โรงเรียนตัวอย่าง	ขนาดตัวอย่าง แต่ละโรงเรียน (คน)
กรุงเทพมหานคร เขต 2	วัดใหม่ช่องลม	343	343	วัดใหม่ช่องลม	12
	พิบูลอุปถัมภ์	1,050	1,050		
	วัดอุทัยธาราม	275	275		
	วัดมหาบุศย์	640	640		
	บางบัว	1,565	1,565	บางบัว	56
	บ้านหนองบอน	819	819		
	พระยาประเสริฐสุนทราศรัย	1,398	1,398		
	ไทยรัฐวิทยา 75	461	461	ไทยรัฐวิทยา 75	17
	รวม	6,551	6,551		85
กรุงเทพมหานคร เขต 3	วัดประยูรวงศาวาส	877	877		
	ประถมทวีธาภิเศก	815	815	ประถมทวีธาภิเศก	40
	วัดเจ้ามุล	283	283		
	วัดหงส์รัตนาราม	325	325		
	วัดสังข์กระจาย	156	156		
	วัดช่างเหล็ก	214	214		
	โสมสิตสโมสร	866	866		
	วัดอมรินทราราม	1,205	1,205		
	วัดนาคปรก	204	204	วัดนาคปรก	10
	วัดหนึ่ง	882	882		
	อนุบาลวัดนางนอง	1,224	1,224		
	ราชวินิตประถมบางแค	1,110	1,110	ราชวินิตประถมบางแค	55
	รวม	8,161	8,161		105

ขั้นตอนการดำเนินงานวิจัย

ผู้วิจัยได้ออกแบบงานวิจัยให้เป็นงานวิจัยเชิงสำรวจ โดยกำหนดประชากรไว้ในขอบเขตจำกัดเฉพาะพื้นที่กรุงเทพมหานคร จากนั้นทำการค้นคว้าหาจำนวนประชากรที่ชัดเจน แนนอนเพื่อเป็นฐานข้อมูลในการกำหนดขนาดตัวอย่าง และวิธีการสุ่มตัวอย่างให้ได้อย่างเหมาะสมถูกต้องตามหลักเกณฑ์ทางวิชาการ ซึ่งมีผลให้กลุ่มตัวอย่างที่ได้ เป็นตัวแทนของประชากรทั้งหมดได้อย่างแท้จริง

เมื่อได้กลุ่มตัวอย่างแล้ว ผู้วิจัยได้ทำการสร้างเครื่องมือวิจัย ได้แก่ แบบทดสอบ และแบบสอบถาม ที่มีความครอบคลุมตัวแปร และวิธีการวัดตัวแปรทั้งหมดที่ต้องการทำการศึกษา จากนั้นนำเครื่องมือวิจัยที่ได้ไปทดสอบ เพื่อปรับปรุงให้ดียิ่งขึ้น

จากนั้น ผู้วิจัยได้วางแผนการเก็บข้อมูล โดยประสานงานล่วงหน้ากับโรงเรียนต้นสังกัด เพื่อขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างในเวลาที่กำหนด

ขั้นต่อไป เป็นการเก็บข้อมูล ซึ่งต้องตรวจสอบข้อมูลที่ได้มาอย่างรอบคอบ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครบถ้วน สมบูรณ์ที่สุด เมื่อได้ข้อมูลครบถ้วน ผู้วิจัยจะทำการวิเคราะห์ ประเมินผลข้อมูล และอภิปรายผลข้อมูล ต่อไปตามลำดับ

เครื่องมือการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้แบบสอบถามและแบบทดสอบเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูลโดยแบบสอบถามจะประกอบไปด้วยคำถามที่ใช้ในการวัดตัวแปร ดังนี้ คือ

ส่วนที่ 1 เป็นคำถามเกี่ยวกับลักษณะทางประชากรศาสตร์ ได้แก่ ภูมิภาคของประชากร ปัจจัยด้านสังคม และปัจจัยด้านเศรษฐกิจของกลุ่มตัวอย่าง

ส่วนที่ 2 เป็นคำถามเกี่ยวกับความคาดหวังของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อการจัดวางเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ ตามระดับความเหมาะสม

ส่วนแบบทดสอบนั้นประกอบไปด้วยคำถามต่างๆ แบบเลือกตอบ ที่ใช้วัดการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ของกลุ่มตัวอย่าง

ตัวแปรที่เกี่ยวกับการวิจัย

1. ตัวแปรเกี่ยวกับลักษณะทางประชากรศาสตร์ ได้แก่
  - 1.1 เพศ
  - 1.2 อายุ
  - 1.3 การศึกษา
  - 1.4 อาชีพ
  - 1.5 รายได้
2. ตัวแปรที่เกี่ยวกับพฤติกรรมกาเปิดรับสื่อโทรทัศน์พร้อมบุตรหลาน
  - 2.1 ระยะเวลาที่เปิดรับสื่อโทรทัศน์พร้อมบุตรหลาน
  - 2.2 ช่วงเวลาที่เปิดรับสื่อโทรทัศน์พร้อมบุตรหลาน
3. ตัวแปรเกี่ยวกับความคาดหวังต่อการจัดวางเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์
  - 3.1 รูปแบบและเนื้อหารายการที่ต้องการให้มีการจำกัดเวลาออกอากาศ
  - 3.2 วันที่คาดหวังให้มีการออกอากาศ
  - 3.3 เวลาที่คาดหวังให้มีการออกอากาศ
4. ตัวแปรเกี่ยวกับการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์
  - 4.1 รายการที่แสดงสัญลักษณ์จัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์
  - 4.2 ระดับความเหมาะสมของรายการสำหรับเด็กปฐมวัย 3-5 ปี
  - 4.3 ระดับความเหมาะสมของรายการสำหรับเด็ก 6-12 ปี
  - 4.4 ระดับความเหมาะสมของรายการสำหรับผู้ชมทุกราย
  - 4.5 ระดับความเหมาะสมของรายการสำหรับผู้ชมที่มีอายุตั้งแต่ 13 ปีขึ้นไป
  - 4.6 ระดับความเหมาะสมของรายการสำหรับผู้ชมที่มีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป
  - 4.7 ระดับความเหมาะสมของรายการสำหรับผู้ใหญ่
  - 4.8 ช่วงเวลาของการแสดงระดับความเหมาะสมในรายการ
  - 4.9 วัตถุประสงค์ของการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์
  - 4.10 ผลที่ผู้ชมจะได้รับกรณีที่ไมเลือกชมรายการตามคำแนะนำของการจัดระดับความเหมาะสม
  - 4.11 ผลที่เจ้าของรายการจะได้รับกรณีที่ไมแสดงระดับความเหมาะสมบนหน้าจอ
  - 4.12 เกณฑ์ที่ใช้ในการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์

การวัดค่าตัวแปร

1. ลักษณะทางประชากรศาสตร์

1.1 เพศ

เพศชาย

เพศหญิง

1.2 อายุ

ต่ำกว่า 18 ปี

18-25 ปี

26-35 ปี

36-45 ปี

46-55 ปี

56-65 ปี

66 ปีขึ้นไป

1.3 การศึกษา

ต่ำกว่าประถมศึกษา

ประถมศึกษา

มัธยมศึกษาตอนต้น

มัธยมศึกษาตอนปลาย / ปวช

อนุปริญญา / ปวส.

ปริญญาตรี

สูงกว่าปริญญาตรี

1.4 อาชีพ

ค้าขาย / เจ้าของกิจการ

ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ

พนักงานบริษัท / ลูกจ้างของรัฐ

ผู้ใช้แรงงาน

เกษตรกร

ไม่ได้ประกอบอาชีพ

แม่บ้าน

อื่นๆ ระบุ.....

1.5 รายได้ต่อเดือน

ต่ำกว่า 5,000 บาท

5,001-10,000 บาท

10,001- 15,000 บาท

15001-20,000 บาท

20,001- 25,000 บาท

25,001 บาทขึ้นไป

2. พฤติกรรมการเปิดรับสื่อโทรทัศน์พร้อมกับบุตรหลาน

2.1 ค่าเฉลี่ยของเวลาที่ผู้ปกครองใช้ในการเปิดรับสื่อโทรทัศน์พร้อมกับบุตร

หลานใน 1 วัน

ไม่มีเวลาดูพร้อมบุตรหลาน

วันละ 15 นาที

วันละ 16- 30 นาที

วันละ 31 - 45 นาที

วันละ 46 -60 นาที

มากกว่า วันละ 60 นาที

2.2 ช่วงเวลาที่ผู้ปกครองเปิดรับสื่อโทรทัศน์พร้อมกับบุตรหลาน

วันเสาร์- อาทิตย์ ช่วงเช้า	วันเสาร์-อาทิตย์ ช่วงกลางวัน
วันเสาร์- อาทิตย์ ช่วงเย็น	วันเสาร์-อาทิตย์ ช่วงหัวค่ำ
วันเสาร์- อาทิตย์ ช่วงดึก	วันจันทร์-ศุกร์ ช่วงเช้า
วันจันทร์-ศุกร์ ช่วงกลางวัน	วันจันทร์-ศุกร์ ช่วงเย็น
วันจันทร์-ศุกร์ ช่วงหัวค่ำ	เช้าวันจันทร์-ศุกร์ ช่วงดึก
ไม่มีเวลาดูพร้อมบุตรหลาน	อื่นๆ ระบุ.....

3. ความคาดหวังต่อการจัดวางเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์

3.1 ระดับความคาดหวังต่อการจำกัดเวลาออกอากาศรายการที่มีเนื้อหาที่ควรมีการจำกัด แสดงการวัดค่าตัวแปรได้ตามตาราง 4 ดังนี้

ตาราง 4 ความคาดหวังต่อการจำกัดเวลาออกอากาศรายการที่มีเนื้อหาที่ควรมีการจำกัด

ประเด็นการนำเสนอผ่านรายการโทรทัศน์	ระดับความคาดหวังให้มีการจำกัดเวลาออกอากาศ				
	ไม่มีเลย	มีเล็กน้อย	มีปานกลาง	มีมาก	มีมากที่สุด
1. การแสดงหรือองค์ประกอบรายการที่ทำให้เกิดความรู้สึกเศร้า หดหู่ เครียด สะเทือนใจ ตกใจ สยด สยอง ขยะแขยง					
2. การใช้ความรุนแรงต่อตนเอง ต่อวัตถุ และต่อบุคคลอื่น					
3. การใช้อาวุธ ยาเสพติด การแสดงภาพของการกระทำผิดกฎหมาย และศีลธรรม					
4. การล้อเลียนให้เกิดความอายนกลายเป็น “ตัวตลกในสังคม” ในประเด็นของเชื้อชาติ รสนิยมทางเพศ ชนชั้น อายุ ศาสนา สีมืด โรคหรือความพิการทางร่างกาย จิตใจ และสติปัญญา					
5. การแสดงท่าทางที่ไม่เหมาะสมในทางเพศ หรือใช้คำพูดเกี่ยวกับเนื้อหาทางเพศที่ล่อแหลม					
6. การใช้ภาษาที่ก้าวร้าวหยาบคาย สื่อความหมายในเชิงลบ					

3.2 วัน ที่คาดหวังให้มีการออกอากาศรายการที่มีเนื้อหาที่ควรมีการจำกัด
แสดงการวัดค่าตัวแปรได้ตามตาราง 5 ดังนี้

ตาราง 5 ตัวแปรวันที่คาดหวังให้มีการออกอากาศรายการที่มีเนื้อหาที่ควรมีการจำกัด

ประเด็นการนำเสนอ ผ่านรายการโทรทัศน์	ท่านคาดหวังให้มีการออกอากาศประเด็นเหล่านี้ ในวันไหนมากที่สุด		
	เสาร์-อาทิตย์และ วันหยุดนักขัตฤกษ์	จันทร์-ศุกร์	วันใดก็ได้
1. การแสดงหรือรายการที่ทำให้เกิด ความรู้สึกเศร้า หดหู่ เครียด สะเทือน ใจ ตกใจ สยด สยอง ขยะแขยง			
2. การใช้ความรุนแรงต่อตนเอง ต่อ วัตถุ และต่อบุคคลอื่น			
3. การใช้อาวุธ ยาเสพติด การแสดง ภาพของการกระทำผิดกฎหมาย และ ศีลธรรม			
4. การล้อเลียนให้เกิดความอาย กลายเป็น “ตัวตลกในสังคม” ใน ประเด็นต่างๆ เช่น เชื้อชาติ รสนิยม ทางเพศ ชนชั้น อายุ ศาสนา			
5. การแสดงท่าทางหรือคำพูดที่ไม่ เหมาะสมในทางเพศ			
6. การใช้ภาษาที่ก้าวร้าวหยาบคาย สื่อความหมายในเชิงลบ			

3.3 เวลา ที่คาดหวังให้มีการออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาควรแก่การจำกัด แสดงการวัดค่าตัวแปรได้ตามตาราง 6 ดังนี้

ตาราง 6 ตัวแปรเวลาที่คาดหวังให้มีการออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาควรแก่การจำกัด

ประเด็นการนำเสนอผ่าน รายการโทรทัศน์	เวลาที่คาดหวังให้มีการออกอากาศ (นาฬิกา)						
	5.01 ถึง 9.00	9.01 ถึง 12.00	12.01 ถึง 16.00	16.01 ถึง 19.00	19.01 ถึง 22.00	22.01 ถึง 01.00	1.01 ถึง 5.00
1.การแสดงหรือองค์ประกอบ รายการที่ทำให้เกิดความรู้สึก เศร้า หดหู่ เครียด สะเทือนใจ ตกใจ สยด สยอง ขยะแขยง							
2.การใช้ความรุนแรงต่อตนเอง ต่อวัตถุ และต่อบุคคลอื่น							
3.การใช้อาวุธ ยาเสพติด การ แสดงภาพของการกระทำผิด กฎหมาย และศีลธรรม							
4.การล้อเลียนให้เกิดความอาย กลายเป็น “ตัวตลกในสังคม”ใน ประเด็นของเชื้อชาติ รสนิยม ทางเพศ ชนชั้น อายุ ศาสนา							
5.การแสดงท่าทางที่ไม่เหมาะสม ในทางเพศ หรือใช้คำพูด เกี่ยวกับเนื้อหาทางเพศที่ ล่อแหลม							
6. การใช้ภาษาที่ก้าวร้าวหยาบ คาย สื่อความหมายในเชิงลบ							

3.4 วัน ที่คาดหวังให้มีการออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาควรแก่การส่งเสริม แสดงการวัดค่าตัวแปรได้ตามตาราง 7 ดังนี้

ตาราง 7 ตัวแปรวันที่คาดหวังให้มีการออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาควรแก่การส่งเสริม

ประเด็นการนำเสนอผ่านรายการโทรทัศน์	ท่านคาดหวังให้มีการออกอากาศประเด็นเหล่านี้ในวันไหนมากที่สุด	
	เสาร์-อาทิตย์ และวันหยุดนักขัตฤกษ์	จันทร์-ศุกร์
1. เนื้อหาที่ส่งเสริมให้คิดเป็นตามความสามารถของสมองในแต่ละวัย		
2. เนื้อหาที่ส่งเสริมความรู้ในเรื่องภาษา การใช้เหตุผล คณิตศาสตร์ ดนตรี กีฬา ความรู้ด้านวิชาชีพ		
3. เนื้อหาที่ส่งเสริมให้เกิดการพัฒนา ด้านคุณธรรม และจริยธรรม		
4. เนื้อหาที่ส่งเสริมให้รู้จักและเรียนรู้เกี่ยวกับทักษะในการใช้ชีวิตในสังคมที่เหมาะสมกับกาลเทศะ		
5. เนื้อหาที่ส่งเสริมให้เกิดการ ยอมรับ เข้าใจ และชื่นชมความหลากหลายในสังคม		
6. เนื้อหาที่ส่งเสริมการพัฒนาความสัมพันธ์ของคนในครอบครัว และ ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล		

3.5 เวลา ที่คาดหวังให้มีการออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาควรแก่การส่งเสริม แสดงการวัดค่าตัวแปรได้ตามตาราง 8 ดังนี้

ตาราง 8 ตัวแปรเวลา ที่คาดหวังให้มีการออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาควรแก่การส่งเสริม

ประเด็นการนำเสนอผ่านรายการโทรทัศน์	เวลาที่คาดหวังให้มีการออกอากาศ						
	5.01	9.01	12.01	16.01	19.01	22.01	1.01
	ถึง 9.00	ถึง 12.00	ถึง 16.00	ถึง 19.00	ถึง 22.00	ถึง 01.00	ถึง 5.00
1. เนื้อหาที่ส่งเสริมให้คิดเป็นตามความสามารถของสมองในแต่ละวัยให้เกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ การวางแผนการตัดสินใจ การแก้ไขปัญหาอย่างเป็นระบบ							
2. เนื้อหาที่ส่งเสริมความรู้ในเรื่องภาษาศาสตร์ ตรรกะและคณิตศาสตร์ ดนตรี กีฬา ตลอดจนความรู้ในด้านวิชาชีพ รวมถึง การสร้างความรักในการเรียนรู้							
3. เนื้อหาที่ส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาด้านคุณธรรม และจริยธรรม							
4. เนื้อหาที่ส่งเสริมให้รู้จักและเรียนรู้เกี่ยวกับทักษะในการใช้ชีวิตในสังคมที่เหมาะสมกับกาลเทศะ							
5. เนื้อหาที่ส่งเสริมให้เกิดการยอมรับ เข้าใจ และชื่นชม ความหลากหลายในสังคม							
6. เนื้อหาที่ส่งเสริมการพัฒนาความสัมพันธ์ของคนในครอบครัว และความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล							

4. ตัวแปรการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์

4.1 รายการที่แสดงสัญลักษณ์ระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์

เฉพาะรายการละคร

เฉพาะรายการข่าว

เกือบทุกรายการ

ทุกรายการ

ไม่ทราบ

ไม่แน่ใจ

4.2 สัญลักษณ์แสดงระดับความเหมาะสมของรายการสำหรับเด็กปฐมวัย 3-5 ปี

ด

C

ป

3

ไม่ทราบ

ไม่แน่ใจ

4.3 สัญลักษณ์แสดงระดับความเหมาะสมของรายการสำหรับเด็ก 6-12 ปี

ด

C

ป

6

ไม่ทราบ

ไม่แน่ใจ

4.4 ความหมายของสัญลักษณ์“ท” ในการแสดงระดับความเหมาะสม

เป็นรายการที่เน้นวัฒนธรรมไทย

เป็นรายการสำหรับเด็กเท่านั้น

เป็นรายการที่เหมาะสมกับผู้ชมทุกวัย

เป็นรายการที่ออกอากาศทุกวัน

ไม่ทราบ

ไม่แน่ใจ

1.5 ความหมายของสัญลักษณ์“น ๑๓”ในการแสดงระดับความเหมาะสม

ต่ำกว่า 13 ปีห้ามดูเด็ดขาด

ต่ำกว่า 13 ปีต้องดูกับเพื่อน

ต่ำกว่า 13 ปีต้องได้รับการแนะนำจากผู้ใหญ่ขณะดูรายการ

เป็นรายการที่เหมาะสมสำหรับเด็กอายุต่ำกว่า 13 ปี

ไม่ทราบ

ไม่แน่ใจ

4.6 ความหมายของสัญลักษณ์“น ๑๘”ในการแสดงระดับความเหมาะสมของ

ต่ำกว่า 18 ปีห้ามดูเด็ดขาด

ต่ำกว่า 18 ปีต้องดูกับเพื่อน

ต่ำกว่า 18 ปีต้องได้รับการแนะนำจากผู้ใหญ่ขณะดูรายการ

เป็นรายการที่เหมาะสมสำหรับผู้ชมที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี

ไม่ทราบ

ไม่แน่ใจ

4.7 สัญลักษณ์แสดงระดับความเหมาะสมของรายการสำหรับผู้ใหญ่

(ไม่เหมาะสมกับเด็กและเยาวชน)

ผ

ฉ

M

25

ไม่ทราบ

ไม่แน่ใจ

4.8 ช่วงเวลาของการแสดงระดับความเหมาะสมในรายการ

หลังจบรายการ

ตอนต้นรายการเท่านั้น

ตอนต้นรายการ และขึ้นที่ด้านล่างจอเป็นระยะๆ

ทุกช่วงเวลา 6.00 น.ของทุกวัน

ไม่ทราบ

ไม่แน่ใจ

4.9 วัตถุประสงค์ของการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์
ปกป้องลูกหลานที่จะไปบริโภคสื่อที่ไม่เหมาะสมกับวัยของตน
ทำให้เด็กและเยาวชน ได้รับประโยชน์จากการชมรายการโทรทัศน์ได้สูงสุด
บรรณรักษ์กระแสสังคมเพื่อให้เกิดการมีส่วนร่วมในการจัดระดับความ
เหมาะสมของสื่อ

ขึ้นอัตราค่าโฆษณาให้กับสถานี

ไม่ทราบ

ไม่แน่ใจ

4.9 ผลที่ผู้ชมจะได้รับกรณีที่เลือกชมรายการตามคำแนะนำของการจัด
ระดับความเหมาะสม

ผู้ปกครองถูกปรับ

เจ้าของบ้านต้องถูกจำคุก

บุตรหลานอาจมีพฤติกรรมก้าวร้าวจากรายการที่ไม่เหมาะสม

บุตรหลานจะถูกตัดคะแนนความประพฤติ

ไม่ทราบ

ไม่แน่ใจ

4.11 ผลที่เจ้าของรายการจะได้รับกรณีที่แสดงระดับความเหมาะสมบน
หน้าจอ

ถูกปรับ

จำคุก

ถูกตัดสิทธิการออกอากาศ

ถูกวิพากษ์วิจารณ์จากสังคม

ไม่ทราบ

ไม่แน่ใจ

- 4.12 เกณฑ์ที่ใช้พิจารณาการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์
รูปแบบและเนื้อหารายการ
ความยาวของรายการ
เวลาที่ออกอากาศ
ความสนุกของรายการ
ไม่ทราบ
ไม่แน่ใจ

การรวบรวมข้อมูล

1. แหล่งข้อมูล

1.1 ข้อมูลปฐมภูมิ ได้จากการสำรวจความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่สุ่มมาจากประชากรด้วยการสัมภาษณ์โดยใช้แบบสอบถาม รวมทั้ง ได้จากการสัมภาษณ์นักวิชาการผู้ทรงคุณวุฒิในสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง

1.2 ข้อมูลทุติยภูมิ ได้จาก เอกสาร วารสาร หนังสือ สิ่งพิมพ์ต่างๆ จากห้องสมุดและหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้อง

2. ระยะเวลาการเก็บข้อมูล

2.1 ข้อมูลทั่วไป เป็นข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับแนวคิดการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ ตลอดจนข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับประชากร ซึ่งได้แก่ ผู้ปกครองนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานคร เริ่มเก็บตั้งแต่เดือน มิถุนายน – ตุลาคม พ.ศ. 2550

2.2 ข้อมูลภาคสนาม เป็นข้อมูลที่เก็บจากกลุ่มตัวอย่างที่เลือกมาจากประชากรเก็บข้อมูลในช่วงเดือน สิงหาคม 2551 – กันยายน 2551

การวิเคราะห์ข้อมูล

การประมวลผลของการวิจัยเชิงปริมาณครั้งนี้ ใช้โปรแกรมสำเร็จรูป (SPSS for Windows) โดยมีสถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. **สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic)** ใช้อธิบายลักษณะทางประชากรศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ อายุ การศึกษา อาชีพ และรายได้ อธิบายระดับการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ และความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการจัดวางเวลาออกอากาศของรายการโทรทัศน์ โดยนำเสนอในรูปแบบตารางเป็นคำร้อยละ การแจกแจงความถี่ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานประกอบคำอธิบายความหมายในรูปแบบความเรียง

2. สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistic) ใช้ทดสอบสมมติฐานการวิจัย โดยใช้ระดับนัยสำคัญ 0.05 มีรายละเอียด ดังนี้

2.1 สถิติ t- test ทดสอบค่าเฉลี่ยเพื่อใช้ทดสอบสมมติฐานข้อ 1 ที่ว่า ผู้ปกครองเด็กนักเรียนระดับประถมมีการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ในระดับสูง

2.2 สถิติ F- test วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบจำแนกทางเดียว (One-way ANOVA) เพื่อใช้ทดสอบสมมติฐานข้อ 2 ที่ว่า ผู้ปกครองที่มีลักษณะทางประชากรศาสตร์ ซึ่งได้แก่ เพศ อายุ การศึกษา อาชีพ และรายได้ ต่างกัน จะมีการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ ต่างกัน

2.3 สถิติ t-test ทดสอบค่าเฉลี่ยเพื่อใช้ทดสอบสมมติฐานข้อ 3 ที่ว่าผู้ปกครองเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานครมีความคาดหวังต่อการจำกัดเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาที่ควรมีการจำกัดในระดับสูง

2.4 สถิติ Pearson Correlation Coefficient วิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่าง 2 ตัวแปร ใช้ทดสอบสมมติฐานข้อ 4 ที่ว่า การรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ มีความสัมพันธ์กับระดับความคาดหวังต่อการจำกัดเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาที่ควรมีการจำกัด ของผู้ปกครองเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานคร

2.5 สถิติทดสอบ Chi-square ใช้ทดสอบสมมติฐานข้อที่ 5 ที่ว่า พฤติกรรมการเปิดรับรายการโทรทัศน์พร้อมบุตรหลาน มีความสัมพันธ์กับความคาดหวังต่อการจัดวางวันและเวลาออกอากาศของผู้ปกครองเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานคร และใช้ทดสอบสมมติฐานข้อที่ 2 ในกรณีที่ไม่สามารถใช้สถิติ F-test ได้ เนื่องจากข้อมูลมีการแจกแจงไม่ปกติ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การเสนอรายงานผลการวิจัยเรื่อง “การรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์กับความคาดหวังต่อการจัดวางเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ตามความเหมาะสมของเนื้อหาของผู้ปกครองเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานคร” แบ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 2 ตอน คือ ตอนที่ 1 วิเคราะห์เนื้อหาด้วยสถิติเชิงพรรณนา และตอนที่ 2 วิเคราะห์ด้วยสถิติเชิงอนุมาน

ตอนที่ 1 : การวิเคราะห์ด้วยสถิติเชิงพรรณนา

ผู้วิจัยใช้สถิติพื้นฐาน อันได้แก่ การแจกแจงความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานในการอธิบายเนื้อหา ซึ่งเนื้อหาการวิเคราะห์ตอนที่ 1 นี้ แบ่งออกเป็น ส่วน ๆ ตามลำดับ

1. ลักษณะทางประชากรศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ อายุ การศึกษา อาชีพ รายได้
2. พฤติกรรมการเปิดรับรายการโทรทัศน์พร้อมกับบุตรหลานของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่
  - 2.1 เวลาเฉลี่ยที่กลุ่มตัวอย่างดูโทรทัศน์พร้อมกับบุตรหลานใน 1 วัน
  - 2.2 ช่วงเวลาที่กลุ่มตัวอย่างดูโทรทัศน์พร้อมกับบุตรหลาน
3. ความคาดหวังต่อการจัดวางเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์
  - 3.1 ระดับความคาดหวังต่อการจำกัด วันและเวลาออกอากาศรายการที่มีเนื้อหาควรมีการจำกัด
  - 3.2 วันที่คาดหวังให้มีการออกอากาศรายการที่มีเนื้อหาควรมีการจำกัด
  - 3.3 เวลาที่คาดหวังให้มีการออกอากาศรายการที่มีเนื้อหาควรมีการจำกัด
  - 3.4 วันที่คาดหวังให้มีการออกอากาศรายการที่มีเนื้อหาควรแก่การส่งเสริม
  - 3.5 เวลาที่คาดหวังให้มีการออกอากาศรายการที่มีเนื้อหาควรแก่การส่งเสริม
4. การรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์
  - 4.1 ความถูกต้องของคำตอบจากการวัดการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสม
  - 4.2 ผลคะแนนจากการวัดการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสม

1. ลักษณะทางประชากรศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่าง

ลักษณะทางประชากรศาสตร์ของผู้ปกครองนักเรียนที่ใช้เป็นตัวอย่างในการศึกษา ประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน นำเสนอในรูปตารางแจกแจงความถี่ และร้อยละประกอบความเรียงดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 9 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามลักษณะทางประชากรศาสตร์

ลักษณะทางประชากรศาสตร์	จำนวน	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	156	39.0
หญิง	244	61.0
รวม	400	100
อายุ		
ต่ำกว่า 25 ปี	40	10.0
26-35 ปี	115	28.8
36-45 ปี	155	38.8
46-55 ปี	68	17.0
มากกว่า 55 ปี	22	5.6
รวม	400	100
การศึกษา		
ไม่เกินระดับประถมศึกษา	43	10.8
มัธยมศึกษาตอนต้น	35	8.8
มัธยมศึกษาตอนปลาย / ปวช.	85	21.3
อนุปริญญา / ปวส.	52	13.0
ปริญญาตรี	151	37.8
สูงกว่าปริญญาตรี	34	8.5
รวม	400	100
อาชีพ		
ค้าขาย / เจ้าของกิจการ	62	15.5
ข้าราชการ / พนักงานรัฐวิสาหกิจ	91	22.8
พนักงานบริษัทเอกชน / ลูกจ้างของรัฐ	155	38.8
ผู้ใช้แรงงาน/เกษตรกร	14	3.6
แม่บ้าน / นักศึกษา / ไม่ได้ประกอบอาชีพ	78	19.5
รวม	400	100

ตาราง 9 (ต่อ)

ลักษณะทางประชากรศาสตร์	จำนวน	ร้อยละ
รายได้		
ต่ำกว่า 5,000 บาท	30	7.5
5,001-10,000 บาท	88	22.0
10,001- 15,000 บาท	85	21.3
15,001-20,000 บาท	84	21.0
20,001- 25,000 บาท	50	12.5
25,001 บาทขึ้นไป	63	15.8
รวม	400	100

จากตาราง 9 พบว่า ผู้ปกครองที่ใช้เป็นตัวอย่างในการศึกษาเป็นเพศชายร้อยละ 61.0 และเพศหญิงร้อยละ 39.0 ส่วนมากมีอายุอยู่ระหว่าง 36-45 ปี คิดเป็นร้อยละ 38.8 รองลงมาเป็นกลุ่มที่มีอายุระหว่าง 26 – 35 คิดเป็นร้อยละ 28.8 ส่วนกลุ่มที่มีจำนวนน้อยที่สุดได้แก่กลุ่มที่มีอายุมากกว่า 55 ปี คิดเป็นร้อยละ 5.6 ส่วนมากจบการศึกษาระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 37.8 รองลงมาจบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย / ปวช. คิดเป็นร้อยละ 21.3 ส่วนกลุ่มที่มีจำนวนน้อยที่สุดคือกลุ่มที่จบการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 8.5 ในด้านอาชีพนั้นผู้ปกครองที่ใช้เป็นตัวอย่างในการศึกษาส่วนใหญ่มีอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน / ลูกจ้างของรัฐ คิดเป็นร้อยละ 38.8 รองลงมาเป็นอาชีพข้าราชการ / พนักงานรัฐวิสาหกิจคิดเป็นร้อยละ 22.8 ส่วนกลุ่มที่น้อยที่สุดคือ ผู้ใช้แรงงาน/เกษตรกร คิดเป็นร้อยละ 3.6 ส่วนเรื่องรายได้จากการศึกษาพบว่าผู้ปกครองมีรายได้ 5,001-10,000 บาท 10,001- 15,000 บาท และ 15,001-20,000 บาท ในจำนวนที่ใกล้เคียงกัน คิดเป็นร้อยละ 22.0 21.3 และ 21.0 ตามลำดับ

2. พฤติกรรมการเปิดรับรายการโทรทัศน์พร้อมกับบุตรหลานของกลุ่มตัวอย่าง

พฤติกรรมการเปิดรับรายการโทรทัศน์ในการศึกษา ประกอบด้วย เวลาเฉลี่ยที่ผู้ปกครองดูโทรทัศน์ร่วมกับบุตรหลานต่อวัน และวันและช่วงเวลาที่ดูโทรทัศน์พร้อมกับบุตรหลานต่อวันนำเสนอในรูปแบบตาราง แสดงจำนวนและร้อยละได้ผลการศึกษาดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 10 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเวลาเฉลี่ยที่ดูต่อวันและตามช่วงเวลา
ที่ดูต่อวัน

พฤติกรรมกาเปิดรับรายการโทรทัศน์ พร้อมบุตรหลาน	จำนวน	ร้อยละ
เวลาเฉลี่ยที่ดูต่อวัน		
ไม่มีเวลาดู	45	11.3
15 นาที	21	5.3
16- 30 นาที	43	10.8
31 - 45 นาที	60	15.0
46 -60 นาที	81	20.3
มากกว่า 60 นาที	150	37.5
รวม	400	100
ช่วงเวลาเพื่อดูโทรทัศน์พร้อมกับบุตรหลาน		
ไม่มีเวลาดู	32	8.0
วันเสาร์- อาทิตย์ ช่วงเช้า	79	19.8
วันเสาร์-อาทิตย์ ช่วงกลางวัน	29	7.3
วันเสาร์- อาทิตย์ ช่วงเย็น	44	11.0
วันเสาร์-อาทิตย์ ช่วงหัวค่ำ	32	8.0
วันเสาร์- อาทิตย์ ช่วงดึก	4	1.0
วันจันทร์-ศุกร์ ช่วงเช้า	9	2.3
วันจันทร์-ศุกร์ ช่วงกลางวัน	0	0.0
วันจันทร์-ศุกร์ ช่วงเย็น	60	15.0
วันจันทร์-ศุกร์ ช่วงหัวค่ำ	87	21.8
เข้าวันจันทร์-ศุกร์ ช่วงดึก	15	3.8
ทุกวันช่วงหัวค่ำ	7	1.8
เวลาไม่แน่นอน	2	0.5
รวม	400	100

จากตารางพบว่า ผู้ปกครองที่ใช้เป็นตัวอย่างในการศึกษา ส่วนมากเปิดรับรายการโทรทัศน์พร้อมกับบุตรหลานมากกว่า 60 นาทีต่อวัน คิดเป็นร้อยละ 37.5 รองลงมาเป็น 46-60 นาที คิดเป็นร้อยละ 20.3 ถัดมาเป็น 31 - 45 นาที คิดเป็นร้อยละ 15.0 โดยช่วงเวลาที่ดูส่วนมากเป็น ช่วงเวลาหัวค่ำของวันจันทร์-ศุกร์ คิดเป็นร้อยละ 21.8 รองลงมาเป็นช่วงเช้าของวันเสาร์และ อาทิตย์ คิดเป็นร้อยละ 19.8

3. ความคาดหวังต่อการจัดวางเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์

3.1 ระดับความคาดหวังต่อการจำกัด วันและเวลาออกอากาศรายการที่มี เนื้อหาควรมีการจำกัด

ความคาดหวังต่อการจัดวางเวลาในการออกอากาศรายการโทรทัศน์นี้ ศึกษาใน ประเด็นรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาที่ควรจำกัดวันเวลาจำนวน 6 ประเด็น ได้แก่ 1) การแสดงหรือ รายการที่ทำให้เกิดความรู้สึกเศร้า หดหู่ เครียด สะเทือนใจ ตกใจ สยด สยองขยะแขยง 2) การใช้ ความรุนแรงต่อตนเอง ต่อ วัตถุ และต่อบุคคลอื่น 3) การใช้อาวุธ ยาเสพติด การแสดง ภาพของ การกระทำผิด กฎหมาย และศีลธรรม 4) การล้อเลียนให้เกิดความอายนกลายเป็น “ตัวตลกใน สังคม” ในประเด็นต่างๆ เช่น เชื้อชาติ รสนิยม ทางเพศ ชนชั้น อายุ ศาสนา 5) การแสดงท่าทาง หรือคำพูดที่ไม่ เหมาะสมในทางเพศ และ 6) การใช้ภาษาที่ก้าวร้าวหยาบคาย สื่อความหมายในเชิงลบ

นอกจากนี้ ยังศึกษาถึงความคาดหวังต่อการจัดวางรายการที่มีเนื้อหาควรมีการ ส่งเสริม 6 ประเด็น ได้แก่ 1) เนื้อหาที่ส่งเสริมให้คิดเป็นตามความสามารถของสมองในแต่ละวัย 2) เนื้อหาที่ส่งเสริมความรู้ในเรื่องภาษา การใช้เหตุผล คณิตศาสตร์ ดนตรี กีฬา ความรู้ด้าน วิชาชีพ 3) เนื้อหาที่ส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาด้านคุณธรรม และ จริยธรรม 4) เนื้อหาที่ส่งเสริมให้ รู้จักและเรียนรู้เกี่ยวกับทักษะในการใช้ชีวิตในสังคมที่เหมาะสมกับกาลเทศะ 5) เนื้อหาที่ส่งเสริม ให้เกิดการ ยอมรับ เข้าใจ และชื่นชมความหลากหลายในสังคม และ 6) เนื้อหาที่ส่งเสริมการ พัฒนาความสัมพันธ์ของคนในครอบครัว และ ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล จำแนกตามระดับ ความคาดหวัง และวันที่คาดหวัง นำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียงอธิบายโดย ใช้ จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 11 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับความคาดหวังต่อการจัดวางเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ และตามประเด็นเนื้อหาที่ควรจำกัด

(จำนวน : ร้อยละ)

ประเด็นการนำเสนอผ่านรายการโทรทัศน์	ระดับความคาดหวัง					รวม	$\bar{x}$	S.D.
	ไม่คาดหวัง	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด			
1. การแสดงหรือรายการที่ทำให้เกิดความรู้สึกเศร้า หดหู่ เครียด สะเทือนใจ ตกใจ สยด สยอง ชยะแขยง	21 (5.3)	69 (17.3)	104 (26)	95 (23.8)	111 (27.8)	400 (100)	3.75	1.08
2. การใช้ความรุนแรงต่อตนเอง ต่อวัตถุ และต่อบุคคลอื่น	37 (9.3)	42 (10.5)	88 (22)	93 (23.3)	140 (35)	400 (100)	3.94	1.11
3. การใช้อาวุธ ยาเสพติด การแสดงภาพของการกระทำผิดกฎหมาย และศีลธรรม	36 (9)	38 (9.5)	71 (17.8)	103 (25.8)	152 (38)	400 (100)	4.00	1.11
4. การล้อเลียนให้เกิดความอายกลายเป็น "ตัวตลกในสังคม" ในประเด็นต่างๆ เช่น เชื้อชาติ ธรรมเนียมทางเพศ ชนชั้น อายุ ศาสนา	37 (9.3)	48 (12)	95 (23.8)	97 (24.3)	123 (30.8)	400 (100)	3.82	1.14
5. การแสดงท่าทางหรือคำพูดที่ไม่เหมาะสมในทางเพศ	40 (10)	38 (9.5)	70 (17.5)	105 (26.3)	147 (36.8)	400 (100)	3.97	1.14
6. การใช้ภาษาที่ก้าวร้าวหยาบคาย สื่อความหมายในเชิงลบ	40 (10)	37 (9.3)	80 (20)	101 (25.3)	142 (35.5)	400 (100)	3.95	1.13

จากตารางพบว่าผู้ปกครองมีระดับความคาดหวังต่อการจำกัด วันและเวลาออกอากาศรายการที่มีเนื้อหาควรมีการจำกัดเรื่อง การใช้อาวุธ ยาเสพติด การแสดง ภาพของการกระทำผิด กฎหมาย และศีลธรรมสูงที่สุดมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.00 อยู่ในระดับคาดหวังมาก รองลงมาเป็นเรื่อง การแสดงท่าทางหรือคำพูดที่ไม่ เหมาะสมในทางเพศ เรื่องการใช้ภาษาที่ก้าวร้าวหยาบคาย สื่อความหมายในเชิงลบ และเรื่องการใช้ความรุนแรงต่อตนเอง ต่อ วัตถุ และ

ต่อบุคคลอื่น อยู่ในระดับคาดหวังมากมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.97 3.95 และ 3.94 ตามลำดับ ส่วนเรื่องที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดคือเรื่อง การแสดงหรือรายการที่ทำให้เกิด ความรู้สึกเศร้า หดหู่ เครียด สะเทือนใจ ตกใจ สยด สยอง ขยะแขยงอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.75

3.2 วันที่คาดหวังให้มีการออกอากาศรายการที่มีเนื้อหาควรมีการจำกัด

ตาราง 12 จำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามวันที่คาดหวังให้มีการออกอากาศ และตามประเด็นเนื้อหาที่ควรจำกัด

(จำนวน : ร้อยละ)

ประเด็นการนำเสนอผ่านรายการโทรทัศน์	วันที่คาดหวังให้มีการออกอากาศ			รวม
	เสาร์-อาทิตย์ และวันหยุด นักชดถุกษ์	วันจันทร์ ถึงศุกร์	วันใดก็ได้	
1. การแสดงหรือรายการที่ทำให้เกิดความรู้สึก เศร้า หดหู่ เครียด สะเทือนใจ ตกใจ สยด สยอง ขยะแขยง	91 (22.8)	285 (71.3)	24 (6)	400 (100.0)
2. การใช้ความรุนแรงต่อตนเอง ต่อวัตถุ และต่อบุคคลอื่น	83 (20.8)	286 (71.5)	31 (7.8)	400 (100.0)
3. การใช้อาวุธ ยาเสพติด การแสดงภาพของการ กระทำผิดกฎหมาย และศีลธรรม	96 (24)	275 (68.8)	29 (7.3)	400 (100.0)
4. การล้อเลียนให้เกิดความอาย กลายเป็น “ตัวตลกในสังคม” ในประเด็นต่างๆ เช่น เชื้อชาติ ธรรมเนียมทางเพศ ชนชั้น อายุ ศาสนา	105 (26.3)	270 (67.5)	25 (6.3)	400 (100.0)
5. การแสดงท่าทางหรือคำพูดที่ไม่เหมาะสม ในทางเพศ	96 (24)	286 (71.5)	18 (4.5)	400 (100.0)
6. การใช้ภาษาที่ก้าวร้าวหยาบคาย สื่อความหมายในเชิงลบ	101 (25.3)	280 (70.0)	19 (4.8)	400 (100.0)

จากตาราง 12 พบว่า ผู้ปกครองที่ใช้เป็นตัวอย่างในการศึกษาส่วนใหญ่คาดหวังว่า ทั้ง 6 ประเด็นควรออกอากาศในวันจันทร์ถึงศุกร์ โดยเรื่อง การใช้ความรุนแรงต่อตนเอง ต่อวัตถุ และต่อบุคคลอื่น การใช้อาวุธ ยาเสพติด การแสดงภาพของการกระทำผิด กฎหมาย และศีลธรรม เรื่อง การแสดงท่าทางหรือคำพูดที่ไม่เหมาะสมในทางเพศ เรื่อง การแสดงหรือรายการที่ทำให้เกิดความรู้สึกเศร้า หดหู่ เครียด สะเทือนใจ ตกใจ สยด สยอง ขยะแขยง และเรื่องการใช้ภาษาที่ก้าวร้าวหยาบคาย สื่อความหมายในเชิงลบ มีร้อยละการคาดหวังให้ออกอากาศวันจันทร์ถึงศุกร์ ร้อยละ 71.5 71.5 71.3 และ 70.0 ตามลำดับ

3.3 เวลาที่คาดหวังให้มีการออกอากาศรายการที่มีเนื้อหาควรมีการจำกัด

ตาราง 13 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามช่วงเวลาเวลาที่คาดหวังให้มีการออกอากาศและตามประเด็นเนื้อหาที่ควรจำกัด

(จำนวน : ร้อยละ)

ประเด็นการนำเสนอ	เวลาที่คาดหวังให้มีการออกอากาศ (นาฬิกา)								รวม
	5.01 ถึง 9.00	9.01 ถึง 12.00	12.01 ถึง 16.00	16.01 ถึง 19.00	19.01 ถึง 22.00	22.01 ถึง 01.00	1.01 ถึง 5.00	เวลาใดก็ได้	
1. การแสดงหรือรายการที่ทำให้เกิดความรู้สึกเศร้า หดหู่ เครียด สะเทือนใจ ตกใจ สยด สยอง ขยะแขยง	27 (6.8)	52 (13)	27 (6.8)	16 (4)	29 (7.3)	113 (28.3)	131 (32.8)	5 (1.3)	400 (100)
2. การใช้ความรุนแรงต่อตนเอง ต่อ วัตถุ และต่อบุคคลอื่น	21 (5.3)	49 (12.3)	27 (6.8)	24 (6)	27 (6.8)	108 (27)	139 (34.8)	5 (1.3)	400 (100)
3. การใช้อาวุธ ยาเสพติด การแสดงภาพของการกระทำผิดกฎหมาย และศีลธรรม	26 (6.5)	43 (10.8)	29 (7.3)	32 (8)	30 (7.5)	98 (24.5)	138 (34.5)	4 (1)	400 (100)
4. การล้อเลียนให้เกิดความอาย กลายเป็น "ตัวตลกในสังคม" ในประเด็นต่างๆ เช่น เชื้อชาติ รสนิยมทางเพศ ชนชั้น อายุ ศาสนา	27 (6.8)	30 (7.5)	18 (4.5)	29 (7.3)	30 (7.5)	116 (29)	144 (36)	6 (1.5)	400 (100)

ตาราง 13 (ต่อ)

ประเด็นการนำเสนอ	เวลาที่คาดหวังให้มีการออกอากาศ (นาฬิกา)								รวม
	5.01 ถึง 9.00	9.01 ถึง 12.00	12.01 ถึง 16.00	16.01 ถึง 19.00	19.01 ถึง 22.00	22.01 ถึง 01.00	1.01 ถึง 5.00.	เวลาใด ก็ได้	
5. การแสดงท่าทางหรือคำพูดที่ไม่เหมาะสมในทางเพศ	25 (6.3)	28 (7)	21 (5.3)	23 (5.8)	28 (7)	103 (25.8)	166 (41.5)	6 (1.5)	400 (100)
6. การใช้ภาษาที่ก้าวร้าวหยาบคาย สื่อความหมายในเชิงลบ	27 (6.8)	37 (9.3)	22 (5.5)	24 (6)	30 (7.5)	103 (25.8)	150 (37.5)	7 (1.8)	400 (100)

จากตาราง 13 พบว่า ผู้ปกครองที่ใช้เป็นตัวอย่างส่วนมากคาดหวังว่าประเด็น การแสดงหรือรายการที่ทำให้เกิดความรู้สึกเศร้า หดหู่ เครียด สะเทือนใจ ตกใจ สยด สยอง ขยะแขยง ควรนำเสนอในช่วงเวลา 1.01 – 5.00 น. คิดเป็นร้อยละ 32.8 เช่นเดียวกับเรื่อง การใช้ความรุนแรงต่อตนเอง ต่อ วัตถุ และต่อบุคคลอื่นการใช้อาวุธ ยาเสพติด การแสดงภาพของการกระทำผิด กฎหมาย และศีลธรรม เรื่องการใช้อาวุธ ยาเสพติด การแสดงภาพของการกระทำผิดกฎหมายและศีลธรรม เรื่องการล้อเลียนให้เกิดความอาย กลายเป็น “ตัวตลกในสังคม” ในประเด็นต่างๆ เช่น เชื้อชาติ รสนิยมทางเพศ ชนชั้น อายุ ศาสนา เรื่องการแสดงท่าทางหรือคำพูดที่ไม่เหมาะสมในทางเพศ และ เรื่องการใช้ภาษาที่ก้าวร้าวหยาบคาย สื่อความหมายในเชิงลบ ซึ่งผู้ปกครองคาดหวังว่าควรออกอากาศในช่วงเวลา 01.01 - 05.00 น. คิดเป็นร้อยละ 34.8 34.5 36.0 41.5 และ 37.5 ตามลำดับ

3.4 วันที่คาดหวังให้มีการออกอากาศรายการที่มีเนื้อหาควรมีการส่งเสริม

ตาราง 14 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามวันที่คาดหวังให้มีการออกอากาศรายการโทรทัศน์ และตามประเด็นเนื้อหาที่ควรมีการส่งเสริม

(จำนวน:ร้อยละ)

ประเด็นการนำเสนอผ่านรายการโทรทัศน์	วันที่คาดหวังให้มีการออกอากาศ		รวม (%)
	เสาร์-อาทิตย์ และวันหยุดนักขัตฤกษ์ (%)	วันจันทร์ ถึงศุกร์ (%)	
1. เนื้อหาที่ส่งเสริมให้คิดเป็นตามความสามารถของสมองในแต่ละวัย	293 (73.3)	107 (26.8)	400 (100)
2. เนื้อหาที่ส่งเสริมความรู้ในเรื่องภาษา การใช้เหตุผล คณิตศาสตร์ ดนตรี กีฬา ความรู้ด้านวิชาชีพ	263 (65.8)	137 (34.3)	400 (100)
3. เนื้อหาที่ส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาด้านคุณธรรม และจริยธรรม	267 (66.8)	133 (33.3)	400 (100)
4. เนื้อหาที่ส่งเสริมให้รู้จักและเรียนรู้เกี่ยวกับทักษะในการใช้ชีวิตในสังคมที่เหมาะสมกับกาลเทศะ	267 (66.8)	133 (33)	400 (100)
5. เนื้อหาที่ส่งเสริมให้เกิดการ ยอมรับ เข้าใจ และชื่นชมความหลากหลายในสังคม	275 (68.8)	125 (31.3)	400 (100)
6. เนื้อหาที่ส่งเสริมการพัฒนาความสัมพันธ์ของคนในครอบครัว และ ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล	298 (74.5)	102 (25.5)	400 (100)

จากตาราง 14 พบว่า ผู้ปกครองที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนมาก คาดหวังว่ารายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาควรมีการส่งเสริม ควรมีการออกอากาศในวันเสาร์ – อาทิตย์ และวันหยุดนักขัตฤกษ์ โดยเนื้อหาที่ควรส่งเสริมให้ออกอากาศวันดังกล่าวมากที่สุดได้แก่ เนื้อหาที่ส่งเสริมการพัฒนาความสัมพันธ์ของคนในครอบครัวและ ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล คิดเป็นร้อยละ 74.5 รองลงมาเป็นเรื่องเนื้อหาที่ส่งเสริมให้คิดเป็นตามความสามารถของสมองในแต่ละวัยคิดเป็นร้อยละ 73.3 และเรื่องเนื้อหาที่ส่งเสริมให้เกิดการ ยอมรับ เข้าใจ และชื่นชมความหลากหลายในสังคมคิดเป็นร้อยละ 68.8

3.5 เวลาที่คาดหวังให้มีการออกอากาศรายการที่มีเนื้อหาควรมีการส่งเสริม

ตาราง 15 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเวลาที่คาดหวังให้มีการออกอากาศรายการโทรทัศน์ และตามประเด็นเนื้อหาที่ควรมีการส่งเสริม

(จำนวนร้อยละ)

ประเด็นการนำเสนอผ่านรายการโทรทัศน์	เวลาที่คาดหวังให้มีการออกอากาศ (นาฬิกา)							รวม
	5.01 ถึง 9.00	9.01 ถึง 12.00	12.01 ถึง 16.00	16.01 ถึง 19.00	19.01 ถึง 22.00	22.01 ถึง 01.00	1.01 ถึง 5.00	
1. เนื้อหาที่ส่งเสริมให้คิดเป็นตามความสามารถของสมองในแต่ละวัย	69 (17.3)	114 (28.5)	36 (9)	161 (40.3)	18 (4.5)	0 (0)	2 (0.5)	400 (100)
2. เนื้อหาที่ส่งเสริมความรู้ในเรื่องภาษา การใช้เหตุผล คณิตศาสตร์ ดนตรี กีฬา ความรู้ด้านวิชาชีพ	50 (12.5)	89 (22.3)	65 (16.3)	168 (42)	26 (6.5)	0 (0)	2 (0.5)	400 (100)
3. เนื้อหาที่ส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาด้านคุณธรรม และจริยธรรม	56 (14)	70 (17.5)	60 (15)	164 (41)	46 (11.5)	2 (0.5)	2 (0.5)	400 (100)
4. เนื้อหาที่ส่งเสริมให้รู้จักและเรียนรู้เกี่ยวกับทักษะในการใช้ชีวิตในสังคมที่เหมาะสมกับกาลเทศะ	38 (9.5)	74 (18.5)	66 (16.5)	182 (45.5)	38 (9.5)	0 (0)	2 (0.5)	400 (100)
5. เนื้อหาที่ส่งเสริมให้เกิดการ ยอมรับ เข้าใจ และชื่นชมความหลากหลายในสังคม	30 (7.5)	69 (17)	59 (14.8)	184 (45.8)	49 (12.3)	7 (1.8)	2 (0.5)	400 (100)
6. เนื้อหาที่ส่งเสริมการพัฒนาความสัมพันธ์ของคนในครอบครัว และความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล	21 (5.3)	68 (17)	47 (11.8)	191 (47.8)	67 (16.8)	1 (0.3)	5 (1.3)	400 (100)

จากตาราง 15 พบว่า ผู้ปกครองที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนมากคาดหวังให้มีการออกอากาศรายการโทรทัศน์ในเนื้อหาควรมีการส่งเสริมในช่วงเวลา 16.01 – 19.00 น. ทั้ง 6 ประเด็น โดย เนื้อหาที่ส่งเสริมการพัฒนาความสัมพันธ์ของคนในครอบครัว และ ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล มีค่าร้อยละของการคาดหวังสูงที่มีค่าเท่ากับ 47.8 รองลงมาเป็นเรื่อง เนื้อหาที่ส่งเสริมให้เกิดการ ยอมรับ เข้าใจ และชื่นชมความหลากหลายในสังคมคิดเป็นร้อยละ 45.8 เรื่อง เนื้อหาที่ส่งเสริมให้รู้จักและเรียนรู้เกี่ยวกับทักษะในการใช้ชีวิตในสังคมที่เหมาะสมกับกาลเทศะ คิดเป็นร้อยละ 45.5

4. การรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์

4.1 ความถูกต้องของคำตอบจากการวัดการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์

การรับรู้ของผู้ปกครองประเมินจากความถูกต้องในการตอบคำถามเรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์จำนวน 12 ข้อ ซึ่งผลของการศึกษานำเสนอในรูปจำนวน และร้อยละของการตอบถูกรายข้อ ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 16 จำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามความถูกต้องของคำตอบ และตามประเด็นเนื้อหาในการวัดการรับรู้

(จำนวน:ร้อยละ)

เนื้อหาในการวัดการรับรู้	ความถูกต้องของคำตอบ		รวม
	ตอบถูก	ตอบผิด	
1.วิธีการแสดงระดับความเหมาะสมในรายการโทรทัศน์			
ข้อ 1. รายการที่แสดงสัญลักษณ์การจัดระดับความเหมาะสม : เกือบทุกรายการ	138 (34.5)	262 (65.5)	400 (100)
ข้อ 8. ช่วงเวลาของการแสดงระดับความเหมาะสมในรายการ : ตอนต้นรายการ และขึ้นที่ด้านล่างจอเป็นระยะๆ	236 (59)	164 (41)	400 (100)

ตาราง 16 (ต่อ)

เนื้อหาในการวัดการรับรู้	ความถูกต้องของคำตอบ		รวม
	ตอบถูก	ตอบผิด	
2.สัญลักษณ์แสดงระดับความเหมาะสม			
ข้อ 2. สัญลักษณ์แสดงระดับความเหมาะสมของรายการสำหรับเด็ก 3-5 ปี : ป	22 (5.5)	378 (94.5)	400 (100)
ข้อ 3. สัญลักษณ์แสดงระดับความเหมาะสมของรายการสำหรับเด็ก 6-12 ปี : ค	126 (31.5)	274 (68.5)	400 (100)
ข้อ 4. ความหมายของสัญลักษณ์ “ท” ในการแสดงระดับความเหมาะสม ของรายการ : เป็นรายการที่เหมาะสมกับผู้ชมทุกวัย	328 (82)	72 (18)	400 (100)
ข้อ 5. ความหมายของสัญลักษณ์ “น ๑๓” ในการแสดงระดับความ เหมาะสมของรายการ : ต่ำกว่า 13 ปีต้องได้รับการแนะนำ จากผู้ใหญ่ขณะดูรายการ	323 (80.8)	77 (19.3)	400 (100)
ข้อ 6. ความหมายของสัญลักษณ์ “น ๑๘” ในการแสดงระดับความ เหมาะสมของรายการ : ต่ำกว่า 18 ปีต้องได้รับการแนะนำ จากผู้ใหญ่ขณะดูรายการ	315 (78.8)	85 (21.3)	400 (100)
ข้อ 7. สัญลักษณ์แสดงความเหมาะสมของรายการสำหรับผู้ใหญ่ : ฉ	203 (50.8)	197 (49.3)	400 (100)
3.ประโยชน์ของการจัดระดับความเหมาะสม			
ข้อ 9. วัตถุประสงค์ของการจัดระดับความเหมาะสมรายการ โทรทัศน์ : ปกป้องลูกหลานที่จะไปบริโภคสื่อที่ไม่เหมาะสมกับวัย ของตน, ทำให้เด็กและเยาวชนได้รับประโยชน์จากการชมรายการ โทรทัศน์ได้สูงสุด และเป็นการรณรงค์เพื่อให้เกิดการมีส่วนร่วมใน การจัดระดับความเหมาะสมของสื่อ	203 (50.8)	197 (49.3)	400 (100)
ข้อ 10. ผลที่ผู้ชมจะได้รับกรณีไม่เลือกชมรายการตามคำแนะนำของการจัด ระดับความเหมาะสม : บุตรหลานอาจมีพฤติกรรมก้าวร้าวจาก รายการที่ไม่เหมาะสม	333 (83.3)	67 (16.8)	400 (100)
4.เกณฑ์ที่ใช้พิจารณา และการควบคุมการแสดงระดับความเหมาะสม			
ข้อ 11. ผลที่เจ้าของรายการจะได้รับกรณีที่ไม่แสดงระดับความ เหมาะสมบนหน้าจอ : ถูกวิพากษ์วิจารณ์จากสังคม	78 (19.5)	322 (80.5)	400 (100)
ข้อ 12 เกณฑ์ที่ใช้พิจารณาการจัดระดับความเหมาะสมรายการ โทรทัศน์ : พิจารณาจากรูปแบบและเนื้อหารายการ	310 (77.5)	90 (22.5)	400 (100)

จากตาราง 16 พบว่า ความถูกต้องของคำตอบในการวัดการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ที่ผู้ปกครองนักเรียนตอบถูกต้องมากกว่า ร้อยละ 80.0 มีเพียง 3 เรื่อง ได้แก่ เรื่องความหมายของสัญลักษณ์ “ท” ในการแสดงระดับความเหมาะสมของรายการ : เป็นรายการที่เหมาะสมกับผู้ชมทุกวัย ตอบถูกร้อยละ 83.3 เรื่องความหมายของสัญลักษณ์ “น ๑๓” ในการแสดงระดับความเหมาะสมของรายการ : ต่ำกว่า 13 ปีต้องได้รับการแนะนำจากผู้ใหญ่ขณะดูรายการตอบถูกคิดเป็นร้อยละ 80.8 และเรื่องผลที่ผู้ชมจะได้รับกรณีไม่เลือกชมรายการตามคำแนะนำของการจัดระดับความเหมาะสม : บุตรหลานอาจมีพฤติกรรมก้าวร้าวจากรายการที่ไม่เหมาะสม คิดเป็นร้อยละ 83.3 ส่วนเรื่องที่ผู้ปกครองตอบผิดมากที่สุดคือเรื่องสัญลักษณ์แสดงระดับความเหมาะสมของรายการสำหรับเด็ก 3-5 ปี : ป คิดเป็นร้อยละ 94.5

4.2 ผลคะแนนจากการวัดการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์

การรับรู้ของผู้ปกครองประเมินจากคะแนนรวมที่ได้จากการตอบคำถามเรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์จำนวน 12 ข้อ โดยคะแนนรวมอยู่ระหว่าง 0-12 คะแนน ผลของการศึกษานำเสนอในรูป จำนวน และร้อยละ ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 17 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามคะแนนรวมรายบุคคล

คะแนนรวมรายบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
0 คะแนน	8	2
1 คะแนน	10	2.5
2 คะแนน	12	3
3 คะแนน	19	4.8
4 คะแนน	28	7
5 คะแนน	38	9.5
6 คะแนน	47	11.8
7 คะแนน	79	19.8
8 คะแนน	82	20.5
9 คะแนน	51	12.8
10 คะแนน	22	5.5
11 คะแนน	4	1
12 คะแนน	0	0
รวม	400	100

จากตาราง 17 พบว่า ผู้ปกครองส่วนมากมีคะแนนรวมจากการวัดการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์อยู่ในระดับ 8 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 20.5 รองลงมาเป็น 7 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 19.8 และ 9 คะแนนคิดเป็นร้อยละ 12.8 ไม่มีผู้ปกครองฯ ที่ได้คะแนน 12 คะแนน และมี ผู้ปกครองได้คะแนน 0 คะแนนร้อยละ 2.0

เมื่อจำแนกระดับคะแนนการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ ออกเป็น 3 ระดับโดยกำหนดให้ 0 – 4 คะแนน หมายถึงมีคะแนนการรับรู้อยู่ในระดับต่ำ 5 – 8 หมายถึงมีคะแนนการรับรู้อยู่ในระดับปานกลาง และ 9 – 12 คะแนน หมายถึงมีคะแนนการรับรู้อยู่ในระดับสูง ได้ผลดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 18 จำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับคะแนน

ระดับคะแนนรวม	จำนวน	ร้อยละ
0-4 (ต่ำ)	77	19.3
5-8 (ปานกลาง)	246	61.6
9-12 (สูง)	77	19.3
รวม	400	100

จากตาราง 18 พบว่า ผู้ปกครองที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนมาก มีระดับคะแนนการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมกับรายการโทรทัศน์อยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 61.6 ส่วนผู้ปกครองที่มีระดับการรับรู้ในระดับต่ำ และระดับสูง มีจำนวนเท่าๆ กัน คิดเป็นร้อยละ 19.2

ตอนที่ 2 : การวิเคราะห์ด้วยสถิติเชิงอนุมาน

ผู้วิจัยใช้สถิติเชิงอนุมาน อันได้แก่ การทดสอบค่าเฉลี่ย (T-test) การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบจำแนกทางเดียว (F-test) การทดสอบจับคู่พหุคูณ (Multiple Comparison) และการทดสอบไค-สแควร์ (Chi-square) ในการทดสอบสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 1 ถึงข้อที่ 5

รายละเอียดการทดสอบสมมติฐาน นำเสนอในตาราง 19-33

1. การทดสอบสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 1

สมมติฐานการวิจัย

- ผู้ปกครองเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานครมีการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ ในระดับสูง

สมมติฐานทางสถิติ

- H_0 : คะแนนเฉลี่ยด้านการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ของประชากรมีค่ามากกว่า หรือเท่ากับ 9
- H_1 : คะแนนเฉลี่ยด้านการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ของประชากรมีค่าน้อยกว่า 9

สถิติที่ใช้ทดสอบ

- การทดสอบค่าเฉลี่ยประชากร 1 กลุ่ม (T-test)

ตาราง 19 ค่าเฉลี่ยจากการวัดการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ของกลุ่มตัวอย่าง

รายละเอียด	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ค่าทดสอบ	สถิติทดสอบ t (t – Test)	P-value
การรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์	6.5	2.38	9.00	-20.85	<0.001

จากการทดสอบสมมติฐานพบว่า ค่า P-value น้อยกว่า ระดับนัยสำคัญ 0.05 ที่ตั้งไว้ (ดูภาคผนวก ข 1.1) ดังนั้น จึงปฏิเสธ สมมติฐาน H_0 : คะแนนเฉลี่ยด้านการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ของประชากรมีค่ามากกว่า หรือเท่ากับ 9

กล่าวคือ คะแนนเฉลี่ยด้านการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ของประชากรมีค่าน้อยกว่า 9 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

สรุปผลได้ว่า ผู้ปกครองเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานครมีการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ ในระดับปานกลาง (ปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 1)

2. การทดสอบสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2

2.1 สมมติฐานข้อที่ 2.1

สมมติฐานการวิจัย

- ผู้ปกครองที่มีเพศต่างกันจะมีการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ต่างกัน

สมมติฐานทางสถิติ

- H_0 : คะแนนเฉลี่ยจากการวัดการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ของผู้ปกครองเพศชาย และเพศหญิงไม่แตกต่างกัน
- H_1 : คะแนนเฉลี่ยจากการวัดการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ของผู้ปกครองเพศชาย และเพศหญิงแตกต่างกัน

สถิติที่ใช้ทดสอบ

- การทดสอบค่าเฉลี่ยประชากร 2 กลุ่ม ที่เป็นอิสระต่อกัน (T-test)

ตาราง 20 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นอิสระต่อกัน (Independent Samples Test) เพื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจากการวัดการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ของผู้ปกครองเพศชายและเพศหญิง

เพศ	จำนวน	คะแนนเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	สถิติทดสอบ t t-Test	P-Value
ชาย	156	6.48	2.19	-246	0.805
หญิง	244	6.54	2.50		

จากตาราง 20 พบว่าผู้ปกครองเพศหญิงมีค่าเฉลี่ยการวัดการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์สูงกว่าเพศชาย คือมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 6.54 และ 6.48 คะแนนตามลำดับ เมื่อทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยการวัดการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ระหว่างเพศโดยใช้สถิติทดสอบที่ ได้ค่า $t = -.246$ มีค่า $P - value$ เท่ากับ .805

จากการทดสอบสมมติฐานพบว่า ค่า P-value (0.805) มากกว่า ระดับนัยสำคัญ 0.05 ที่ได้ตั้งไว้ ดังนั้น จึงยอมรับ สมมติฐาน H_0 : คะแนนเฉลี่ยจากการวัดการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ของผู้ปกครองเพศชาย และเพศหญิงไม่แตกต่างกัน

กล่าวคือคะแนนเฉลี่ยจากการวัดการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ของผู้ปกครองเพศชาย และเพศหญิงไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

สรุปผลได้ว่า ผู้ปกครองที่มีเพศต่างกันจะมีการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ไม่ต่างกัน (ปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2.1)

2.2 สมมติฐานข้อที่ 2.2

สมมติฐานการวิจัย

- ผู้ปกครองที่มีอายุต่างกันจะมีการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ต่างกัน

สมมติฐานทางสถิติ

- H_0 : คะแนนเฉลี่ยจากการวัดการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ของผู้ปกครองแต่ละกลุ่มอายุไม่แตกต่างกัน
- H_1 : มีค่าเฉลี่ยจากการวัดการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ของผู้ปกครองแต่ละกลุ่มอายุอย่างน้อย 2 กลุ่มที่แตกต่างกัน

สถิติที่ใช้ทดสอบ

- การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบจำแนกทางเดียว (F-test) แต่หากพบว่า ข้อมูลมีการแจกแจงไม่เป็นแบบปกติจะทำการทดสอบแบบครัสคาล-วอลลิส สถิติทดสอบ ไค-สแควร์ (Chi-Square) ทดสอบแทน

ตาราง 21 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระดับการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ของกลุ่มตัวอย่างระหว่างกลุ่มอายุ

อายุ	จำนวน	$\bar{X}$	S.D.	สถิติทดสอบ χ^2	P - Value
ต่ำกว่า 25 ปี	40	5.70	2.80	11.923	0.018
26-35 ปี	115	6.64	1.94		
36-45 ปี	155	6.85	2.44		
46-55 ปี	68	6.50	2.15		
มากกว่า 55 ปี	22	5.09	3.16		
รวม	400				

จากตาราง 21 พบว่าผู้ปกครองที่มีอายุ 36 – 45 ปี มีค่าเฉลี่ย ระดับการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์สูงที่สุดมีค่าเท่ากับ 6.85 รองลงมาเป็นกลุ่มที่มีอายุระหว่าง 26 – 35 ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 6.64 ส่วนกลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดได้แก่กลุ่มที่มีอายุระหว่าง 56 – 65 ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5.09

เมื่อทดสอบความแตกต่างของระดับการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ระหว่างกลุ่มอายุโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว พบว่า ข้อมูลมีการแจกแจงไม่เป็นแบบปกติ (ภาคผนวก ข 1.3) จึงใช้การทดสอบแบบครัสคาล-วอลลิส สถิติทดสอบไค-สแควร์ (Chi-Square) ทดสอบแทน ได้ค่า $\chi^2 = 11.923$ มีค่า P – value เท่ากับ .0189

จากการทดสอบสมมติฐานพบว่า ค่า P-value (0.029) น้อยกว่า ระดับนัยสำคัญ 0.05 ที่ได้ตั้งไว้ ดังนั้น จึงปฏิเสธ H_0 : คะแนนเฉลี่ยจากการวัดการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ของผู้ปกครองแต่ละกลุ่มอายุไม่แตกต่างกัน

กล่าวคือ คะแนนเฉลี่ยจากการวัดการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ของผู้ปกครองแต่ละกลุ่มอายุมีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

สรุปผลได้ว่า ผู้ปกครองที่มีอายุต่างกัน มีการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์แตกต่างกัน (ยอมรับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2.2)

2.3 สมมติฐานข้อที่ 2.3

สมมติฐานการวิจัย

- ผู้ปกครองที่มีการศึกษากันจะมีการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ต่างกัน

สมมติฐานทางสถิติ

- H_0 : คะแนนเฉลี่ยจากการวัดการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการ

โทรทัศน์ของผู้ปกครองแต่ละกลุ่มระดับการศึกษาไม่แตกต่างกัน

- H_1 : มีค่าเฉลี่ยจากการวัดการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ของผู้ปกครองแต่ละกลุ่มระดับการศึกษาอย่างน้อย 2 กลุ่มที่แตกต่างกัน

สถิติที่ใช้ทดสอบ

- การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบจำแนกทางเดียว (F-test) แต่หากพบว่า ข้อมูลมีการแจกแจงไม่เป็นแบบปกติจะใช้การทดสอบแบบครัสคาล-วอลลิส สถิติทดสอบ ไค-สแควร์ (Chi-Square) ทดสอบแทน

ตาราง 22 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระดับการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ของผู้ปกครองระหว่างกลุ่มระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	จำนวน	$\bar{X}$	S.D.	สถิติทดสอบ χ^2	P – Value
ประถมศึกษา	43	5.42	2.54	28.780	<.001
มัธยมศึกษาตอนต้น	35	5.40	2.65		
มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช.	85	6.67	2.36		
อนุปริญญา/ปวส.	52	6.42	2.30		
ปริญญาตรี	151	6.74	2.27		
สูงกว่าปริญญาตรี	34	7.82	1.53		
รวม	400				

จากตาราง 22 พบว่าผู้ปกครองที่จบการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี มีค่าเฉลี่ย ระดับการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์สูงที่สุดมีค่าเท่ากับ 7.82 รองลงมาเป็นกลุ่มที่จบการศึกษาปริญญาตรี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 6.74 ส่วนกลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดได้แก่กลุ่มที่จบการศึกษาระดับการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5.40 เมื่อทดสอบความแตกต่างระดับการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ระหว่างกลุ่มระดับการศึกษาโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว พบว่า ข้อมูลมีการแจกแจงไม่เป็นแบบปกติ (ภาคผนวก ข 1.4) จึงใช้การทดสอบแบบครัสคาล-วอลลิส ทดสอบ ได้ค่า $\chi^2 = 28.780$ มีค่า P – value เท่ากับ .001

จากการทดสอบสมมติฐานพบว่า ค่า P-value (0.001) น้อยกว่า ระดับนัยสำคัญ 0.05 ที่ได้ตั้งไว้ ดังนั้น จึงปฏิเสธ H_0 : คะแนนเฉลี่ยจากการวัดการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ของผู้ปกครองแต่ละกลุ่มระดับการศึกษาไม่แตกต่างกัน

กล่าวคือ คะแนนเฉลี่ยจากการวัดการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ของผู้ปกครองแต่ละกลุ่มระดับการศึกษามีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

สรุปผลได้ว่า ผู้ปกครองที่มีการศึกษาต่างกัน มีการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์แตกต่างกัน (ยอมรับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2.3)

2.4 สมมติฐานข้อที่ 2.4

สมมติฐานการวิจัย

- ผู้ปกครองที่อาชีพต่างกันจะมีการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ต่างกัน

สมมติฐานทางสถิติ

- H_0 : คะแนนเฉลี่ยจากการวัดการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ของผู้ปกครองแต่ละกลุ่มอาชีพไม่แตกต่างกัน
- H_1 : มีค่าเฉลี่ยจากการวัดการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ของผู้ปกครองแต่ละกลุ่มอาชีพอย่างน้อย 2 กลุ่มที่แตกต่างกัน

สถิติที่ใช้ทดสอบ

- การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบจำแนกทางเดียว (F-test)) แต่หากพบว่าข้อมูลมีการแจกแจงไม่เป็นแบบปกติจะทำการทดสอบแบบครัสคาล-วอลลิส สถิติทดสอบไค-สแควร์ (Chi-Square) ทดสอบแทน

ตาราง 23 แสดงการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระดับการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ของผู้ปกครองระหว่างกลุ่มอาชีพ

กลุ่มอาชีพ	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	S.D.	สถิติทดสอบ χ^2	P – Value
ค้าขาย/เจ้าของกิจการ	62	6.03	2.48	9.567	0.048
ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ	91	6.80	2.32		
พนักงานบริษัทเอกชน/ลูกจ้างของรัฐ	155	6.85	2.11		
ผู้ใช้แรงงาน/เกษตรกร	14	6.71	1.94		
แม่บ้าน/นักศึกษา/ผู้ไม่ได้ประกอบอาชีพ	78	5.87	2.77		
รวม	400				

จากตาราง 23 พบว่าผู้ปกครองที่มีอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน/ลูกจ้างของรัฐมีค่าเฉลี่ยระดับการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์สูงที่สุดมีค่าเท่ากับ 6.85 รองลงมาเป็นกลุ่มที่มีอาชีพข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 6.80 ส่วนกลุ่มที่มี

ค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดได้แก่กลุ่มที่มีอาชีพ แม่บ้าน/นักศึกษา/ผู้ไม่ได้ประกอบอาชีพ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5.87 เมื่อทดสอบความแตกต่างระดับการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ระหว่างกลุ่มอาชีพโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว พบว่า ข้อมูลมีการแจกแจงไม่เป็นแบบปกติ (ภาคผนวก ก1.5) จึงใช้การทดสอบแบบครัสคาล-วอลลิส ทดสอบ ได้ค่า $\chi^2 = 9.567$ มีค่า P – value เท่ากับ .048

จากการทดสอบสมมติฐานพบว่า ค่า P-value (0.048) น้อยกว่า ระดับนัยสำคัญ 0.05 ที่ได้ตั้งไว้ ดังนั้น จึงปฏิเสธ H_0 : คะแนนเฉลี่ยจากการวัดการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ของผู้ปกครองแต่ละกลุ่มอาชีพไม่แตกต่างกัน

กล่าวคือ คะแนนเฉลี่ยจากการวัดการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ของผู้ปกครองแต่ละกลุ่มระดับการศึกษามีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

สรุปผลได้ว่า ผู้ปกครองที่อาชีพต่างกัน มีการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์แตกต่างกัน (ยอมรับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2.4)

2.5 สมมติฐานข้อที่ 2.5

สมมติฐานการวิจัย

- ผู้ปกครองที่มีรายได้ต่างกันจะมีการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ต่างกัน

สมมติฐานทางสถิติ

- H_0 : คะแนนเฉลี่ยจากการวัดการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ของผู้ปกครองแต่ละกลุ่มระดับรายได้ไม่แตกต่างกัน
- H_1 : มีค่าเฉลี่ยจากการวัดการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ของผู้ปกครองแต่ละกลุ่มระดับรายได้อย่างน้อย 2 กลุ่มที่แตกต่างกัน

สถิติที่ใช้ทดสอบ

- การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบจำแนกทางเดียว (F-test) แต่หากพบว่า ข้อมูลมีการแจกแจงไม่เป็นแบบปกติจะใช้การทดสอบแบบครัสคาล-วอลลิส สถิติทดสอบ ไค-สแควร์ (Chi-Square) ทดสอบแทน

ตาราง 24 แสดงการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระดับการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ของผู้ปกครองระหว่างกลุ่มรายได้

กลุ่มอาชีพ	จำนวน	$\bar{X}$	S.D.	สถิติทดสอบ χ^2	P – Value
ต่ำกว่า 5,000 บาท	30	6.00	2.80	10.996	0.051
5,001-10,000 บาท	88	6.21	2.57		
10,001-15,000 บาท	85	6.20	2.43		
15,001-20,000 บาท	84	6.51	2.40		
20,001-25,000 บาท	50	7.02	2.05		
25,001 บาทขึ้นไป	63	7.24	1.83		

จากตาราง 24 พบว่าผู้ปกครองที่มีรายได้ต่อเดือนมากกว่า 25,001 บาท มีค่าเฉลี่ย ระดับการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์สูงที่สุดมีค่าเท่ากับ 7.24 รองลงมาเป็นกลุ่มที่มีรายได้ระหว่าง 20,001 – 25,000 บาทต่อเดือน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 7.02 ส่วนกลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดได้แก่กลุ่มที่มี รายได้ ต่ำกว่า 5,000 บาทต่อเดือน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 6.00 เมื่อทดสอบความแตกต่างระดับการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ระหว่างกลุ่มรายได้ โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว พบว่า ข้อมูลมีการแจกแจงไม่เป็นแบบปกติ (ภาคผนวก ก 1.6) จึงใช้การทดสอบแบบครัสคาล-วอลลิส ทดสอบ ได้ค่า $\chi^2 = 10.996$ มีค่า P – value เท่ากับ .051

จากการทดสอบสมมติฐานพบว่า ค่า P-value (0.051) มากกว่า ระดับนัยสำคัญ 0.051 ที่ได้ตั้งไว้ ดังนั้น จึงยอมรับ H_0 : คะแนนเฉลี่ยจากการวัดการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ของผู้ปกครองแต่ละกลุ่มระดับรายได้ไม่แตกต่างกัน

กล่าวคือ คะแนนเฉลี่ยจากการวัดการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ของผู้ปกครองแต่ละกลุ่มระดับรายได้ไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

สรุปผลได้ว่า ผู้ปกครองที่มีรายได้ต่างกัน มีการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ไม่แตกต่างกัน (ปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2.5)

3. สมมติฐานการวิจัยข้อที่ 3

3.1 สมมติฐานข้อที่ 3.1

สมมติฐานการวิจัย

- ผู้ปกครองเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานครมีความคาดหวังต่อการจำกัดเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีการแสดงที่ทำให้เกิดความรู้สึกเศร้า หดหู่ เครียด สะเทือนใจ ตกใจ สยดสยอง ขยะแขยงในระดับสูง
- สมมติฐานทางสถิติ
- H_0 : คะแนนเฉลี่ยของความคาดหวังต่อการจำกัดเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีการแสดงที่ทำให้เกิดความรู้สึกเศร้า หดหู่ เครียด สะเทือนใจ ตกใจ สยดสยอง ขยะแขยงของประชากรมีค่ามากกว่า หรือเท่ากับ 4
  - H_1 : คะแนนเฉลี่ยของความคาดหวังต่อการจำกัดเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีการแสดงที่ทำให้เกิดความรู้สึกเศร้า หดหู่ เครียด สะเทือนใจ ตกใจ สยดสยอง ขยะแขยงของประชากรมีค่าน้อยกว่า 4
- สถิติที่ใช้ทดสอบ
- การทดสอบค่าเฉลี่ยประชากร 1 กลุ่ม (T-test)

ตาราง 25 แสดงผลการทดสอบค่าเฉลี่ยของระดับความคาดหวังในการจำกัดวัน และเวลาออกอากาศรายการที่มีการแสดงที่ทำให้เกิดความรู้สึกเศร้า หดหู่ เครียด สะเทือนใจ ตกใจ สยดสยอง ขยะแขยงของกลุ่มตัวอย่าง

ระดับความคาดหวังต่อการจำกัดวันและเวลาออกอากาศรายการ	$\bar{X}$	S.D.	ค่าทดสอบ	สถิติทดสอบ t	P-value
	3.75	1.08	4.0	-4.544	.000

จากการทดสอบสมมติฐานพบว่า ค่า P-value (0.000) น้อยกว่า ระดับนัยสำคัญ 0.05 ที่ได้ตั้งไว้ ดังนั้น จึงปฏิเสธ สมมติฐาน H_0 : คะแนนเฉลี่ยของความคาดหวังต่อการจำกัดเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีการแสดงที่ทำให้เกิดความรู้สึกเศร้า หดหู่ เครียด สะเทือนใจ ตกใจ สยดสยอง ขยะแขยงของประชากรมีค่ามากกว่า หรือเท่ากับ 4

กล่าวคือ คะแนนเฉลี่ยของความคาดหวังต่อการจำกัดเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีการแสดงที่ทำให้เกิดความรู้สึกเศร้า หดหู่ เครียด สะเทือนใจ ตกใจ สยดสยอง ขยะแขยงของประชากรมีค่าน้อยกว่า 4

สรุปผลได้ว่า ผู้ปกครองเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานครมีการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ที่มีการแสดงที่ทำให้เกิดความรู้สึกเศร้า หดหู่ เครียด สะเทือนใจ ตกใจ สยดสยอง ขยะแขยง ในระดับปานกลาง (ปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 3.1)

3.2 สมมติฐานข้อที่ 3.2

สมมติฐานการวิจัย

- ผู้ปกครองเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานครมีความคาดหวังต่อการจำกัดเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีการใช้ความรุนแรงต่อตนเองต่อวัตถุ และต่อบุคคลอื่น

สมมติฐานทางสถิติ

- H_0 : คะแนนเฉลี่ยของความคาดหวังต่อการจำกัดเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีการใช้ความรุนแรงต่อตนเอง ต่อวัตถุ และต่อบุคคลอื่นของประชากรมีค่ามากกว่า หรือเท่ากับ 4
- H_1 : คะแนนเฉลี่ยของความคาดหวังต่อการจำกัดเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีการใช้ความรุนแรงต่อตนเอง ต่อวัตถุ และต่อบุคคลอื่นของประชากรมีค่าน้อยกว่า 4

สถิติที่ใช้ทดสอบ

- การทดสอบค่าเฉลี่ยประชากร 1 กลุ่ม (T-test)

ตาราง 26 ค่าเฉลี่ยของระดับความคาดหวังให้มีการจำกัดวัน และเวลาออกอากาศรายการที่มีการใช้ความรุนแรงต่อตนเองต่อวัตถุ และต่อบุคคลอื่นของกลุ่มตัวอย่าง

ระดับความคาดหวังต่อการจำกัดวันและเวลาออกอากาศรายการ	$\bar{X}$	S.D.	ค่าทดสอบ	สถิติทดสอบ t	P-value
	3.94	1.11	4.0	-1.126	.261

จากการทดสอบสมมติฐานพบว่า ค่า P-value (0.261) มากกว่า ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น จึงยอมรับ สมมติฐาน H_0 : คะแนนเฉลี่ยของความคาดหวังต่อการจำกัดเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีรายการที่มีการใช้ความรุนแรงต่อตนเองต่อวัตถุ และต่อบุคคลอื่นของประชากรมีค่ามากกว่า หรือเท่ากับ 4

กล่าวคือ คะแนนเฉลี่ยของความคาดหวังต่อการจำกัดเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีรายการที่มีการใช้ความรุนแรงต่อตนเองต่อวัตถุ และต่อบุคคลอื่นของประชากรมีค่ามากกว่าหรือเท่ากับ 4

สรุปผลได้ว่า ผู้ปกครองเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานครมีการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ที่มีรายการที่มีการใช้ความรุนแรงต่อตนเองต่อวัตถุ และต่อบุคคลอื่น ในระดับสูง (ยอมรับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 3.2)

3.3 สมมติฐานข้อที่ 3.3

สมมติฐานการวิจัย

- ผู้ปกครองเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานครมีความคาดหวังต่อการจำกัด

เวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาที่มีการใช้อาวุธ ยาเสพติด การแสดงภาพของการกระทำผิดกฎหมาย และศีลธรรม

สมมติฐานทางสถิติ

- H_0 : คะแนนเฉลี่ยของความคาดหวังต่อการจำกัดเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีรายการที่มีเนื้อหาที่มีการใช้อาวุธ ยาเสพติด การแสดงภาพของการกระทำผิดกฎหมาย และศีลธรรมของประชากรมีค่ามากกว่า หรือเท่ากับ 4
  - H_1 : คะแนนเฉลี่ยของความคาดหวังต่อการจำกัดเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีรายการที่มีเนื้อหาที่มีการใช้อาวุธ ยาเสพติด การแสดงภาพของการกระทำผิดกฎหมาย และศีลธรรมของประชากรมีค่าน้อยกว่า 4
- สถิติที่ใช้ทดสอบ

- การทดสอบค่าเฉลี่ยประชากร 1 กลุ่ม (T-test)

ตาราง 27 ค่าเฉลี่ยของระดับความคาดหวังให้มีการจำกัดวัน และเวลาออกอากาศรายการที่มี
การใช้อาวุธ ยาเสพติด การแสดงภาพของการกระทำผิดกฎหมาย และศีลธรรมของกลุ่ม
ตัวอย่าง

ระดับความคาดหวังต่อการจำกัด วันและเวลาออกอากาศรายการ	$\bar{X}$	S.D.	ค่า ทดสอบ	สถิติ ทดสอบ t	P-value
	4.00	1.11	4.0	.045	.964

จากการทดสอบสมมติฐานพบว่า ค่า P-value (0.964) มากกว่า ระดับนัยสำคัญ 0.05 ที่ได้
ตั้งไว้ ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐาน H_0 : คะแนนเฉลี่ยของความคาดหวังต่อการจำกัดเวลา
ออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาที่มีการใช้อาวุธ ยาเสพติด การแสดงภาพของการกระทำ
ผิดกฎหมาย และศีลธรรมของประชากรมีค่ามากกว่า หรือเท่ากับ 4

กล่าวคือ คะแนนเฉลี่ยของความคาดหวังต่อการจำกัดเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มี
เนื้อหาที่มีการใช้อาวุธ ยาเสพติด การแสดงภาพของการกระทำผิดกฎหมาย และศีลธรรมของ
ประชากรมีค่ามากกว่าหรือเท่ากับ 4

สรุปผลได้ว่า ผู้ปกครองเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานครมีการรับรู้เรื่อง
การจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาที่มีการใช้อาวุธ ยาเสพติด
การแสดงภาพของการกระทำผิดกฎหมาย และศีลธรรม ในระดับสูง (ยอมรับสมมติฐานการวิจัย
ข้อที่ 3.3)

สมมติฐานข้อที่ 3.4

สมมติฐานการวิจัย

- ผู้ปกครองเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานครมีความคาดหวังต่อการ
จำกัดเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีการล้อเลียนให้เกิดความอายน กลายเป็น
“ตัวตลกในสังคม”ในประเด็นของเชื้อชาติ รสนิยมทางเพศ ชนชั้น อายุ ศาสนา สีผิว
โรคหรือความพิการทางร่างกาย จิตใจ และสติปัญญา

สมมติฐานทางสถิติ

- H_0 : คะแนนเฉลี่ยของความคาดหวังต่อการจำกัดเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มี
การล้อเลียนให้เกิดความอายน กลายเป็น “ตัวตลกในสังคม”ในประเด็นของเชื้อชาติ
รสนิยมทางเพศ ชนชั้น อายุ ศาสนา สีผิว โรคหรือความพิการทางร่างกาย จิตใจ
และสติปัญญา ของประชากรมีค่ามากกว่า หรือเท่ากับ 4

- H_1 : คะแนนเฉลี่ยของความคาดหวังต่อการจำกัดเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีรายการที่มีการล้อเลียนให้เกิดความอาย กลายเป็น “ตัวตลกในสังคม” ในประเด็นของเชื้อชาติ รสนิยมทางเพศ ชนชั้น อายุ ศาสนา สีผิว โรคหรือความพิการทางร่างกาย จิตใจ และสติปัญญา ของประชากรมีค่าน้อยกว่า 4 สถิติที่ใช้ทดสอบ
- การทดสอบค่าเฉลี่ยประชากร 1 กลุ่ม (T-test)

ตาราง 28 ค่าเฉลี่ยของระดับความคาดหวังให้มีการจำกัดวัน และเวลาออกอากาศรายการที่มีการล้อเลียนให้เกิดความอาย กลายเป็น “ตัวตลกในสังคม” ในประเด็นของเชื้อชาติ รสนิยมทาง เพศ ชนชั้น อายุ ศาสนา สีผิว โรคหรือความพิการทางร่างกาย จิตใจ และสติปัญญา ของกลุ่มตัวอย่าง

ระดับความคาดหวังต่อการจำกัดวันแลเวลาออกอากาศรายการ	$\bar{X}$	S.D.	ค่าทดสอบ	สถิติทดสอบ t	P-value
	3.82	1.14	4.0	-3.156	.002

จากการทดสอบสมมติฐานพบว่า ค่า P-value (0.002) น้อยกว่า ระดับนัยสำคัญ 0.05 ที่ได้ตั้งไว้ดังนั้น จึงปฏิเสธ สมมติฐาน H_0 : คะแนนเฉลี่ยของความคาดหวังต่อการจำกัดเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีรายการที่มีการล้อเลียนให้เกิดความอาย กลายเป็น “ตัวตลกในสังคม” ในประเด็นของเชื้อชาติ รสนิยมทางเพศ ชนชั้น อายุ ศาสนา สีผิว โรคหรือความพิการทางร่างกาย จิตใจ และสติปัญญา ของประชากรมีค่ามากกว่า หรือเท่ากับ 4

กล่าวคือ คะแนนเฉลี่ยของความคาดหวังต่อการจำกัดเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีการล้อเลียนให้เกิดความอาย กลายเป็น “ตัวตลกในสังคม” ในประเด็นของเชื้อชาติ รสนิยมทางเพศ ชนชั้น อายุ ศาสนา สีผิว โรคหรือความพิการทางร่างกาย จิตใจ และสติปัญญา ของประชากรมีค่าน้อยกว่า 4

สรุปผลได้ว่า ผู้ปกครองเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานครมีการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ที่มีรายการที่มีการล้อเลียนให้เกิดความอาย กลายเป็น “ตัวตลกในสังคม” ในประเด็นของเชื้อชาติ รสนิยมทางเพศ ชนชั้น อายุ ศาสนา สีผิว โรคหรือความพิการทางร่างกาย จิตใจ และสติปัญญา ในระดับปานกลาง (ปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 3.4)

3.5 สมมติฐานข้อที่ 3.5

สมมติฐานการวิจัย

- ผู้ปกครองเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานครมีความคาดหวังต่อการจำกัดเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีการแสดงท่าทางที่ไม่เหมาะสมในทางเพศ หรือใช้คำพูดเกี่ยวกับเนื้อหาทางเพศที่ล่อแหลม

สมมติฐานทางสถิติ

- H_0 : คะแนนเฉลี่ยของความคาดหวังต่อการจำกัดเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีการแสดงท่าทางที่ไม่เหมาะสมในทางเพศ หรือใช้คำพูดเกี่ยวกับเนื้อหาทางเพศที่ล่อแหลมของประชากรมีค่ามากกว่า หรือเท่ากับ 4
- H_1 : คะแนนเฉลี่ยของความคาดหวังต่อการจำกัดเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีการแสดงท่าทางที่ไม่เหมาะสมในทางเพศ หรือใช้คำพูดเกี่ยวกับเนื้อหาทางเพศที่ล่อแหลม ของประชากรมีค่าน้อยกว่า 4

สถิติที่ใช้ทดสอบ

- การทดสอบค่าเฉลี่ยประชากร 1 กลุ่ม (T-test)

ตาราง 29 ค่าเฉลี่ยของระดับความคาดหวังให้มีการจำกัดวัน และเวลาออกอากาศรายการที่มีการแสดงท่าทางที่ไม่เหมาะสมในทางเพศ หรือใช้คำพูดเกี่ยวกับเนื้อหาทางเพศที่ล่อแหลมของกลุ่มตัวอย่าง

ระดับความคาดหวังต่อการจำกัดวันและเวลาออกอากาศรายการ	$\bar{X}$	S.D.	ค่าทดสอบ	สถิติทดสอบ t	P-value
	3.97	1.14	4.0	-.571	.568

จากการทดสอบสมมติฐานพบว่า ค่า P-value (0.568) มากกว่า ระดับนัยสำคัญ 0.05 ที่ได้ตั้งไว้ ดังนั้น จึงปฏิเสธ สมมติฐาน H_0 : คะแนนเฉลี่ยของความคาดหวังต่อการจำกัดเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีรายการที่มีการแสดงท่าทางที่ไม่เหมาะสมในทางเพศ หรือใช้คำพูดเกี่ยวกับเนื้อหาทางเพศที่ล่อแหลม ของประชากรมีค่ามากกว่า หรือเท่ากับ 4

กล่าวคือ คะแนนเฉลี่ยของความคาดหวังต่อการจำกัดเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีการแสดงท่าทางที่ไม่เหมาะสมในทางเพศ หรือใช้คำพูดเกี่ยวกับเนื้อหาทางเพศที่ล่อแหลมของประชากรมีค่ามากกว่าหรือเท่ากับ 4

สรุปผลได้ว่า ผู้ปกครองเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานครมีการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ที่มีการแสดงท่าทางที่ไม่เหมาะสมในทางเพศ หรือใช้คำพูดเกี่ยวกับเนื้อหาทางเพศที่สื่อแหลมในระดับปานกลาง (ยอมรับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 3.5)

สมมติฐานข้อที่ 3.6

สมมติฐานการวิจัย

- ผู้ปกครองเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานครมีความคาดหวังต่อการจำกัดเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีการใช้ภาษาที่ก้าวร้าวหยาบคาย สื่อความหมายในเชิงลบ

สมมติฐานทางสถิติ

- H_0 : คะแนนเฉลี่ยของความคาดหวังต่อการจำกัดเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีการใช้ภาษาที่ก้าวร้าวหยาบคาย สื่อความหมายในเชิงลบของประชากรมีค่ามากกว่าหรือเท่ากับ 4
- H_1 : คะแนนเฉลี่ยของความคาดหวังต่อการจำกัดเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีการใช้ภาษาที่ก้าวร้าวหยาบคาย สื่อความหมายในเชิงลบของประชากรมีค่าน้อยกว่า 4
- สถิติที่ใช้ทดสอบ
- การทดสอบค่าเฉลี่ยประชากร 1 กลุ่ม (T-test)

ตาราง 30 ค่าเฉลี่ยของระดับความคาดหวังให้มีการจำกัดวัน และเวลาออกอากาศรายการที่มีการใช้ภาษาที่ก้าวร้าวหยาบคาย สื่อความหมายในเชิงลบของกลุ่มตัวอย่าง

ระดับความคาดหวังต่อการจำกัดวันและเวลาออกอากาศรายการ	$\bar{X}$	S.D.	ค่าทดสอบ	สถิติทดสอบ t	P-value
	3.95	1.13	4.0	-.844	.399

จากการทดสอบสมมติฐานพบว่า ค่า P-value (0.399) มากกว่า ระดับนัยสำคัญ 0.05 ที่ได้ตั้งไว้ ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐาน H_0 : คะแนนเฉลี่ยของความคาดหวังต่อการจำกัดเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีการใช้ภาษาที่ก้าวร้าวหยาบคาย สื่อความหมายในเชิงลบของประชากรมีค่ามากกว่า หรือเท่ากับ 4

กล่าวคือ คะแนนเฉลี่ยของความคาดหวังต่อการจำกัดเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีการใช้ภาษาก้าวร้าวหยาบคาย สื่อความหมายในเชิงลบของประชากรมีค่ามากกว่าหรือเท่ากับ 4

สรุปผลได้ว่า ผู้ปกครองเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานครมีการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ที่มีการใช้ภาษาก้าวร้าวหยาบคาย สื่อความหมายในเชิงลบในระดับสูง(ยอมรับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 3.6)

4. สมมติฐานข้อที่ 4

สมมติฐานการวิจัย

- การรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ มีความสัมพันธ์กับระดับความคาดหวังต่อการจำกัดเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาที่ควรมีการจำกัดของผู้ปกครองเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานคร

สมมติฐานทางสถิติ

- H_0 : คะแนนรวมรายบุคคลที่ใช้วัดการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ มีความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงกับค่าเฉลี่ยของระดับความคาดหวังต่อการจำกัดเวลาออกอากาศของรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาที่ควรมีการจำกัด
- H_1 : คะแนนรวมรายบุคคลที่ใช้วัดการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ ไม่มีความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงกับค่าเฉลี่ยของระดับความคาดหวังต่อการจำกัดเวลาออกอากาศของรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาที่ควรมีการจำกัด

สถิติที่ใช้ทดสอบ

- การวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation Coefficients) โดยใช้วิธีการของเพียร์สัน (Pearson Correlation Coefficients)

ตาราง 31 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความคาดหวังต่อการจำกัดวันและเวลาออกอากาศ
ประเด็นเนื้อหาต่างๆกับการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์

(r : P-value)

ประเด็นเนื้อหาระดับความคาดหวังต่อการ	การรับรู้เรื่องการจัดระดับ
--------------------------------------	----------------------------

จำกัดวันและเวลาออกอากาศ	ความเหมาะสมรายการโทรทัศน์
1. รายการที่มีการแสดงหรือรายการที่ทำให้เกิดความรู้สึกเศร้า หดหู่ เครียด สะเทือนใจ ตกใจ สยดสยอง ขยะแขยง	0.151** (.0025)
2. รายการที่มีการใช้ความรุนแรงต่อตนเอง ต่อวัตถุ และต่อบุคคลอื่น	0.094 (.0608)
3. รายการที่มีการใช้อาวุธ ยาเสพติด การแสดงภาพของการกระทำผิดกฎหมาย และศีลธรรม	0.108* (.0313)
4. รายการที่มีการล้อเลียนให้เกิดความอาย กลายเป็นตัวตลกในสังคม	0.093 (.0645)
5. รายการที่มีการแสดงท่าทางหรือคำพูดที่ไม่เหมาะสมในทางเพศ	0.106* (.0338)
6. รายการที่มีการใช้ภาษาที่ก้าวร้าวหยาบคาย สื่อความหมายในเชิงลบ	0.096 (.0548)

* ระดับนัยสำคัญ .05 ** ระดับนัยสำคัญ .01

จากตาราง 31 พบว่า ประเด็นเนื้อหาในระดับความคาดหวังต่อการจำกัดวันและเวลาออกอากาศมีความสัมพันธ์กับการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับนัยสำคัญ .05 ในทิศทางเดียวกัน (ภาคผนวก ข 1.8) ได้แก่ ประเด็นเนื้อหา รายการที่มีการแสดงหรือรายการที่ทำให้เกิดความรู้สึกเศร้า หดหู่ เครียด สะเทือนใจ ตกใจ สยดสยอง ขยะแขยง ประเด็นเนื้อหา รายการที่มีการใช้อาวุธ ยาเสพติด การแสดงภาพของการกระทำผิดกฎหมาย และศีลธรรม ประเด็นเนื้อหา รายการที่มีการแสดงท่าทางหรือคำพูดที่ไม่เหมาะสมในทางเพศ มีความสัมพันธ์กันร้อยละ 15.1 10.8 และ 10.6 สอดคล้องกับสมมติฐานที่ 5 ที่กำหนดว่า “การรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์มีความสัมพันธ์กับระดับความคาดหวังต่อการจัดเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาที่ควรมีการจำกัด”

สรุปผลได้ว่า การรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์มีความสัมพันธ์กับระดับความคาดหวังต่อการจัดเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาที่ควรมีการจำกัด

(ยอมรับสมมติฐานข้อที่ 4)

5. สมมติฐานข้อที่ 5

การศึกษาความสัมพันธ์ในส่วนนี้เป็นการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างระดับความคาดหวังต่อการจำกัดเวลาออกอากาศรายการที่มีประเด็นเนื้อหาเป็นการแสดงหรือรายการที่ทำให้เกิด 1) ความรู้สึกเศร้า หดหู่ เครียด สะเทือนใจตกใจสยดสยองขยะแขยง 2) การใช้ความรุนแรงต่อตนเอง

ต่อวัตถุ และต่อบุคคลอื่น 3) การใช้อาวุธ ยาเสพติด การแสดงภาพของการกระทำผิดกฎหมาย และศีลธรรม 4) การล้อเลียนให้เกิดความอาย กลายเป็นตัวตลกในสังคม 5) การแสดงท่าทางหรือ คำพูดที่ไม่เหมาะสมในทางเพศ และ 6) การใช้ภาษาที่ก้าวร้าวหยาบคาย สื่อความหมายในเชิงลบ ซึ่งแบ่งระดับความคาดหวังเป็น 3 ระดับ คือ น้อย ปานกลาง และมาก กับ การเปิดรับสื่อของผู้ปกครองซึ่งประกอบด้วย ระยะเวลาที่ดูร่วมกับบุตรหลานและ ช่วงเวลาที่ดู ศึกษาความสัมพันธ์ โดยใช้สถิติทดสอบ ไค - แควร์ ที่ระดับนัยสำคัญ .05 เพื่อยืนยันสมมติฐาน “การเปิดรับสื่อ โทรทัศน์ของผู้ปกครองมีความสัมพันธ์กับความคาดหวังต่อการจำกัดวันเวลาออกอากาศโทรทัศน์ ที่มีเนื้อหาที่ควรจำกัดของผู้ปกครองฯ” ได้ผลดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 32 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับความคาดหวังต่อการจำกัดวันและเวลาออกอากาศ รายการต่างๆ กับเวลาเฉลี่ยที่ใช้ดูโทรทัศน์พร้อมบุตรหลานต่อวัน (จำนวน : ร้อยละ)

ระดับความคาดหวังต่อ การจำกัดวัน และเวลาออกอากาศ	เวลาเฉลี่ยที่ใช้ดูโทรทัศน์พร้อมบุตรหลานต่อวัน					สถิติ ทดสอบ χ^2	P - value
	ไม่มี เวลาดู	ไม่เกิน 45 นาที	46 – 60 นาที	มากกว่า 60 นาที	รวม		
1) การแสดงที่ ทำให้เกิดความรู้สึก เศร้า หดหู่ เครียด สะเทือนใจ ตกใจสยดสยอง ขยะแขยง	น้อย ปาน กลาง มาก	8 17 20	15 33 76	13 17 51	24 37 89	60 104 236	6.336 0.387
2) การใช้ความ รุนแรงต่อ ตนเอง ต่อวัตถุ และต่อบุคคลอื่น	น้อย ปาน กลาง มาก	7 14 24	10 26 88	10 19 52	21 29 100	48 88 264	6.511 0.368
		(8.5) (9.1)	(32.2) (33.3)	(21.6) (19.7)	(37.7) (37.9)	(100.0) (100.0)	

ตาราง 32 (ต่อ)

ระดับความคาดหวังต่อ การจำกัดวัน	เวลาเฉลี่ยที่ใช้ดูโทรทัศน์พร้อมบุตรหลานต่อวัน					สถิติ ทดสอบ	P - value
	ไม่มี	ไม่เกิน	46 – 60	มากกว่า			

และเวลาออกอากาศ		เวลาดู	45 นาที	นาที	60 นาที	รวม	χ^2	
3) รายการที่มี การใช้อาวุธ ยาเสพติด การแสดง ภาพของการ กระทำผิด	น้อย	6 (13.0)	11 (23.9)	13 (28.3)	16 (34.8)	46 (100.0)	5.052	0.537
	ปาน	11 (15.5)	20 (28.2)	15 (21.1)	25 (35.2)	71 (100.0)		
	กลาง	28 (9.9)	93 (32.9)	53 (18.7)	109 (38.5)	283 (100.0)		
	มาก							
4) รายการที่มี การล้อเลียนให้ เกิดความอายน กลายเป็นตัวตลก ในสังคม	น้อย	6 (10.9)	16 (29.1)	14 (25.5)	19 (34.5)	55 (100.0)	2.943	0.817
	ปาน	14 (14.7)	30 (31.6)	16 (16.8)	35 (36.8)	95 (100.0)		
	กลาง	25 (10.0)	78 (31.2)	51 (20.4)	96 (38.4)	250 (100.0)		
	มาก							
5) การแสดง ท่าทางหรือคำพูด ที่ไม่เหมาะสม ในทางเพศ	น้อย	5 (10.4)	10 (20.8)	13 (27.1)	20 (41.7)	48 (100.0)	9.393	0.153
	ปาน	12 (17.1)	25 (35.7)	15 (21.4)	18 (25.7)	70 (100.0)		
	กลาง	28 (9.9)	89 (31.6)	53 (18.8)	112 (39.7)	282 (100.0)		
	มาก							
6) การใช้ภาษาที่ ก้าวร้าว หยาบ คาย สื่อ ความหมายใน เชิงลบ	น้อย	4 (8.7)	11 (23.9)	12 (26.1)	19 (41.3)	46 (100.0)	6.389	0.381
	ปาน	14 (17.5)	26 (32.5)	15 (18.8)	25 (31.3)	80 (100.0)		
	กลาง	27 (9.9)	87 (31.8)	54 (19.7)	106 (38.7)	274 (100.0)		
	มาก							
รวม		45 (11.25)	124 (31.0)	81 (20.25)	150 (37.5)	400 (100.0)		

จากตาราง 32 พบว่าประเด็นเนื้อหารายการโทรทัศน์ที่ผู้ปกครองคาดหวังต่อการจำกัด
วันและเวลาออกอากาศในประเด็นต่างๆ ดังนี้

1) รายการที่มีการแสดงหรือรายการที่ทำให้เกิดความรู้สึกเศร้า หดหู่ เครียด สะเทือนใจ
ตกใจสยดสยอง ขยะแขยง ผู้ปกครองที่มีความคาดหวังทั้ง 3 ระดับ ได้แก่ น้อย ปานกลาง และ

มาก ส่วนใหญ่จะดูโทรทัศน์ ร่วมกับบุตรหลานมากกว่า 60 นาที ต่อวัน คิดเป็นร้อยละ 40.0 35.6 และ 37.7 ตามลำดับ เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับความคาดหวังต่อเนื้อหา รายการที่มีการแสดงหรือรายการที่ทำให้เกิดความรู้สึกเศร้า หดหู่ เครียด สะเทือนใจตกใจ สยดสยอง ขยะแขยง กับระยะเวลาในการดูโทรทัศน์ร่วมกับบุตรหลานโดยใช้สถิติทดสอบ

ไค - สแควร์ ได้ค่า $\chi^2 = 6.336$ มี P - value = 0.387 ซึ่งมากกว่า .05 สรุปได้ว่าระดับความคาดหวังต่อเนื้อหา รายการที่มีการแสดงหรือรายการที่ทำให้เกิดความรู้สึกเศร้า หดหู่ เครียด สะเทือนใจตกใจสยดสยอง ขยะแขยง ไม่มีความสัมพันธ์กับระยะเวลาในการดูโทรทัศน์ร่วมกับบุตร

2) รายการที่มีการใช้ความรุนแรงต่อตนเอง ต่อวัตถุและต่อบุคคลอื่น ผู้ปกครองที่มีความคาดหวัง น้อย ปานกลาง และมาก ส่วนใหญ่จะดูโทรทัศน์ ร่วมกับบุตรหลานมากกว่า 60 นาที ต่อวัน คิดเป็นร้อยละ 43.8 33.0 และ 37.9 ตามลำดับ เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับความคาดหวังต่อเนื้อหา รายการที่มีการใช้ความรุนแรงต่อตนเอง ต่อวัตถุและต่อบุคคลอื่น กับระยะเวลาในการดูโทรทัศน์ร่วมกับบุตรหลานโดยใช้สถิติทดสอบ ไค - สแควร์ ได้ค่า $\chi^2 = 6.511$ มี P - value = 0.368 ซึ่งมากกว่า .05 สรุปได้ว่าระดับความคาดหวังต่อเนื้อหา รายการที่มีการใช้ความรุนแรงต่อตนเอง ต่อวัตถุและต่อบุคคลอื่นไม่มีความสัมพันธ์กับระยะเวลาในการดูโทรทัศน์ร่วมกับบุตร

3) รายการที่มีการใช้อาวุธ ยาเสพติด การแสดงภาพของการกระทำผิดกฎหมาย และศีลธรรมผู้ปกครองที่มีความคาดหวัง น้อย ปานกลาง และมาก ส่วนใหญ่จะดูโทรทัศน์ ร่วมกับบุตรหลานมากกว่า 60 นาที ต่อวัน คิดเป็นร้อยละ 34.8 35.2 และ 38.5 ตามลำดับ เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับความคาดหวังต่อเนื้อหา รายการที่มีการใช้อาวุธ ยาเสพติด การแสดงภาพของการกระทำผิดกฎหมาย และศีลธรรม กับระยะเวลาในการดูโทรทัศน์ร่วมกับบุตรหลานโดยใช้สถิติทดสอบ ไค - สแควร์ ได้ค่า $\chi^2 = 5.052$ มี P - value = 0.537 ซึ่งมากกว่า .05 สรุปได้ว่าระดับความคาดหวังต่อเนื้อหา รายการที่มีการใช้อาวุธ ยาเสพติด การแสดงภาพของการกระทำผิดกฎหมาย และศีลธรรมไม่มีความสัมพันธ์กับระยะเวลาในการดูโทรทัศน์ร่วมกับบุตร

4) รายการที่มีการล้อเลียนให้เกิดความอาย กลายเป็นตัวตลกในสังคมผู้ปกครองที่มีความคาดหวัง น้อย ปานกลาง และมาก ส่วนใหญ่จะดูโทรทัศน์ ร่วมกับบุตรหลานมากกว่า 60 นาที ต่อวัน คิดเป็นร้อยละ 34.5 36.8 และ 38.4 ตามลำดับ เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับความคาดหวังต่อเนื้อหา รายการที่มีการล้อเลียนให้เกิดความอาย กลายเป็นตัวตลกในสังคม

กับระยะเวลาในการดูโทรทัศน์ร่วมกับบุตรหลานโดยใช้สถิติทดสอบ ไค - สแควร์ ได้ค่า $\chi^2 = 2.943$ มี P - value = 0.817 ซึ่งมากกว่า .05 สรุปได้ว่าระดับความคาดหวังต่อเนื้อหารายการที่มีการล้อเลียนให้เกิดความอาย กลายเป็นตัวตลกในสังคมไม่มีความสัมพันธ์กับระยะเวลาในการดูโทรทัศน์ร่วมกับบุตร

5) รายการที่มีการแสดงท่าทางหรือ คำพูดที่ไม่เหมาะสมในทางเพศ ผู้ปกครองที่มีความคาดหวัง น้อย และมาก ส่วนใหญ่จะดูโทรทัศน์ ร่วมกับบุตรหลานมากกว่า 60 นาที ต่อวัน คิดเป็นร้อยละ 41.7 และ 39.7 ตามลำดับ ส่วนผู้ปกครองที่มีความคาดหวัง ปานกลาง ส่วนใหญ่จะดูโทรทัศน์ร่วมกับบุตรหลานไม่เกิน 45 นาที คิดเป็นร้อยละ 35.7 เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับความคาดหวังต่อเนื้อหารายการที่มีการแสดงท่าทางหรือ คำพูดที่ไม่เหมาะสมในทางเพศ กับระยะเวลาในการดูโทรทัศน์ร่วมกับบุตรหลานโดยใช้สถิติทดสอบ ไค - สแควร์ ได้ค่า $\chi^2 = 9.393$ มี P - value = 0.153 ซึ่งมากกว่า .05 สรุปได้ว่าระดับความคาดหวังต่อเนื้อหารายการที่มีการแสดงท่าทางหรือคำพูดที่ไม่เหมาะสมในทางเพศไม่มีความสัมพันธ์กับระยะเวลาในการดูโทรทัศน์ร่วมกับบุตร

6) รายการที่มีการใช้ภาษาที่ก้าวร้าว หยาบคาย สื่อความหมายในเชิงลบ ผู้ปกครองที่มีความคาดหวัง น้อย และมาก ส่วนใหญ่จะดูโทรทัศน์ ร่วมกับบุตรหลานมากกว่า 60 นาที ต่อวัน คิดเป็นร้อยละ 41.3 และ 38.7 ตามลำดับ ส่วนผู้ปกครองที่มีความคาดหวัง ปานกลาง ส่วนใหญ่จะดูโทรทัศน์ร่วมกับบุตรหลานไม่เกิน 45 นาที คิดเป็นร้อยละ 32.5 เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับความคาดหวังต่อเนื้อหารายการที่มีการใช้ภาษาที่ก้าวร้าว หยาบคาย สื่อความหมายในเชิงลบ กับระยะเวลาในการดูโทรทัศน์ร่วมกับบุตรหลานโดยใช้สถิติทดสอบ ไค - สแควร์ ได้ค่า $\chi^2 = 6.389$ มี P - value = 0.381 ซึ่งมากกว่า .05 สรุปได้ว่าระดับความคาดหวังต่อเนื้อหารายการที่มีการใช้ภาษาที่ก้าวร้าว หยาบคาย สื่อความหมายในเชิงลบไม่มีความสัมพันธ์กับระยะเวลาในการดูโทรทัศน์ร่วมกับบุตร

ผลการทดสอบดังกล่าวขัดแย้งกับสมมติฐานทางสถิติข้อ 5 ที่กำหนดว่า “การเปิดรับสื่อโทรทัศน์ของผู้ปกครองมีความสัมพันธ์กับความคาดหวังต่อการกำหนดเวลาออกรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาที่ควรมีการจำกัด”

สรุปผลได้ว่า การเปิดรับสื่อโทรทัศน์ของผู้ปกครองไม่มีความสัมพันธ์กับความคาดหวังต่อการกำหนดเวลาออกรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาที่ควรมีการจำกัด (ปฏิเสธสมมติฐานข้อที่ 5.1)

ตาราง 33 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับความคาดหวังต่อการจำกัดวันและเวลาออกอากาศ

รายการต่างๆ กับวันและเวลาที่ดูโทรทัศน์พร้อมบุตรหลานต่อวัน

(จำนวน : ร้อยละ)

ระดับความคาดหวังต่อการ จำกัดวันและเวลาออกอากาศ	วันเวลา					รวม	สถิติ ทดสอบ χ^2	P - value
	เสาร์ อาทิตย์ เช้า - กลางวัน	เสาร์ อาทิตย์ กลางคืน	จันทร์- ศุกร์ กลางวัน	จันทร์- ศุกร์ กลางคืน	อื่นๆ			
1) รายการที่ทำให้เกิด ความรู้สึก เศร้า หดหู่ เครียด สะเทือนใจ ตกใจ สยดสยอง ขยะแขยง	น้อย (30.0)	13 (21.7)	11 (18.3)	11 (18.3)	7 (11.7)	60 (100.0)	10.537	0.229
ปาน	26 (25.0)	15 (14.4)	16 (15.4)	30 (28.8)	17 (16.3)	104 (100.0)		
กลาง	64 (27.1)	52 (22.0)	42 (17.8)	61 (25.8)	17 (7.2)	236 (100.0)		
มาก								
2) รายการที่มีการใช้ ความรุนแรง ต่อตนเอง ต่อวัตถุ และต่อบุคคล อื่น	น้อย (33.3)	7 (14.6)	8 (16.7)	10 (20.8)	7 (14.6)	48 (100.0)	9.821	0.278
ปาน	25 (28.4)	16 (18.2)	11 (12.5)	22 (25.0)	14 (15.9)	88 (100.0)		
กลาง	67 (25.4)	57 (21.6)	50 (18.9)	70 (26.5)	20 (7.6)	264 (100.0)		
มาก								
3) รายการที่มีการใช้ อาวุธยาเสพติด การ แสดงภาพ ของการ กระทำผิดกฎหมาย และ ศีลธรรม	น้อย (34.78)	7 (15.2)	8 (17.4)	11 (23.9)	4 (8.7)	46 (100.0)	8.927	0.349
ปาน	17 (23.9)	17 (23.9)	13 (18.3)	12 (16.9)	12 (16.9)	71 (100.0)		
กลาง	75 (26.5)	56 (19.8)	48 (17.0)	79 (27.9)	25 (8.8)	283 (100.0)		
มาก								
4) รายการที่มีการ ล้อเลียนให้เกิดความ อาย กลายเป็นตัวตลก ในสังคม	น้อย (36.4)	8 (14.5)	11 (20.0)	11 (20.0)	5 (9.1)	55 (100.0)	11.715	0.164
ปาน	28 (29.5)	16 (16.8)	11 (11.6)	25 (26.3)	15 (15.8)	95 (100.0)		
กลาง	60 (24.0)	56 (22.4)	47 (18.8)	66 (26.4)	21 (8.4)	250 (100.0)		
มาก								

ตาราง 33 (ต่อ)

ระดับความคาดหวังต่อการ จำกัดวันและเวลาออกอากาศ	วันเวลา					รวม	สถิติ ทดสอบ χ^2	P - value
	เสาร์ อาทิตย์ เช้า - กลางวัน	เสาร์ อาทิตย์ กลางคืน	จันทร์- ศุกร์ กลางวัน	จันทร์- ศุกร์ กลางคืน	อื่นๆ			

		กลางวัน							
5) รายการที่มีการ		16	7	10	11	4	48		
แสดงท่าทางหรือคำพูด	น้อย	(33.3)	(14.6)	(20.8)	(22.9)	(8.3)	(100.0)		
ที่ไม่เหมาะสม ในทาง	ปาน	18	17	13	10	12	70		
เพศ	กลาง	(26.0)	(24.0)	(19.0)	(14.0)	(17.0)	(100.0)	11.409	0.18
	มาก	74	56	46	81	25	282		
		(26.2)	(19.9)	(16.3)	(28.7)	(8.9)	(100.0)		
6) รายการที่มีการใช้	น้อย	16	8	8	11	3	46		
ภาษาที่		(34.8)	(17.4)	(17.4)	(23.9)	(6.5)	(100.0)		
ก้าวร้าวหยาบคาย สื่อ	ปาน	20	17	14	16	13	80		
ความหมายในเชิงลบ	กลาง	(25.0)	(21.3)	(17.5)	(20.0)	(16.3)	(100.0)	6.572	0.583
	มาก	72	55	47	75	25	274		
		(26.3)	(20.1)	(17.2)	(27.4)	(9.1)	(100.0)		
รวม		108	80	69	102	41	400		
		(27.0)	(20.0)	(17.3)	(25.5)	(10.3)	(100.0)		

จากตาราง 33 พบว่าประเด็นเนื้อหารายการโทรทัศน์ที่ผู้ปกครองคาดหวังต่อการจำกัดวันและเวลาออกอากาศในประเด็นต่างๆ ดังนี้

1) รายการที่มีการแสดงหรือรายการที่ทำให้เกิดความรู้สึกเศร้า หดหู่ เครียด สะเทือนใจ ตกใจสยดสยอง ขยะแขยง ผู้ปกครองที่มีความคาดหวัง ระดับ น้อย และมาก ส่วนใหญ่จะดูโทรทัศน์ ร่วมกับบุตรหลานในวันเสาร์และอาทิตย์เข้าถึงกลางวัน คิดเป็นร้อยละ 30.0 และ 27.5 ส่วนผู้ปกครองที่มีความคาดหวังในระดับปานกลางส่วนใหญ่จะดูโทรทัศน์พร้อมกับบุตรหลาน ในวันจันทร์-ศุกร์กลางวันคิดเป็นร้อยละ 28.8 เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับความคาดหวังต่อเนื้อหา รายการที่มีการแสดงหรือรายการที่ทำให้เกิดความรู้สึกเศร้า หดหู่ เครียด สะเทือนใจ ตกใจสยดสยอง ขยะแขยง กับวันเวลาในการดูโทรทัศน์ร่วมกับบุตรหลานโดยใช้สถิติทดสอบ ไค - สแควร์ ได้ค่า $\chi^2 = 10.537$ มี P - value = 0.229 ซึ่งมากกว่า .05 สรุปได้ว่าระดับความคาดหวังต่อเนื้อหา รายการที่มีการแสดงหรือรายการที่ทำให้เกิดความรู้สึกเศร้า หดหู่ เครียด สะเทือนใจตกใจสยดสยอง ขยะแขยง ไม่มีความสัมพันธ์กับวันเวลาในการดูโทรทัศน์กับบุตรหลาน

2) รายการที่มีการใช้ความรุนแรงต่อตนเอง ต่อวัตถุและต่อบุคคลอื่น ผู้ปกครองที่มีความคาดหวัง น้อย และปานกลาง ส่วนใหญ่จะดูโทรทัศน์ ร่วมกับบุตรหลานในวันเสาร์และอาทิตย์เข้าถึงกลางวัน คิดเป็นร้อยละ 33.3 และ 28.4 ตามลำดับ ส่วนผู้ปกครองที่มีความคาดหวังในระดับมากส่วนใหญ่จะดูโทรทัศน์พร้อมกับบุตรหลาน ในวันจันทร์-ศุกร์กลางวันคิดเป็นร้อยละ

26.5 เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับความคาดหวังต่อเนื้อหารายการที่มีการใช้ความรุนแรงต่อตนเอง ต่อวัตถุและต่อบุคคลอื่น กับวันและเวลาในการดูโทรทัศน์ร่วมกับบุตรหลานโดยใช้สถิติทดสอบ ไค - สแควร์ ได้ค่า $\chi^2 = 9.281$ มี P - value = 0.278 ซึ่งมากกว่า .05 สรุปได้ว่าระดับความคาดหวังต่อเนื้อหา รายการที่มีการใช้ความรุนแรงต่อตนเอง ต่อวัตถุและต่อบุคคลอื่นไม่มีความสัมพันธ์กับวันและเวลาในการดูโทรทัศน์ร่วมกับบุตรหลาน

3) รายการที่มีการใช้อาวุธ ยาเสพติด การแสดงภาพของการกระทำผิดกฎหมาย และศีลธรรมผู้ปกครองที่มีความคาดหวัง น้อย ส่วนใหญ่จะดูโทรทัศน์ ร่วมกับบุตรหลานในวันเสาร์และอาทิตย์เช้าถึงกลางวัน คิดเป็นร้อยละ 34.78 ผู้ปกครองที่มีความคาดหวัง ปานกลาง ส่วนใหญ่จะดูโทรทัศน์ ร่วมกับบุตรหลานในวันเสาร์และอาทิตย์เช้าถึงกลางวัน และกลางวัน คิดเป็นร้อยละ 23.9 เท่ากัน ส่วนผู้ปกครองที่มีความคาดหวังในระดับมากส่วนใหญ่จะดูโทรทัศน์พร้อมกับบุตรหลาน ในวันจันทร์-ศุกร์กลางวันคิดเป็นร้อยละ 27.9 เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับความคาดหวังต่อเนื้อหา รายการที่มีการใช้อาวุธ ยาเสพติด การแสดงภาพของการกระทำผิดกฎหมาย และศีลธรรม กับวันและเวลาในการดูโทรทัศน์ร่วมกับบุตรหลานโดยใช้สถิติทดสอบ ไค - สแควร์ ได้ค่า $\chi^2 = 8.927$ มี P - value = 0.349 ซึ่งมากกว่า .05 สรุปได้ว่าระดับความคาดหวังต่อเนื้อหา รายการที่มีการใช้อาวุธ ยาเสพติด การแสดงภาพของการกระทำผิดกฎหมาย และศีลธรรมไม่มีความสัมพันธ์กับวันและเวลาในการดูโทรทัศน์ร่วมกับบุตรหลาน

4) รายการที่มีการล้อเลียนให้เกิดความอาย กลายเป็นตัวตลกในสังคมผู้ปกครองที่มีความคาดหวัง น้อย และปานกลาง ส่วนใหญ่จะดูโทรทัศน์ ร่วมกับบุตรหลานในวันเสาร์และอาทิตย์เช้าถึงกลางวัน คิดเป็นร้อยละ 36.4 และ 29.5 ตามลำดับ ส่วนผู้ปกครองที่มีความคาดหวังในระดับมากส่วนใหญ่จะดูโทรทัศน์พร้อมกับบุตรหลาน ในวันจันทร์-ศุกร์กลางวันคิดเป็นร้อยละ 26.4 เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับความคาดหวังต่อเนื้อหา รายการที่มีการล้อเลียนให้เกิดความอาย กลายเป็นตัวตลกในสังคม กับวันและเวลาในการดูโทรทัศน์ร่วมกับบุตรหลานโดยใช้สถิติทดสอบ ไค - สแควร์ ได้ค่า $\chi^2 = 11.715$ มี P - value = 0.164 ซึ่งมากกว่า .05 สรุปได้ว่าระดับความคาดหวังต่อเนื้อหา รายการที่มีการล้อเลียนให้เกิดความอาย กลายเป็นตัวตลกในสังคมไม่มีความสัมพันธ์กับวันและเวลาในการดูโทรทัศน์ร่วมกับบุตรหลาน

5) รายการที่มีการแสดงท่าทางหรือ คำพูดที่ไม่เหมาะสมในทางเพศ ผู้ปกครองที่มีความคาดหวัง น้อย และปานกลาง ส่วนใหญ่จะดูโทรทัศน์ ร่วมกับบุตรหลานในวันเสาร์และอาทิตย์เช้าถึงกลางวัน คิดเป็นร้อยละ 33.3 และ 26.0 ตามลำดับ ส่วนผู้ปกครองที่มีความคาดหวังในระดับมากส่วนใหญ่จะดูโทรทัศน์พร้อมกับบุตรหลาน ในวันจันทร์-ศุกร์กลางวันคิดเป็นร้อยละ

28.7 เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับความคาดหวังต่อเนื้อหารายการที่มีการแสดงท่าทางหรือ คำพูดที่ไม่เหมาะสมในทางเพศ กับวันและเวลาในการดูโทรทัศน์ร่วมกับบุตรหลานโดยใช้สถิติทดสอบ ไค - สแควร์ ได้ค่า $\chi^2 = 11.409$ มี P - value = 0.18 ซึ่งมากกว่า .05 สรุปได้ว่าระดับความคาดหวังต่อเนื้อหา รายการที่มีการแสดงท่าทางหรือ คำพูดที่ไม่เหมาะสมในทางเพศ ไม่มีความสัมพันธ์กับวันและเวลาในการดูโทรทัศน์ร่วมกับบุตรหลาน

6) รายการที่มีการใช้ภาษาที่ก้าวร้าว หยาบคาย สื่อความหมายในเชิงลบผู้ปกครองที่มีความคาดหวัง น้อย และปานกลาง ส่วนใหญ่จะดูโทรทัศน์ ร่วมกับบุตรหลานในวันเสาร์และอาทิตย์เข้าถึงกลางวัน คิดเป็นร้อยละ 34.8 และ 25.0 ตามลำดับ ส่วนผู้ปกครองที่มีความคาดหวังในระดับมากส่วนใหญ่จะดูโทรทัศน์พร้อมกับบุตรหลาน ในวันจันทร์-ศุกร์กลางวันคิดเป็นร้อยละ 27.4 เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับความคาดหวังต่อเนื้อหา รายการที่มีการใช้ภาษาที่ก้าวร้าว หยาบคาย สื่อความหมายในเชิงลบ กับวันเวลาในการดูโทรทัศน์ร่วมกับบุตรหลานโดยใช้สถิติทดสอบ ไค - สแควร์ ได้ค่า $\chi^2 = 6.572$ มี P - value = 0.583 ซึ่งมากกว่า .05 สรุปได้ว่าระดับความคาดหวังต่อเนื้อหา รายการที่มีการใช้ภาษาที่ก้าวร้าว หยาบคาย สื่อความหมายในเชิงลบไม่มีความสัมพันธ์กับวันและเวลาในการดูโทรทัศน์ร่วมกับบุตรหลาน

ผลการทดสอบดังกล่าวขัดแย้งกับสมมติฐานทางสถิติข้อ 5 ที่กำหนดว่า “การเปิดรับสื่อโทรทัศน์ของผู้ปกครองมีความสัมพันธ์กับความคาดหวังต่อการกำหนดวันออกกรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาที่ควรมีการจำกัด”

สรุปผลได้ว่า การเปิดรับสื่อโทรทัศน์ของผู้ปกครองไม่มีความสัมพันธ์กับความคาดหวังต่อการกำหนดวันออกกรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาที่ควรมีการจำกัด (ปฏิเสธสมมติฐานข้อที่ 5.2)

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาเรื่อง “การรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ กับความคาดหวังต่อการจัดวางเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ ตามความเหมาะสมของเนื้อหา ของผู้ปกครองเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานคร” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ และความคาดหวังต่อการจัดวางเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ตามความเหมาะสมของเนื้อหาของผู้ปกครองเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานคร โดยศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะทางประชากรศาสตร์กับการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสม การรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมกับความคาดหวังต่อการจัดวางเวลาออกอากาศรายการที่มีเนื้อหาควรจำกัด และความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเปิดรับรายการโทรทัศน์พร้อมบุตรหลาน กับความคาดหวังต่อการจัดวางเวลาออกอากาศรายการที่มีเนื้อหาควรจำกัด ของผู้ปกครองเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานคร

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูลระหว่างวันที่ 1–30 กันยายน 2551 ประชากรที่ผู้วิจัยศึกษาได้แก่ผู้ปกครองนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานคร จำนวน 30,905 คน โดยเลือกกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 400 คน ด้วยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบผสมผสาน

ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถาม นำมาวิเคราะห์เป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 วิเคราะห์ด้วยสถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ และค่าเฉลี่ย เพื่ออธิบาย

ข้อมูล

ตอนที่ 2 วิเคราะห์ด้วยสถิติเชิงอนุมาน ได้แก่ การทดสอบค่าที (t-Test) การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (F-test) การทดสอบไค-สแควร์ (Chi-Square) และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน เพื่อทดสอบสมมติฐาน โดยประมวลผลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป Spss for Windows

สรุปผลการวิจัย

ตอนที่ 1

1. ลักษณะทางประชากรศาสตร์

1.1 กลุ่มตัวอย่างเป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย โดยแบ่งเป็นเพศหญิงร้อยละ 61 และเป็นเพศชาย ร้อยละ 39

1.2 กลุ่มตัวอย่างมีอายุระหว่าง 36-45 ปี มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 38.8 รองลงมาเป็นกลุ่มที่มีอายุระหว่าง 26-35 ปี คิดเป็นร้อยละ 28.8 และกลุ่มที่มีจำนวนน้อยที่สุด คือ กลุ่มที่มีอายุมากกว่า 55 ปี คิดเป็นร้อยละ 5.6

1.3 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 37.8 รองลงมาเป็นกลุ่มที่จบการศึกษาระดับ มัธยมศึกษาตอนปลาย / ปวช. คิดเป็นร้อยละ 21.3 และกลุ่มที่มีจำนวนน้อยที่สุดใกล้เคียงกัน 2 ลำดับ คือ กลุ่มที่จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และจบการศึกษาสูงกว่าระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 8.8 และ 8.5 ตามลำดับ

1.4 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ประกอบอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน/ ลูกจ้างของรัฐ คิดเป็นร้อยละ 38.8 รองลงมาเป็นกลุ่มที่ประกอบอาชีพข้าราชการ / พนักงานรัฐวิสาหกิจ คิดเป็นร้อยละ 22.8 และกลุ่มที่มีน้อยที่สุดคือ ผู้ใช้แรงงาน/เกษตรกร คิดเป็นร้อยละ 3.6

1.5 กลุ่มตัวอย่างมีรายได้ต่อเดือนจำนวนใกล้เคียงกันใน 3 ลำดับแรก คือ มีรายได้ระหว่าง 5,000-10,000 บาท, 10,001-15,000 บาท และ 15,001-20,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 22.0, 21.3 และ 21.0 ตามลำดับ

2. พฤติกรรมการเปิดรับรายการโทรทัศน์ของผู้ปกครองพร้อมบุตรหลาน

2.1 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ดูโทรทัศน์พร้อมบุตรหลานมากกว่า 60 นาทีต่อวัน คิดเป็นร้อยละ 37.5 รองลงมาคือกลุ่มที่ดูโทรทัศน์พร้อมบุตรหลาน 46-60 นาทีต่อวัน คิดเป็นร้อยละ 20.3

2.2 ช่วงเวลาที่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ดูโทรทัศน์พร้อมบุตรหลานมากเป็น 4 ลำดับแรก คือ ช่วงหัวค่ำของวันจันทร์ถึงวันศุกร์ ช่วงเช้าวันเสาร์ อาทิตย์และวันหยุดนักขัตฤกษ์ ช่วงเย็นวันจันทร์ถึงวันศุกร์ และช่วงเย็นวันเสาร์ อาทิตย์และวันหยุดนักขัตฤกษ์ คิดเป็นร้อยละ 21.8, 19.8, 15.0 และ 11.0 ตามลำดับ

3. ความคาดหวังต่อการจัดวางเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์

3.1. กลุ่มตัวอย่างมีระดับความคาดหวังต่อการจำกัด วันและเวลาออกอากาศ รายการที่มีเนื้อหาควรมีการจำกัดเรื่อง การใช้อาวุธ ยาเสพติด การแสดง ภาพของการกระทำผิด กฎหมาย และศีลธรรมสูงที่สุดโดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.00 รองลงมาเป็นประเด็นเรื่อง การแสดง ท่าทางหรือคำพูดที่ไม่ เหมาะสมในทางเพศ เรื่องการใช้ภาษาที่ก้าวร้าวหยาบคาย สื่อความหมาย ในเชิงลบ และเรื่องการใช้ความรุนแรงต่อตนเอง ต่อ วัตถุ และต่อบุคคลอื่น อยู่ในระดับคาดหวัง มากมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.97 3.95 และ 3.94 ตามลำดับ ส่วนเรื่องที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดคือเรื่อง การ แสดงหรือรายการที่ทำให้เกิด ความรู้สึกเศร้า หดหู่ เครียด สะเทือนใจ ตกใจ สยด สยอง ขยะแขยง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.75

3.2. กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่คาดหวังว่ารายการที่มีเนื้อหาควรจำกัด ทั้ง 6 ประเด็นควรออกอากาศในวันจันทร์ถึงศุกร์ มากที่สุด โดยมีจำนวนที่คิดได้ตั้งแต่ร้อยละ 67.5 ขึ้นไป ทุกประเด็น รองลงมาเห็นควรให้ออกอากาศในวันเสาร์-อาทิตย์ และวันหยุดนักขัตฤกษ์ และมีส่วน น้อยมากที่เห็นควรให้ออกอากาศในวันใดก็ได้

3.3. กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่คาดหวังว่ารายการที่มีเนื้อหาควรจำกัดทั้ง 6 ประเด็น ควรออกอากาศในช่วงเวลา 1.01 – 5.00 น. มากที่สุด โดยมีจำนวนที่คิดได้ตั้งแต่ร้อยละ 32.8 ขึ้น ไป ทุกประเด็น รองลงมาเห็นควรให้ออกอากาศในช่วงเวลา 22.01-01.00 น. และช่วงเวลาที่ถูก คาดหวังให้มีการออกอากาศน้อยที่สุด คือช่วงเวลาใดก็ได้

3.4. กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่คาดหวังว่ารายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาควรมีการส่งเสริม ทั้ง 6 ประเด็น ควรออกอากาศในวันเสาร์ – อาทิตย์ และวันหยุดนักขัตฤกษ์ มากที่สุด โดยมีจำนวน ที่คิดได้ตั้งแต่ร้อยละ 65.8 ขึ้นไปทุกประเด็นโดยเนื้อหาที่ควรส่งเสริมให้ออกอากาศวันดังกล่าวมากที่สุดได้แก่ ประเด็นที่ส่งเสริมการพัฒนาความสัมพันธ์ของคนในครอบครัวและ ความสัมพันธ์ระหว่าง บุคคล คิดเป็นร้อยละ 74.5 รองลงมาเป็นเรื่องเนื้อหาที่ส่งเสริมให้คิดเป็นตามความสามารถของ สมองในแต่ละวัยคิดเป็นร้อยละ 73.3 และเรื่องเนื้อหาที่ส่งเสริมให้เกิดการ ยอมรับ เข้าใจ และชื่น ชมความหลากหลายในสังคมคิดเป็นร้อยละ 68.8

3.5. กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่คาดหวังให้มีการออกอากาศรายการโทรทัศน์ใน เนื้อหาควรมีการส่งเสริมในช่วงเวลา 16.01 – 19.00 น. ทั้ง 6 ประเด็น โดย เนื้อหาที่ส่งเสริมการ พัฒนาความสัมพันธ์ของคนในครอบครัว และ ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล มีค่าร้อยละของการ คาดหวังสูงที่มีค่าเท่ากับ 47.8 รองลงมาเป็นเรื่อง เนื้อหาที่ส่งเสริมให้เกิดการ ยอมรับ เข้าใจ และ

ซึ่งชมความหลากหลายในสังคมคิดเป็นร้อยละ 45.8 เรื่องเนื้อหาที่ส่งเสริมให้รู้จักและเรียนรู้เกี่ยวกับทักษะในการใช้ชีวิตในสังคมที่เหมาะสมกับกาลเทศะ คิดเป็นร้อยละ 45.5

4. การรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์

4.1 ความถูกต้องของคำตอบที่ใช้วัดการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ที่ผู้ปกครองนักเรียนตอบถูกต้องมากกว่า ร้อยละ 80.0 มีเพียง 3 เรื่องได้แก่ เรื่องความหมายของสัญลักษณ์ “ท” ในการแสดงระดับความเหมาะสมของรายการ : เป็นรายการที่เหมาะสมกับผู้ชมทุกวัย ตอบถูกร้อยละ 83.3 เรื่องความหมายของสัญลักษณ์ “น ๑๓” ในการแสดงระดับความเหมาะสมของรายการ : ต่ำกว่า 13 ปีต้องได้รับการแนะนำจากผู้ใหญ่ขณะดูรายการ ตอบถูกคิดเป็นร้อยละ 80.8 และเรื่องผลที่ผู้ชมจะได้รับกรณีไม่เลือกชมรายการตามคำแนะนำของการจัดระดับความเหมาะสม : บุตรหลานอาจมีพฤติกรรมก้าวร้าวจากรายการที่ไม่เหมาะสม คิดเป็นร้อยละ 83.3 ส่วนเรื่องที่ผู้ปกครองตอบผิดมากที่สุดคือเรื่องสัญลักษณ์แสดงระดับความเหมาะสมของรายการสำหรับเด็ก 3-5 ปี : ป คิดเป็นร้อยละ 94.5

4.2 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีคะแนนรวมจากการวัดการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์อยู่ในระดับ 8 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 20.5 รองลงมาคือ 7 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 19.8 และ 9 คะแนนคิดเป็นร้อยละ 12.8 ทั้งนี้ ไม่มีผู้ปกครองที่เป็นกลุ่มตัวอย่างคนใดได้คะแนนเต็ม 12 คะแนน แต่มีผู้ปกครองได้คะแนน 0 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 2.0

4.3 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีระดับคะแนนการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมกับรายการโทรทัศน์อยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 61.6 ส่วนผู้ปกครองที่มีระดับการรับรู้ในระดับต่ำ และระดับสูง มีจำนวนเท่าๆ กัน คิดเป็นร้อยละ 19.2

ตอนที่ 2

1. ผลการทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1

ผู้ปกครองเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานครมีการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ในระดับปานกลาง

2. ผลการทดสอบสมมติฐานข้อที่ 2

2.1 ผู้ปกครองเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานครที่มีเพศต่างกันจะมีการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ไม่แตกต่างกัน

2.2 ผู้ปกครองเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานครที่มีอายุต่างกัน มีการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์แตกต่างกัน

2.3 ผู้ปกครองเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานครที่มีการศึกษาต่างกัน มีการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์แตกต่างกัน

2.4 ผู้ปกครองเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานครที่อาชีพต่างกัน มีการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์แตกต่างกัน

2.5 ผู้ปกครองเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานครที่มีรายได้ต่างกัน มีการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ไม่แตกต่างกัน

3. ผลการทดสอบสมมติฐานข้อที่ 3

3.1 ผู้ปกครองเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานครมีความคาดหวังต่อการจำกัดเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ ที่มีการแสดงที่ทำให้เกิดความรู้สึกเศร้า หดหู่ เครียด สะเทือนใจ ตกใจ สยดสยอง ชยะเขยง ในระดับปานกลาง

3.2 ผู้ปกครองเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานครมีความคาดหวังต่อการจำกัดเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ ที่มีการใช้ความรุนแรงต่อตนเองต่อวัตถุ และต่อบุคคลอื่น ในระดับสูง

3.3 ผู้ปกครองเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานครมีความคาดหวังต่อการจำกัดเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ ที่มีการใช้อาวุธ ยาเสพติด การแสดงภาพของการกระทำผิดกฎหมาย และศีลธรรม ในระดับสูง

3.4 ผู้ปกครองเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานครมีความคาดหวังต่อการจำกัดเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ ที่มีการล้อเลียนให้เกิดความอายนกลายเป็น “ตัวตลกในสังคม” ในประเด็นของเชื้อชาติ รสนิยมทางเพศ ชนชั้น อายุ ศาสนา สัตว์ โรคหรือความพิการทางร่างกาย จิตใจ และสติปัญญา ในระดับปานกลาง

3.5 ผู้ปกครองเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานครมีความคาดหวังต่อการจำกัดเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ ที่มีการแสดงท่าทางที่ไม่เหมาะสมในทางเพศ หรือใช้คำพูดเกี่ยวกับเนื้อหาทางเพศที่ล่อแหลมในระดับปานกลาง

3.6 ผู้ปกครองเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานคร มีความคาดหวังต่อการจำกัดเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ ที่มีการใช้ภาษาที่ก้าวร้าวหยาบคาย สื่อความหมายในเชิงลบในระดับสูง

4. ผลการทดสอบสมมติฐานข้อที่ 4

การรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ มีความสัมพันธ์กับระดับความคาดหวังต่อการจัดเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาที่ควรมีการจำกัดของผู้ปกครองเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานคร

5. ผลการทดสอบสมมติฐานข้อที่ 5

5.1 การเปิดรับสื่อโทรทัศน์ของผู้ปกครองเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานคร ไม่มีความสัมพันธ์กับความคาดหวังต่อการจัดวางเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาที่ควรมีการ จำกัด

5.2 การเปิดรับสื่อโทรทัศน์ของผู้ปกครองเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานครไม่มีความสัมพันธ์กับความคาดหวังต่อการจัดวางวันออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาที่ควรมีการจำกัด

อภิปรายผล

1. การศึกษาในส่วนของระดับการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์นั้น ผู้วิจัยตั้งสมมติฐานไว้ว่า ผู้ปกครองนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานครมีการรับรู้เรื่องดังกล่าวในระดับสูง โดยมีกรอบความคิดในการตั้งสมมติฐานดังนี้

- พิจารณาถึงระดับการศึกษาของประชากรส่วนใหญ่ในกรุงเทพมหานครที่อยู่ในระดับสูงกว่าประชากรต่างจังหวัด ซึ่งระดับการศึกษาน่าจะมีผลต่อการรับรู้ในทิศทางที่แปรผันตามกัน ดังข้อค้นพบจากงานวิจัยของ นฤมล หล่อศรีแสงทอง (2544: 113) เรื่อง พฤติกรรมการสื่อสาร กับความรู้ความเข้าใจเรื่องการเลือกตั้งระบบใหม่ของประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ที่ระบุว่า “ผู้ที่มีระดับการศึกษาสูงมีแนวโน้มที่จะมีความรู้ความเข้าใจเรื่องการเลือกตั้งระบบใหม่สูงกว่าผู้ที่มีการศึกษาระดับที่ต่ำกว่า” ซึ่งแม้ว่าความรู้ดังกล่าวจะไม่ใช่เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ แต่ก็เป็นเรื่องใหม่ของสังคมไทยในขณะนั้น ซึ่งพอเทียบเคียงได้กับการการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ที่เป็นเรื่องค่อนข้างใหม่ในเวลานี้

- การนำเสนอสัญลักษณ์จัดระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์เกือบทุกรายการได้ดำเนินมาเป็นเวลาเกือบ 2 ปีแล้ว ซึ่งถือเป็นช่วงเวลาที่ยาวนานพอที่การรับรู้ของผู้รับสารจะเกิดขึ้นได้ครบทุกกระบวนการ นับตั้งแต่ขั้นเลือกเปิดรับ เลือกรับรู้ และเลือกจดจำ
- งานวิจัยหลายชิ้นค้นพบว่า สื่อโทรทัศน์เป็นสื่อที่ประชาชนเลือกเปิดรับมากที่สุด นอกจากนี้ สารเรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ยังถูกกำหนดให้นำเสนอทั้งในช่วงต้นของรายการ และที่ด้านล่างจอภาพเป็นระยะ ๆ ดังนั้นโอกาสที่ผู้ปกครองจะเข้าถึงสารเรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์จึงมีมาก

อย่างไรก็ตาม ผลการทดสอบสมมติฐานข้อนี้ พบว่า ผู้ปกครองนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพฯ การรับรู้อยู่ในระดับปานกลาง โดยได้คะแนนรวมรายบุคคลเฉลี่ย 6.52 คะแนน ซึ่งต่ำกว่าเกณฑ์แบ่งระดับการรับรู้ระดับสูงที่ได้ตั้งไว้ที่ 9 คะแนน

หากพิจารณาตามประเด็นเนื้อหาการรับรู้ที่แบ่งเป็น 4 ประเด็น ได้แก่ 1. วิธีการแสดงระดับความเหมาะสมในรายการโทรทัศน์ 2. สัญลักษณ์แสดงความเหมาะสม 3. ประโยชน์ของการจัดระดับความเหมาะสม 4. เกณฑ์ที่ใช้พิจารณา และควบคุมการแสดงระดับความเหมาะสมแล้ว ประเด็นเนื้อหาที่ผู้ปกครองส่วนใหญ่ตอบถูกมากกว่าตอบผิดมากที่สุด เป็นประเด็นที่เกี่ยวกับประโยชน์ของการจัดระดับความเหมาะสมที่วัดด้วยคำถาม 2 ข้อ ข้อคำถามที่วัดการรับรู้เรื่องผลที่ผู้ชมจะได้รับกรณีไม่เลือกชมรายการตามคำแนะนำของการจัดระดับความเหมาะสมซึ่งคำตอบที่ถูกต้องคือบุตรหลานจะมีพฤติกรรมที่ก้าวร้าวจากรายการที่ไม่เหมาะสมนั้น ผู้ปกครองตอบถูกถึงร้อยละ 83.3 ขณะที่ ข้อคำถามที่วัดการรับรู้เรื่อง วัตถุประสงค์ของการจัดระดับความเหมาะสม มีผู้ปกครองที่ตอบถูก และตอบผิด ร้อยละ 50.8 และ 49.3 ซึ่งเป็นจำนวนที่ใกล้เคียงกันมาก ข้อค้นพบนี้สอดคล้องกับทฤษฎีการรับรู้ และกระบวนการเลือกสรรในการรับสารว่า ผู้รับสารจะเลือกเปิดรับ รับรู้ และจดจำสารที่เป็นประโยชน์กับตน ผู้ปกครองจึงมีการรับรู้เนื้อหาประเด็นนี้มากกว่าประเด็นอื่นๆ และในประเด็นเดียวกันนี้เอง ที่เห็นได้ชัดเจนว่า ผู้ปกครองมีความสนใจถึงประโยชน์ที่จะได้รับจากการจัดระดับความเหมาะสมโดยเฉพาะการเป็นเครื่องมือที่ป้องกันผลกระทบด้านลบต่อบุตรหลาน คือช่วยไม่ให้เป็นคนก้าวร้าวจากพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมมากกว่าสนใจถึงผลกระทบในด้านบวก เช่น ช่วยทำให้เด็กและเยาวชนได้รับประโยชน์จากการชมรายการโทรทัศน์ได้สูงสุด และเป็นการรณรงค์ให้เกิดการมีส่วนร่วมในการจัดระดับความเหมาะสมของสื่อ

ประเด็นเนื้อหาที่ผู้ปกครองส่วนใหญ่ตอบถูกมากกว่าตอบผิดรองลงมาคือ ประเด็นที่เกี่ยวข้องกับสัญลักษณ์แสดงระดับความเหมาะสม ที่วัดด้วยคำถาม 6 ข้อ โดยพบว่าผู้ปกครองส่วนใหญ่มีการรับรู้ถึงสัญลักษณ์ “ท” “น๑๓” และ “น๑๔” ได้อย่างถูกต้อง รับรู้สัญลักษณ์ “ฉ” ได้ไม่ค่อยดีนัก เพราะมีค่าร้อยละของการตอบถูกมากกว่าตอบผิดไม่มากนัก แต่มีการรับรู้ที่ไม่ถูกต้องกับสัญลักษณ์ “ป” “ด” และ “จ” ทั้งนี้ ในแบบสอบถามไม่ได้แสดงตัวเลขที่บอกช่วงอายุให้เห็น เพราะจะเป็นการชี้ให้เห็นคำตอบได้ชัดเจนมากเกินไป การวัดการรับรู้จึงเป็นการวัดจากตัวอักษรหลักของสัญลักษณ์เท่านั้น ประเด็นเนื้อหาส่วนนี้ ผู้ปกครองน่าจะมีการรับรู้ที่ถูกต้องทั้ง 6 สัญลักษณ์ เนื่องจากเกือบทุกรายการพร้อมใจกันนำเสนอ (Set agenda) จึงมีโอกาสเข้าถึงสารดังกล่าวได้มาก ด้วยความถี่ในการนำเสนอสูง และด้วยพฤติกรรมการเปิดรับสื่อของคนไทยที่งานวิจัยหลายชิ้นพบว่าคนไทยเข้าถึงสื่อโทรทัศน์มากกว่าสื่อประเภทอื่น แต่ผลการวิจัยกลับพบว่า มีเพียง 3 สัญลักษณ์ คือ “ท” “น๑๓” และ “น๑๔” เท่านั้นที่ผู้ปกครองมีการรับรู้ที่ถูกต้องด้วยค่าร้อยละที่สูงถึง 82.0 , 80.0 และ 78.0 ตามลำดับ เป็นที่น่าสังเกตว่า สัญลักษณ์ทั้ง 3 ใช้อักษรที่ตีความง่าย ทั้งยังมีตัวเลขเข้ามาช่วยเสริมให้การรับรู้เป็นไปอย่างถูกต้องกับความจริงด้วย ขณะที่สัญลักษณ์ “ป” “ด” และ “จ” เป็นอักษรที่สร้างความสับสนให้กับผู้ปกครอง เนื่องจากตีความได้หลากหลายกว่า เช่น สัญลักษณ์ “ป” ใช้แทนคำหลัก “ปฐมวัย” แต่ผู้รับสารจะนึกถึงคำหลัก “ประถม” ซึ่งหมายถึงเด็กอายุ 6-12 ปี มากกว่า จึงมีผู้ปกครองตอบผิดมากถึงร้อยละ 94.5 สัญลักษณ์ “ด” แทนคำหลัก “เด็ก” ผู้รับสารจะตีความว่าเป็น “เด็กเล็ก” ซึ่งหมายถึงเด็กอายุ 3-5 ปี มากกว่า จึงมีผู้ปกครองตอบผิดถึงร้อยละ 68.5 ซึ่งสะท้อนถึงการรับรู้ที่ไม่ถูกต้องกับความเป็นจริง นอกจากนี้ สัญลักษณ์ที่ใช้แทนคำหลัก “เฉพาะผู้ใหญ่” ผู้รับสารมักจะนึกถึงสัญลักษณ์ “ผ” มากกว่าสัญลักษณ์ “ฉ” ข้อมูลเหล่านี้สะท้อนให้เห็นว่า แม้จะมีการนำเสนอข้อมูลที่ถูกต้องครบถ้วนด้วยความถี่สูงผ่านทางรายการโทรทัศน์อย่างต่อเนื่องก็ตาม แต่เมื่อมีการวัดการรับรู้ผ่านแบบทดสอบ โดยตัดข้อมูลที่เป็นตัวเลข และที่เป็นเสียงออกไป ผู้รับสารจะเลือกตีความ และรับรู้ไปตามประสบการณ์เดิมที่มีอยู่

ในส่วนของประเด็นเนื้อหาที่ผู้ปกครองตอบถูกมากกว่าตอบผิด เป็นจำนวนพอๆ กันคือ ประเด็นที่เกี่ยวข้องกับ วิธีการแสดงระดับความเหมาะสมในรายการโทรทัศน์ และ เกณฑ์ที่ใช้พิจารณา และควบคุมการแสดงระดับความเหมาะสมรายการ ข้อค้นพบที่น่าสนใจคือ ผู้ปกครองส่วนใหญ่รับรู้ว่าการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์นี้ใช้การพิจารณารูปแบบและเนื้อหาของรายการเป็นเกณฑ์สำคัญ แต่ยังไม่รู้ถึงผลที่เจ้าของรายการจะได้รับกรณีที่ไม่แสดงระดับความเหมาะสมบนหน้าจอหรือแสดงสัญลักษณ์ที่ไม่ตรงกับเนื้อหา ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะไม่มีการจัดวาระ

ข่าวสารในข้อนี้ผ่านสื่อโทรทัศน์มากพอ และเป็นเรื่องที่ถูกครองคิดว่าไกลตัวมากกว่าประโยชน์ที่จะได้รับโดยตรง จึงไม่มีการแสวงหาข่าวสารเพิ่มเติม หลายคนจึงคิดว่าต้องถูกลงโทษด้วยการจำคุก ฎกปรับ หรือถูกตัดสิทธิการออกอากาศ ทั้งๆ ที่ในความเป็นจริงแล้ว แม้กรมประชาสัมพันธ์จะมีนโยบายให้ผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่ายปฏิบัติตาม แต่ก็ยังไม่มียุทธศาสตร์ที่ชัดเจนตามกฎหมาย กลไกสำคัญในการควบคุมจึงอยู่ที่ การวิพากษ์วิจารณ์ของสังคมมากกว่า การที่ผู้ปกครองส่วนน้อยเพียงร้อยละ 19.5 เท่านั้นที่รับรู้เรื่องนี้ได้อย่างถูกต้อง จึงเป็นสิ่งที่สะท้อนให้เห็นว่า ยังมีผู้ปกครองอีกมากที่ยังไม่รับรู้ ยังไม่ตระหนักถึงคุณค่า และบทบาทของตนที่มีส่วนในการควบคุมการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ให้เกิดการพัฒนาอย่างมีประสิทธิภาพต่อไปได้

2. จากการทดสอบสมมติฐานเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะทางประชากรศาสตร์กับการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ของผู้ปกครองนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานครพบว่า อายุ การศึกษา และอาชีพ มีความสัมพันธ์กับระดับการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ ดังนี้

2.1 อายุ : ผู้ปกครองที่อยู่ในช่วงวัยทำงาน มีแนวโน้มที่จะมีการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสม มากกว่าผู้ปกครองที่อยู่ในวัยก่อนทำงาน และวัยเกษียณอายุ โดยกลุ่มที่มีอายุ 36-45 ปี มีการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์สูงสุด รองลงมาคือกลุ่มที่มีอายุ 26-35 โดยกลุ่มที่มีการรับรู้ต่ำที่สุดคือ กลุ่มที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี และมากกว่า 55 ปี ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะผู้ปกครองที่อยู่ในช่วงวัยทำงาน เป็นวัยที่มีความกระตือรือร้นสนใจสิ่งต่างๆ รอบตัว ทั้งสิ่งแวดล้อมในชีวิตประจำวันยังเฝ้าต่อการพบปะ แลกเปลี่ยน และแสวงหาความรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมได้มาก ไม่ว่าจะเป็นจากสื่อบุคคล สื่ออินเทอร์เน็ต หนังสือพิมพ์ หรือแม้แต่สื่อโทรทัศน์ ขณะที่ผู้ปกครองที่อยู่ในช่วงวัยก่อนทำงาน และวัยเกษียณจะมีแรงจูงใจ และความกระตือรือร้นที่จะแสวงหาข่าวสารดังกล่าวได้น้อย และน่าจะให้ความสนใจกับเรื่องอื่นๆ ที่สอดคล้องกับวัยมากกว่า

2.2 การศึกษา : ผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษาที่สูงกว่า มีแนวโน้มที่จะมีการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์สูงกว่าผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษาที่ต่ำกว่า ทั้งนี้ อาจเป็นไปได้ว่า ผู้ที่มีความสามารถในการเรียนรู้ จดจำ และทำความเข้าใจต่อข่าวสารความรู้ ได้ดีกว่า หรือมีสติปัญญาที่ดีกว่า มีโอกาสศึกษาต่อในระดับที่สูงกว่าผู้ที่มีสติปัญญาที่ด้อยกว่าอยู่แล้ว ยิ่งกลุ่มผู้ที่มีระดับสติปัญญาที่ดีกว่าเหล่านี้ ได้รับการศึกษาเพิ่มขึ้นในระดับสูง ก็ย่อมมีทักษะในการวิเคราะห์เนื้อหา รวมทั้งทักษะในการแสวงหาข่าวสารเพิ่มมากขึ้นด้วย

2.3 อาชีพ : ผู้ปกครองที่ประกอบอาชีพที่ต้องใช้วุฒิการศึกษาในระดับสูง มีแนวโน้มที่จะมีการรับรู้มากกว่าผู้ปกครองที่ประกอบอาชีพที่ไม่ต้องใช้วุฒิการศึกษาในระดับสูง โดยผู้ปกครองที่เป็นข้าราชการ / พนักงานรัฐวิสาหกิจ พนักงานบริษัทเอกชน ลูกจ้างของรัฐ มีการรับรู้สูงที่สุด 2 ลำดับแรก ในจำนวนที่ใกล้เคียงกัน ขณะที่ผู้ปกครองที่ประกอบอาชีพค้าขาย / เป็นเจ้าของกิจการ เป็นแม่บ้าน/ นักศึกษา / ผู้ที่ไม่ได้ประกอบอาชีพ มีการรับรู้ต่ำที่สุด 2 ลำดับท้าย ในจำนวนที่ใกล้เคียงกัน แต่เป็นที่น่าสังเกตว่า ผู้ปกครองที่เป็นผู้ใช้แรงงาน และเกษตรกรกลับมีการรับรู้ในระดับที่ไม่ต่ำ ทั้งๆ ที่เป็นกลุ่มอาชีพที่ไม่จำเป็นต้องใช้วุฒิการศึกษาในระดับสูง

3 การศึกษาในส่วนของระดับความคาดหวังต่อการจัดวางเวลาออกอากาศรายการที่มีเนื้อหาที่ควรจำกัดนั้น ผู้วิจัยตั้งสมมติฐานไว้ว่า ผู้ปกครองนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานครมี ระดับความคาดหวังต่อการจัดวางเวลาออกอากาศรายการที่มีเนื้อหาที่ควรจำกัดระดับสูง โดยมีการรอบความคิดในการตั้งสมมติฐานดังนี้

- มีงานวิจัยหลายชิ้น ยืนยันถึงพฤติกรรมการเปิดรับสื่อของเด็กว่า เลือกเปิดรับสารจากสื่อโทรทัศน์มากที่สุด และยังมีมุ่งตอกย้ำถึงอิทธิพลของสื่อโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กและเยาวชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งผลกระทบต่อด้านลบจากการที่เด็กและเยาวชนบริโภคเนื้อหาที่ไม่เหมาะสมกับวัยของตน

- จากการสำรวจพบว่าช่วงเวลาของเด็กนิยมดูรายการโทรทัศน์ สถานีโทรทัศน์มักนำเสนอรายการที่ไม่เหมาะสมกับเด็ก โดยเฉพาะละครในช่วงเวลา Prime time และโดยรวมแล้วจำนวนรายการสำหรับเด็กยังมีน้อยกว่าที่ประชาสัมพันธักำหนดไว้มาก ซึ่งหมายความว่าเด็กมีโอกาสมากที่จะรับอิทธิพลด้านลบจากรายการและมีโอกาสไม่มากนักที่จะได้รับอิทธิพลด้านบวกจากรายการสำหรับเด็กโดยเฉพาะ

ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า ได้ผลสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ 4 ประเด็นเนื้อหา และไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ 2 ประเด็นเนื้อหา กล่าวคือ ผู้ปกครองผู้ปกครองนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานครมี ระดับความคาดหวังต่อการจัดวางเวลาออกอากาศรายการที่มีเนื้อหาที่ควรจำกัดระดับสูง ในประเด็นต่อไปนี้

- 1) การใช้ความรุนแรงต่อตนเอง ต่อวัตถุ และต่อบุคคลอื่น
- 2) การใช้อาวุธ ยาเสพติด การแสดงภาพของการกระทำผิดกฎหมาย และศีลธรรม
- 3) การแสดงท่าทางหรือคำพูดที่ไม่เหมาะสมในทางเพศ
- 4) การใช้ภาษาที่ก้าวร้าวหยาบคาย สื่อความหมายในเชิงลบ

และผู้ปกครองผู้ปกครองนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานครมี ระดับความคาดหวังต่อการจัดวางเวลาออกอากาศรายการที่มีเนื้อหาที่ควรจำกัดระดับปานกลาง ในประเด็นต่อไปนี้

- 1) การทำให้เกิดความรู้สึกเศร้า หดหู่ เครียด สะเทือนใจ ตกใจ สยดสยอง ขยะแขยง
- 2) การล้อเลียนให้เกิดความอาย กลายเป็นตัวตลกในสังคม

ความคาดหวังอย่างมากของผู้ปกครองที่ต้องการให้มีการจำกัดวัน และเวลาออกอากาศรายการที่มีเนื้อหา 4 ประเด็นข้างต้น น่าจะมาจากความตระหนักอย่างมากถึงผลกระทบเชิงลบที่มีต่อบุตรหลานจากการนำเสนอรายการที่มีประเด็นเนื้อหาดังกล่าว แต่เป็นที่น่าสงสัยว่า เหตุใดผู้ปกครองส่วนใหญ่จึงมีความคาดหวังปานกลาง ที่จะให้มีการจำกัดวัน และเวลาออกอากาศรายการที่มีเนื้อหา 2 ประเด็นที่เหลือ ซึ่งตีความได้ว่า ผู้ปกครองคิดว่าเนื้อหา 2 ประเด็นนี้ยังมีผลกระทบเชิงลบต่อบุตรหลานไม่มากเท่ากับ 4 ประเด็นแรก อาจเป็นไปได้ว่าสังคมไทยมีการพูดถึงเรื่องการล้อเลียนให้เป็นตัวตลกในสังคม ค่อนข้างน้อย ผู้คนทุกเพศทุกวัยมองว่าการล้อเลียนเป็นเรื่องล้อเล่น ไม่ได้เป็นการดูถูกจริงจัง เราจึงเคยชินกับการแสดงตลกที่เลียนแบบท่าทางคนพิการ การแต่งตัวล้อเลียนคนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม และผู้ที่มีบุคลิกภาพที่ด้อยกว่า และเป็นไปได้ที่คนส่วนใหญ่มองว่าความรู้สึกเศร้า หดหู่ เครียด สะเทือนใจ ตกใจ สยดสยอง ขยะแขยงเป็นเรื่องที่ไม่หนักหนาเท่ากับ เรื่องความรุนแรง เรื่องที่ผิดกฎหมาย การแสดงที่ไม่เหมาะสมทางเพศ และการใช้ภาษาที่หยาบคาย หรืออีกนัยหนึ่ง 4 ประเด็นนี้ ได้รับการพูดถึงในสังคมมานาน และเข้มข้นกว่ามาก

อย่างไรก็ตาม ถือเป็นผลสะท้อนในทางที่ดี ที่พบว่า ผู้ปกครองไม่ได้มีที่หนึ่งเฉยต่อสภาพการณ์ของสื่อโทรทัศน์กับเด็ก และเยาวชนในปัจจุบัน แต่กลับเห็นด้วยอย่างมากที่จะให้มีการจัดวางเวลาออกอากาศรายการที่มีเนื้อหาควรจำกัด ซึ่งจากการศึกษาครั้งนี้พบว่า ความคาดหวังดังกล่าวไม่ได้เกิดขึ้นจากเพียงความตระหนักถึงอิทธิพลของสื่อโทรทัศน์ที่มีต่อบุตรหลานอย่างเดียว แต่เกิดขึ้นเพราะมีการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์อีกด้วย ดังจะกล่าวถึงในประเด็นต่อไป

4 ผู้ปกครองมีความคาดหวังถึงวัน และเวลาที่เหมาะกับการนำเสนอรายการโทรทัศน์ทั้งที่มีเนื้อหา ควรจำกัด และควรส่งเสริม ดังนี้

รายการที่มีเนื้อหาควรจำกัดทั้ง 6 ประเด็น ผู้ปกครองเห็นควรให้ออกอากาศในวันจันทร์-ศุกร์ มากที่สุด รองลงมาคือวันเสาร์-อาทิตย์ และวันหยุดนักขัตฤกษ์ โดยช่วงเวลาที่เห็นว่าจะเหมาะสมที่สุดคือ 1.01-5.00 น. รองลงมาคือช่วงเวลา 22.01-1.00 น. ซึ่งถือเป็นช่วงเวลาที่มีความ

สอดคล้องกับการดำรงชีวิต (Life-Style) และพฤติกรรมกาเปิดรับสื่อโทรทัศน์ของเด็ก ที่มีการเรียนเป็นหน้าที่สำคัญ ซึ่งต้องใช้เวลาส่วนใหญ่ในตอนกลางวันโรงเรียน และใช้เวลาตอนกลางคืนเพื่อการพักผ่อนอย่างเต็มที่ที่กำหนดเวลาออกอากาศในช่วงดึกเช่นนี้ ทำให้เข้าถึงเนื้อหาเหล่านี้ได้ยากขึ้น ส่วนผู้ปกครองที่เห็นว่าควรออกอากาศรายการดังกล่าวในวันและเวลาใดก็ได้หรือกล่าวได้ว่าไม่มีความคาดหวังให้มีการจำกัดวันและเวลาออกอากาศนั้น มีจำนวนน้อยมาก ซึ่งเป็นข้อมูลที่สนับสนุนประเด็นที่ได้อภิปรายผลในข้อที่ 3 ที่ว่า ผู้ปกครองส่วนใหญ่มีความคาดหวังต่อการจัดวางเวลาออกอากาศรายการที่ควรจำกัดในระดับสูง

รายการที่มีเนื้อหาควรส่งเสริมทั้ง 6 ประเด็น ผู้ปกครองเห็นควรให้ออกอากาศในวันวันเสาร์-อาทิตย์ และวันหยุดนักขัตฤกษ์ มากที่สุด รองลงมาคือวันจันทร์-ศุกร์ โดยช่วงเวลาที่เห็นเหมาะสมที่สุดคือ 16.01-19.00 น. รองลงมาคือช่วงเวลา 9.00-12.00 น. วันและเวลาดังกล่าวนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยหลายชิ้นที่พบว่าเด็กและเยาวชนนิยมดูรายการโทรทัศน์ หัวค่ำของทุกวัน และช่วงเช้าวันเสาร์-อาทิตย์ และวันหยุดนักขัตฤกษ์ เช่น งานวิจัยของจากรุวรรณ ตันเขียน (2541) พบว่า นักเรียนเห็นว่า ควรเสนอรายการสำหรับเด็กในวันธรรมดา เวลา 16.00-18.00 น. วันหยุดราชการเวลา 8.00-10.00 น. งานวิจัยของ นราพร แยมอำพล ที่พบว่า ผู้ปกครองคาดหวังให้นำเสนอรายการโทรทัศน์สำหรับเด็กในช่วง 18.00-19.00 น.มากที่สุด ผลการสำรวจจากสำนักวิจัยเอแบคโพลล์ (2546)พบว่า วันจันทร์ถึงศุกร์ เด็กจะเปิดรับชมโทรทัศน์ในช่วงเวลาค่ามากที่สุด ส่วนวันเสาร์และอาทิตย์ เด็กจะเปิดรับชมโทรทัศน์ในช่วงเช้ามากที่สุด เช่นกัน นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับช่วงเวลาที่กรมประชาสัมพันธ์ได้ออกระเบียบในปี 2539 เรื่องกำหนดสัดส่วนรายการเด็ก และเยาวชนโดยกำหนดช่วงเวลา 16.30-18.30 น.ให้มีรายการเด็ก เยาวชนครึ่งชั่วโมง และรัฐบาลออกมติคณะรัฐมนตรี ลงวันที่ 4 พ.ย. 2546 เรื่องกำหนดสัดส่วนรายการเด็ก เยาวชนและครอบครัว ในช่วงเวลา 16.00-22.00น. ให้มีรายการเด็ก เยาวชน และครอบครัว 1 ชั่วโมง ถึง 1 ชั่วโมงครึ่ง

แม้ข้อมูลที่กล่าวถึงเวลาในการออกอากาศรายการที่เหมาะสมกับเด็กและเยาวชน ที่มาจากแต่ละแหล่งจะมีความสอดคล้องกันอย่างมาก แต่การที่เวลาดังกล่าวไปซ้อนทับกับเวลาดีเด้น (Prime Time) ซึ่งเป็นช่วงเวลาทำเงินของสถานีนั้น อาจทำให้การเข้าขอพื้นที่ออกอากาศของรายการประเภทนี้เป็นไปได้ไม่่ง่ายนัก เพราะการเข้าครองพื้นที่ช่วงเวลาดังกล่าวของเด็กแม้จะไม่ทั้งหมดของเวลาที่มีอยู่ ก็จะมีผลกระทบต่ออัตราค่าโฆษณาไม่น้อย ซึ่งถือว่าเป็นฐานสำคัญในการผลิต และนำเสนอรายการโทรทัศน์ของไทยในปัจจุบัน

5 ผู้วิจัยได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ของการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์กับ ความคาดหวังต่อการจัดวางเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาควรจำกัดของผู้ปกครองนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานคร โดยตั้งสมมติฐานว่า ทั้ง 2 ตัวแปรมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน ทั้งนี้ มีกรอบความคิดในการตั้งสมมติฐานว่า ผู้ปกครองส่วนใหญ่ตระหนักถึงอิทธิพลของสื่อโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กและเยาวชนค่อนข้างมากแล้ว หากมีการรับรู้ที่ถูกต้องเรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ ซึ่งเป็นสาระความรู้อย่างหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับวิธีการกลั่นกรองรายการโทรทัศน์ที่เหมาะสมให้กับเด็กและเยาวชนแล้ว ผู้ปกครองจะสามารถมองเห็นถึงความเป็นไปได้ของการนำวิธีการดังกล่าวไปพัฒนาให้เห็นผลดียิ่งขึ้น ในรูปแบบของการจัดวางเวลาออกอากาศรายการที่มีเนื้อหาควรจำกัด จนกลายเป็นความคาดหวังให้มีการดำเนินการตามวิธีการที่เป็นไปได้นั้น

การทดสอบสมมติฐาน ได้ผลที่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ คือ การรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ของผู้ปกครองนักเรียนระดับประถมศึกษา มีความสัมพันธ์กับความคาดหวังเวลาออกอากาศรายการที่มีเนื้อหาควรจำกัด 3 ประเด็นดังนี้

- 1) การทำให้เกิดความรู้สึกเศร้า หดหู่ เครียด สะเทือนใจ ตกใจ สยดสยอง ชะงะแง่ง
  - 2) การใช้อาวุธ ยาเสพติด การแสดงภาพของการกระทำผิดกฎหมาย และศีลธรรม
  - 3) การที่มีการแสดงท่าทางหรือคำพูดที่ไม่เหมาะสมในทางเพศ
- และไม่พบความสัมพันธ์ดังกล่าวในอีก 3 ประเด็นที่เหลือ ดังนี้

- 1) การใช้ความรุนแรงต่อตนเอง ต่อวัตถุ และต่อบุคคลอื่น
- 2) การล้อเลียนให้เกิดความอาย กลายเป็นตัวตลกในสังคม
- 3) การใช้ภาษาที่ก้าวร้าวหยาบคาย สื่อความหมายเชิงลบ

อย่างไรก็ตาม ทั้ง 3 ประเด็นหลังยังถูกคาดหวังให้มีการจำกัดวัน และเวลาออกอากาศ เพียงแต่ไม่ได้เกิดขึ้นจากการรับรู้ข้อมูลเรื่องการจัดระดับความเหมาะสมเท่านั้น ซึ่งต้องทำการศึกษาต่อไปว่า มีปัจจัยใดที่จะส่งผลหรือมีความสัมพันธ์ต่อความคาดหวังต่อการจัดวางเวลาออกอากาศในประเด็นเหล่านี้

6 พฤติกรรมการเปิดรับรายการพร้อมบุตรหลานเป็นอีกตัวแปรหนึ่งที่ผู้วิจัยเลือกศึกษาว่ามีความสัมพันธ์กับความคาดหวังต่อการจัดวางเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาควรจำกัดหรือไม่ โดยมีกรอบความคิดในการตั้งสมมติฐานว่า

- ผู้ปกครองส่วนใหญ่มีเวลาดูรายการโทรทัศน์พร้อมกับเด็ก และมักใช้สื่อโทรทัศน์เป็นเครื่องมือช่วยเลี้ยงเด็ก โดยไม่ได้เลือกรายการสำหรับเด็กให้เด็กดู เด็กจึงสามารถเลือกดูรายการได้เอง และยังสามารถดูรายการที่ผู้ใหญ่ดูไปพร้อมๆ กันได้ ในส่วนนี้ผู้วิจัยตีความว่าผู้ปกครองมีโอกาสที่จะให้คำแนะนำบุตรหลานได้ ในกรณีที่ดูรายการที่ไม่เหมาะสมกับวัย

- มีผลงานวิจัยระบุว่า ผู้ปกครองที่มีอาชีพ และระดับการศึกษาที่ต่างกัน มีพฤติกรรมการใช้เวลาในการชมรายการโทรทัศน์สำหรับเด็กต่างกัน หมายความว่ามีโอกาสที่ผู้ปกครองจำนวนหนึ่งจะใช้เวลาไม่มากนักในการชมรายการโทรทัศน์สำหรับเด็ก หรือไม่มีเวลาชมรายการโทรทัศน์พร้อมกับเด็กเลย และเป็นไปได้ที่เด็กจะได้ชมรายการที่ไม่เหมาะสมกับวัย โดยไม่มีผู้ใหญ่ให้คำแนะนำควบคู่กับการชมรายการไปด้วย

- เมื่อพิจารณาจากข้อมูลข้างต้น สามารถเชื่อมโยงความสัมพันธ์ที่น่าเป็นไปได้ว่า ผู้ปกครองที่มีเวลาดูรายการโทรทัศน์พร้อมบุตรหลาน น่าจะมีความคาดหวังต่อการจำกัดเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาจำกัดในระดับต่ำ ขณะที่ผู้ปกครองที่ไม่มีเวลาดูรายการโทรทัศน์พร้อมบุตรหลาน น่าจะมีความคาดหวังดังกล่าวในระดับสูง เพื่อให้กลไกการจำกัดเวลาออกอากาศช่วยทำหน้าที่ดูแลบุตรหลานให้ผู้ปกครองอีกทางหนึ่ง

อย่างไรก็ตาม การทดสอบสมมติฐานพบว่า ผลที่ออกมาไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ การเปิดรับสื่อโทรทัศน์ของผู้ปกครองพร้อมบุตรหลานไม่มีความสัมพันธ์กับความคาดหวังต่อการกำหนดวัน และเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาที่ควรจำกัด ในทุกประเด็นเนื้อหา

ผลการวิจัยพบว่าผู้ปกครองส่วนใหญ่มีเวลาดูรายการโทรทัศน์พร้อมบุตรหลานมากกว่า 60 นาทีต่อวัน โดยมักดูในช่วงหัวค่ำของจันทร์-ศุกร์ และช่วงเช้าของวันเสาร์-อาทิตย์ ซึ่งสอดคล้องกับพฤติกรรมการเปิดรับสารของเด็กและเยาวชนที่งานวิจัยหลายชิ้นได้ค้นพบ แต่การให้เวลาค่อนข้างมากในการดูรายการโทรทัศน์พร้อมบุตรหลาน ในช่วงเวลาที่เอื้อต่อการเข้าถึงสื่อโทรทัศน์ดังกล่าว ไม่มีผลให้ผู้ปกครองคาดหวังให้มีการจำกัดวันและเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาควรจำกัดในระดับต่ำแต่อย่างใด และแม้ผู้ปกครองจะไม่มีเวลาให้บุตรหลาน ก็มิได้คาดหวังให้มีการจำกัดวัน และเวลาออกอากาศดังกล่าวในระดับสูงด้วยเช่นกัน

7. ความคาดหวังต่อการจัดวางเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ของผู้ปกครองนักเรียนในกรุงเทพมหานครอยู่ในระดับสูง โดยส่วนหนึ่งมีผลมาจากการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ และการรับรู้ดังกล่าวมีความสัมพันธ์กับลักษณะทางประชากรศาสตร์บ้าง

ประการ ทั้งนี้ พบว่า ความคาดหวังดังกล่าวไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเปิดรับรายการโทรทัศน์พร้อมบุตรหลานแต่อย่างใด ทั้งนี้ ควรทำการศึกษาต่อไปว่า ปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อความคาดหวังดังกล่าว คือ ความตระหนักถึงอิทธิพลของสื่อโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กและเยาวชน ทั้งในด้านบวก และลบใช่หรือไม่

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเพื่อดำเนินการ

1. ผู้ปกครองนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานครยังการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ในระดับปานกลาง หน่วยงานที่เกี่ยวข้องจึงควรเผยแพร่ข่าวสารความรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ในประเด็นอื่นๆ นอกเหนือจาก ความหมายของสัญลักษณ์แต่ละแบบเพิ่มมากขึ้น เช่น ประโยชน์ของการจัดระดับความเหมาะสม และการควบคุมการแสดงระดับความเหมาะสม เพื่อให้ประชาชนได้รับองค์ความรู้รอบด้าน อันจะนำไปสู่ความตระหนักในบทบาทของผู้ปกครองในการให้คำแนะนำบุตรหลาน บทบาทในการตรวจสอบรายการโทรทัศน์ รวมทั้งบทบาทในการแสดงความคิดเห็นหรือ เข้าไปมีส่วนร่วมในกลไกพัฒนาสื่อโทรทัศน์เพิ่มขึ้นด้วย ทั้งนี้ การเผยแพร่ข่าวสารความรู้ดังกล่าว ควรเผยแพร่ด้วยความถี่ที่เหมาะสม ผ่านสื่อโทรทัศน์ซึ่งเป็นสื่อที่ประชาชนเข้าถึงได้ง่าย อย่างสม่ำเสมอ และต่อเนื่อง

2. สัญลักษณ์ “ป” “ด” ทำให้เกิดความสับสนมาก เนื่องจากผู้รับสารมักตีความไม่ตรงกับข้อเท็จจริงที่ต้องการสื่อ จึงเห็นด้วยที่มีรูปและเสียงประกอบ อย่างไรก็ตาม หากมีการพิจารณาปรับเปลี่ยนให้เกิดความเข้าใจ และตีความได้ตรงกันมากขึ้นกว่านี้ จะเป็นการสื่อสารสัญลักษณ์ที่มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

3. ผู้ปกครองนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานครมีความคาดหวังต่อการจัดวางเวลาในการออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาควรจำกัดในระดับสูง หน่วยงานที่เกี่ยวข้องจึงควรเร่งศึกษาถึงความเป็นไปได้ วางแผนการดำเนินการ ตลอดจนหาแนวทางแก้ไขอุปสรรคที่มีอยู่เพื่อผลักดันให้ความคาดหวังของประชาชนเป็นจริงได้โดยเร็วที่สุด กรณีที่ยังไม่สามารถผลักดันได้สำเร็จ ควรชี้แจงต่อประชาชนถึงสถานการณ์ที่เป็นจริง เพื่อตอบสนองสิทธิในการรับรู้ของประชาชน และเป็นการสร้างความเข้าใจร่วมกัน

4. เวลาที่ควรจำกัดให้นำเสนอรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาควรจำกัดได้ คือ ช่วงเวลา 1.01-5.00 น. ของทุกวัน และเพิ่มช่วงเวลา 22.00-1.00 น. ในวันจันทร์- ศุกร์ ส่วนรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาควร ส่งเสริม ควรออกอากาศในช่วง 16.00 -19.00 น. ของทุกวัน และเพิ่มเวลา 9.00-12.00 ในวันเสาร์-อาทิตย์ และวันหยุดนักขัตฤกษ์

ข้อเสนอแนะเพื่อการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรขยายขอบเขตการวิจัยเรื่อง “การรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ กับความคาดหวังต่อการจัดวางเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ ตามความเหมาะสมของเนื้อหา ของผู้ปกครองเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานคร” ไปยังประชากรกลุ่มอื่นๆ ทั้งในระดับจังหวัด ระดับภาค และระดับประเทศ เพื่อเปรียบเทียบข้อมูลระหว่างกัน
2. ควรศึกษาถึงปัจจัยอื่นๆ ที่มีผลให้ผู้ปกครองบางส่วนมีการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมในระดับที่แตกต่างกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ปัจจัยที่ทำให้ผู้ปกครองมีการรับรู้ในระดับต่า นอกเหนือจาก ลักษณะทางประชากรศาสตร์ ที่ผู้วิจัยนำมาศึกษาในงานวิจัยครั้งนี้แล้ว
3. ควรศึกษาถึงความคาดหวังของประชากรในด้านการนำเสนอข่าวสารเรื่องการจัดระดับความเหมาะสมผ่านสื่อต่างๆ ทั้ง เนื้อหา รูปแบบ ตลอดจนวิธีการเผยแพร่ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่สอดคล้องกับความต้องการของกลุ่มเป้าหมายมากที่สุด
4. ควรศึกษาถึงปัจจัยอื่นๆ ที่มีต่อความคาดหวังต่อการจัดวางเวลาออกอากาศ นอกเหนือจากการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ และพฤติกรรมกาเปิดรับรายการโทรทัศน์พร้อมบุตรหลานที่ผู้วิจัยนำมาศึกษาในงานวิจัยครั้งนี้แล้ว เช่น ลักษณะทางประชากรศาสตร์ ทศนคติต่อการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ และความตระหนักถึงอิทธิพลของสื่อโทรทัศน์ทั้งในด้านบวก และลบ เป็นต้น
5. ควรขยายผลการศึกษาต่อไปว่า ผู้ปกครองจะมีพฤติกรรมกาเปิดรับรายการโทรทัศน์อย่างไร จะมีการควบคุม หรือให้คำแนะนำบุตรหลานมากน้อยแค่ไหน ทั้งกรณีที่มีความคาดหวังต่อการจัดวางเวลาออกอากาศได้รับการตอบสนอง และไม่ได้รับการตอบสนอง

บรรณานุกรม

มหาวิทยาลัยศรีปทุม

SRIPATUM UNIVERSITY

มหาวิทยาลัยศรีปทุม

SRIPATUM UNIVERSITY

บรรณานุกรม

- กรมประชาสัมพันธ์. 2550. **คู่มือการจัดระดับความเหมาะสมของสื่อโทรทัศน์**. กรุงเทพฯ :
กรมประชาสัมพันธ์.
- จันทร์เพ็ญ ชูประภาวรรณ และคนอื่นๆ. 2541. **รายงานการทบทวนองค์ความรู้เรื่องเด็ก
เยาวชนและครอบครัวในประเทศไทย และข้อเสนอแนะเชิงนโยบายและการวิจัย**.
กรุงเทพฯ : สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.
- จันทร์เพ็ญ ชูประภาวรรณ และคนอื่นๆ. 2546. **เอกสารการประชุมวิชาการประจำปีครั้งที่ 3
โครงการวิจัยระยะยาวในเด็กไทย “มองเด็กและครอบครัวไทยผ่านโครงการวิจัย
เด็กระยะยาว”**. กรุงเทพฯ : สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.
- จารุวรรณ ตันเขียน. 2541. **การศึกษาองค์ประกอบที่มีผลต่อความสนใจรายการโทรทัศน์
สำหรับเด็กของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ในเขตการศึกษา 7**. กรุงเทพฯ :
ม.ป.ท.
- นราพร เข้มอำพล. 2549. **พฤติกรรมการเปิดรับ และความพึงพอใจที่มีต่อรายการ
โทรทัศน์สำหรับเด็ก ของผู้ปกครองในเขตกรุงเทพมหานคร**. กรุงเทพฯ : ม.ป.ท.
- นฤมล หล่อศรีแสงทอง. 2543. **พฤติกรรมการสื่อสารกับความรู้ความเข้าใจเรื่องการ
เลือกตั้งระบบใหม่ของประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา
วิทยานิพนธ์ ว.ม.** กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- นันทวัน สุชาโต. 2 กุมภาพันธ์ 2551. **สัมมนา"ทิวศูคโลกานุวัตรกับเด็กและเยาวชน"** เข้าถึง
จาก <http://www.trf.or.th/abstract/abst/detail.asp?PID=PDG3710013>
<http://www.trf.or.th/research/abstract.asp?PROJECTID=PDG3710013>

ประมะ สตะเวทิน. 2546. **การสื่อสารมวลชน**. กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วนจำกัดภาพพิมพ์.

พัชนี เขยจรรยา เมตตา วิวัฒนานุกูล และถิรนนท์ อนวัชศรีวงค์. 2541. **แนวคิดหลัก
นิเทศศาสตร์**. กรุงเทพฯ : เบลโล่การพิมพ์.

มนต์ชัย นินนาทนนท์. 2534. **รายงานการวิจัยเรื่องอิทธิพลของโทรทัศน์ ที่มีต่อเยาวชนใน
เขตอำเภอเมืองเชียงใหม่ จ.เชียงใหม่**. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

มนต์วินี จันทะเลิศ. 2548. **อิทธิพล และผลกระทบของสื่อมวลชนต่อเด็กและเยาวชน**.
กรุงเทพฯ : ยุทธศาสตร์สื่อเด็ก.

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. 2539. **เอกสารการสอนชุดวิชาการจัดรายการวิทยุ
โทรทัศน์**. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. 2539. **เอกสารการสอนชุดวิชาหลักและทฤษฎีการสื่อสาร**.
นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2540. **สถิติวิทยาทางการวิจัย**. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.

ลักขณา สิริวัฒน์. 2530. **จิตวิทยาเบื้องต้น**. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

วรชัย เขาวป่าณี. 2545. **โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ SPSS for Windows 10.07**. กรุงเทพฯ :
โอเดียนสโตร์.

วัชรินทร์ ทรัพย์มี. 2533. **จิตวิทยา**. กรุงเทพฯ : ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.

วิลาสินี พิพิธกุล. 2548. **สภาพคุณภาพเนื้อหาของรายการวิทยุและโทรทัศน์**. กรุงเทพฯ :

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. 2550. **รายชื่อและที่ตั้งโรงเรียนเขตพื้นที่
การศึกษาในกรุงเทพมหานคร** เข้าถึงจาก <http://www.obec.go.th/new/>

สุกัญญา ตีระวนิช และนันทริกา คุ่มไพโรจน์. 2526. **รายงานการวิจัยอิทธิพลของสื่อต่อเด็ก
ในกรุงเทพมหานคร**. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงาน
เยาวชนแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี.

สุภาพ วาดเขียน. 2525. **เครื่องมือวิจัยทางสังคมศาสตร์**. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

สุรัตน์ ตีรสกุล. 2537. **หลักนิเทศศาสตร์**. กรุงเทพฯ : พ.ศ. พัฒนา.

Schramm, Lyle, & Parker. 1961. **Television in the Lives of Our Children**. Stanford
California : Stanford University Press.

Yamane Taro. 1967. **Statistics; An Introductory Analysis**. New York : Harper and Row.

ภาคผนวก

มหาวิทยาลัยศรีปทุม

SRIPATUM UNIVERSITY

มหาวิทยาลัยศรีปทุม
SRIPATUM UNIVERSITY

ภาคผนวก ก

แบบสอบถาม

มหาวิทยาลัยศรีปทุม

SRIPATUM UNIVERSITY

มหาวิทยาลัยศรีปทุม

SRIPATUM UNIVERSITY

แบบสอบถามงานวิจัย

คำชี้แจง : ขอความอนุเคราะห์ท่านผู้ปกครองกา ✓ หน้าตัวเลือกหรือช่องคำตอบที่ถูกต้องเพียงข้อเดียว

ตอนที่ 1: ลักษณะทางประชากรศาสตร์

- 1.1 เพศ ชาย หญิง
- 1.2 อายุ
☐ ต่ำกว่า 18 ปี	☐ 46-55 ปี
☐ 18-25 ปี	☐ 56-65 ปี
☐ 26-35 ปี	☐ 66 ปีขึ้นไป
☐ 36-45 ปี	
- 1.3 การศึกษา
☐ ต่ำกว่าประถมศึกษา	☐ อนุปริญญา / ปวส.
☐ ประถมศึกษา	☐ ปริญญาตรี
☐ มัธยมศึกษาตอนต้น	☐ สูงกว่าปริญญาตรี
☐ มัธยมศึกษาตอนปลาย / ปวช.	
- 1.4 อาชีพ
☐ ค้าขาย / เจ้าของกิจการ	☐ เกษตรกร
☐ ข้าราชการ / พนักงานรัฐวิสาหกิจ	☐ แม่บ้าน
☐ พนักงานบริษัท / ลูกจ้างของรัฐ	☐ ไม่ได้ประกอบอาชีพ
☐ ผู้ใช้แรงงาน	☐ อื่นๆ ระบุ.....
- 1.5 รายได้ต่อเดือน
☐ ต่ำกว่า 5,000 บาท	☐ 15,001-20,000 บาท
☐ 5,001-10,000 บาท	☐ 20,001- 25,000 บาท
☐ 10,001- 15,000 บาท	☐ 25,001 บาทขึ้นไป
- 1.6 เวลาเฉลี่ยที่ใช้ดูโทรทัศน์พร้อมบุตรหลาน. ใน 1 วัน
☐ ไม่มีเวลาดูพร้อมบุตรหลาน	☐ วันละ 31 - 45 นาที
☐ วันละ 15 นาที	☐ วันละ 46 -60 นาที
☐ วันละ 16- 30 นาที	☐ มากกว่า วันละ 60 นาที
- 1.7 ช่วงเวลาที่ผู้ปกครองเปิดรับสื่อโทรทัศน์พร้อมบุตรหลาน
☐ วันเสาร์- อาทิตย์ ช่วงเช้า	☐ วันจันทร์-ศุกร์ ช่วงเช้า
☐ วันเสาร์-อาทิตย์ ช่วงกลางวัน	☐ วันจันทร์-ศุกร์ ช่วงกลางวัน
☐ วันเสาร์- อาทิตย์ ช่วงเย็น	☐ วันจันทร์-ศุกร์ ช่วงเย็น
☐ วันเสาร์-อาทิตย์ ช่วงหัวค่ำ	☐ วันจันทร์-ศุกร์ ช่วงหัวค่ำ
☐ วันเสาร์- อาทิตย์ ช่วงดึก	☐ เข้าวันจันทร์-ศุกร์ ช่วงดึก
☐ ไม่มีเวลาดูพร้อมบุตรหลาน	☐ อื่นๆ ระบุ.....

ตอนที่ 2 : ความคาดหวังต่อการจัดวางเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์

2.1 ระดับความคาดหวังต่อการจำกัด วันและเวลาออกอากาศรายการที่มีเนื้อหาที่ควรมีการจำกัด (เลือกตอบระดับเดียว)

ประเด็นการนำเสนอผ่านรายการโทรทัศน์	ท่านคาดหวังให้มีการ <u>เข้มงวดกับเวลาออกอากาศ</u> ในประเด็นเหล่านี้หรือไม่อย่างไร ?				
	ไม่คาดหวังเลย	คาดหวังบ้างเล็กน้อย	คาดหวังปานกลาง	คาดหวังมาก	คาดหวังมากที่สุด
1.การแสดงหรือรายการที่ทำให้เกิดความรู้สึกเศร้า หดหู่ เครียด สะเทือนใจ ตกใจ สยด สยอง ขยะแขยง					
2.การใช้ความรุนแรงต่อตนเอง ต่อวัตถุ และต่อบุคคลอื่น					
3.การใช้อาวุธ ยาเสพติด การแสดงภาพของการกระทำผิดกฎหมาย และศีลธรรม					
4.การล้อเลียนให้เกิดความอาย กลายเป็น “ตัวตลกในสังคม”ในประเด็นต่างๆ เช่น เรื่องเชื้อชาติ รสนิยมทางเพศ ชนชั้น อายุ ศาสนา					
5.การแสดงท่าทางหรือคำพูดที่ไม่เหมาะสมในทางเพศ					
6. การใช้ภาษาที่ก้าวร้าวหยาบคาย สื่อความหมายในเชิงลบ					

2.2 วันที่คาดหวังให้มีการออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาควรมีการจำกัด (เลือกตอบช่วงเวลาเดียว)

ประเด็นการนำเสนอผ่านรายการโทรทัศน์	ท่านคาดหวังให้มีการออกอากาศประเด็นเหล่านี้ในวันไหนมากที่สุด		
	เสาร์-อาทิตย์ และวันหยุดนักขัตฤกษ์	จันทร์-ศุกร์	วันใดก็ได้
1.การแสดงหรือรายการที่ทำให้เกิดความรู้สึกเศร้า หดหู่ เครียด สะเทือนใจ ตกใจ สยด สยอง ขยะแขยง			
2.การใช้ความรุนแรงต่อตนเอง ต่อวัตถุ และต่อบุคคลอื่น			

ประเด็นการนำเสนอผ่านรายการโทรทัศน์	ท่านคาดหวังให้มีการออกอากาศประเด็นเหล่านี้ในช่วงเวลาใดมากที่สุด							
	5.01 ถึง 9.00	9.01 ถึง 12.00	12.01 ถึง 16.00	16.01 ถึง 19.00	19.01 ถึง 22.00	22.01 ถึง 01.00	1.01 ถึง 5.00	เวลา ใด ก็ได้
4.การล้อเลียนให้เกิดความอายนกลายเป็น “ตัวตลกในสังคม” ในประเด็นต่างๆ เช่น เรื่องเชื้อชาติ รสนิยมทางเพศ ชนชั้น อายุ ศาสนา								
5.การแสดงท่าทางหรือคำพูดที่ไม่เหมาะสมในทางเพศ								
6. การใช้ภาษาที่ก้าวร้าวหยาบคายสื่อความหมายในเชิงลบ								

2.4 วัน ที่คาดหวังให้มีการออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาควรแก่การส่งเสริม (เลือกตอบช่วงเวลาเดียว)

ประเด็นการนำเสนอผ่านรายการโทรทัศน์	ท่านคาดหวังให้มีการออกอากาศประเด็นเหล่านี้ในวันไหนมากที่สุด	
	เสาร์-อาทิตย์ และวันหยุดนักขัตฤกษ์	จันทร์-ศุกร์
1.เนื้อหาที่ส่งเสริมให้คิดเป็นตามความสามารถของสมองในแต่ละวัย		
2.เนื้อหาที่ส่งเสริมความรู้ในเรื่องภาษา การใช้เหตุผล คณิตศาสตร์ ดนตรี กีฬา ความรู้ด้านวิชาชีพ		
3.เนื้อหาที่ส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาด้านคุณธรรม และจริยธรรม		
4.เนื้อหาที่ส่งเสริมให้รู้จักและเรียนรู้เกี่ยวกับทักษะในการใช้ชีวิตในสังคมที่เหมาะสมกับกาลเทศะ		

ประเด็นการนำเสนอผ่านรายการโทรทัศน์	ท่านคาดหวังให้มีการออกอากาศประเด็นเหล่านี้ในวันไหนมากที่สุด	
	เสาร์-อาทิตย์ และวันหยุดนักขัตฤกษ์	จันทร์-ศุกร์
5. เนื้อหาที่ส่งเสริมให้เกิดการยอมรับ เข้าใจ และชื่นชมความหลากหลายใน สังคม		
6. เนื้อหาที่ส่งเสริมการพัฒนา ความสัมพันธ์ของคนในครอบครัว และ ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล		

2.5 เวลาที่ท่านคาดหวังให้มีการออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาควรแก่การส่งเสริม (เลือกตอบช่วงเวลาเดียว)

ประเด็นการนำเสนอผ่านรายการ โทรทัศน์	ท่านคาดหวังให้มีการออกอากาศประเด็นเหล่านี้ในช่วงเวลาใดมากที่สุด						
	5.01 ถึง 9.00	9.01 ถึง 12.00	12.01 ถึง 16.00	16.01 ถึง 19.00	19.01 ถึง 22.00	22.01 ถึง 01.00	1.01 ถึง 5.00
	1. เนื้อหาที่ส่งเสริมให้คิดเป็นตาม ความสามารถของสมองในแต่ละวัย						
2. เนื้อหาที่ส่งเสริมความรู้ในเรื่องภาษา การใช้เหตุผล คณิตศาสตร์ ดนตรี กีฬา ความรู้ด้านวิชาชีพ							
3. เนื้อหาที่ส่งเสริมให้เกิดการพัฒนา ด้านคุณธรรม และจริยธรรม							
4. เนื้อหาที่ส่งเสริมให้รู้จักและเรียนรู้ เกี่ยวกับทักษะในการใช้ชีวิตในสังคมที่ เหมาะสมกับกาลเทศะ							
5. เนื้อหาที่ส่งเสริมให้เกิดการยอมรับ เข้าใจ และชื่นชม ความหลากหลาย ในสังคม							
6. เนื้อหาที่ส่งเสริมการพัฒนา ความสัมพันธ์ของคนในครอบครัว และ ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล							

ตอนที่ 3 : การรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมของรายการโทรทัศน์

3.1 สัญลักษณ์แสดงระดับความเหมาะสมของ

รายการโทรทัศน์ปรากฏอยู่ในรายการใด

- เฉพาะรายการข่าว
- เฉพาะรายการข่าว
- เกือบทุกรายการ
- ทุกรายการ
- ไม่ทราบ
- ไม่แน่ใจ

3.2 สัญลักษณ์ใดแสดงระดับความเหมาะสมของ

รายการสำหรับเด็กปฐมวัย 3-5 ปี

- ด
- C
- ป
- 3
- ไม่ทราบ
- ไม่แน่ใจ

3.3 สัญลักษณ์ใดแสดงระดับความเหมาะสมของ

รายการสำหรับเด็ก 6-12 ปี

- ด
- C
- ป
- 6
- ไม่ทราบ
- ไม่แน่ใจ

3.4 ข้อใดคือความหมายของสัญลักษณ์ “ท” ใน

การแสดงระดับความเหมาะสมของรายการ

- เป็นรายการที่เน้นวัฒนธรรมไทย
- เป็นรายการสำหรับเด็กเท่านั้น
- เป็นรายการที่เหมาะสมกับผู้ชมทุกวัย
- เป็นรายการที่ออกอากาศทุกวัน
- ไม่ทราบ
- ไม่แน่ใจ

3.5 ข้อใดคือความหมายของสัญลักษณ์ “น ๑๓ ”

ในการแสดงระดับความเหมาะสมของรายการ

- ต่ำกว่า 13 ปีห้ามดูเด็ดขาด
- ต่ำกว่า 13 ปีต้องดูกับเพื่อน
- ต่ำกว่า 13 ปีต้องได้รับการแนะนำจากผู้ใหญ่ขณะดูรายการ
- เป็นรายการที่เหมาะสมสำหรับเด็กอายุต่ำกว่า 13 ปี
- ไม่ทราบ
- ไม่แน่ใจ

3.6 ข้อใดคือความหมายของสัญลักษณ์ “น ๑๘ ”

ในการแสดงระดับความเหมาะสมของรายการ

- ต่ำกว่า 18 ปีห้ามดูเด็ดขาด
- ต่ำกว่า 18 ปีต้องดูกับเพื่อน
- ต่ำกว่า 18 ปีต้องได้รับการแนะนำจากผู้ใหญ่ขณะดูรายการ
- เป็นรายการที่เหมาะสมสำหรับผู้ชมที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี
- ไม่ทราบ
- ไม่แน่ใจ

3.7 ข้อใดคือสัญลักษณ์แสดงระดับความเหมาะสม

ของรายการสำหรับผู้ใหญ่ (ไม่เหมาะสมกับเด็กและเยาวชน)

- ผ
- จ
- M
- 25
- ไม่ทราบ
- ไม่แน่ใจ

- 3.8 ข้อใดคือช่วงเวลาของการแสดงระดับความเหมาะสม ในรายการ
- หลังจบรายการ
  - ตอนต้นรายการเท่านั้น
  - ตอนต้นรายการ และขึ้นที่ด้านล่างจอเป็นระยะๆ
  - ทุกช่วงเวลา 6.00 น. ของทุกวัน
  - ไม่ทราบ
  - ไม่แน่ใจ
- 3.9 ข้อใดไม่ใช่วัตถุประสงค์ของการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์
- ปกป้องลูกหลานที่จะไปบริโภคสื่อที่ไม่เหมาะสมกับวัยของตน
  - ทำให้เด็กและเยาวชน ได้รับประโยชน์จากการชมรายการโทรทัศน์ได้สูงสุด
  - รณรงค์กระแสสังคมเพื่อให้เกิดการมีส่วนร่วมในการจัดระดับความเหมาะสมของสื่อ
  - ขึ้นอัตราค่าโฆษณาให้กับสถานี
  - ไม่ทราบ
  - ไม่แน่ใจ
- 3.10 ข้อใดคือผลที่ผู้ชมจะได้รับกรณีที่ไม่เลือกชมรายการตามคำแนะนำของการจัดระดับความเหมาะสม
- ผู้ปกครองถูกปรับ
  - เจ้าของบ้านต้องถูกจำคุก
  - บุตรหลานอาจมีพฤติกรรมก้าวร้าวจากรายการที่ไม่เหมาะสม
  - บุตรหลานจะถูกตัดคะแนนความประพฤติ
  - ไม่ทราบ
  - ไม่แน่ใจ
- 3.11 ข้อใดคือผลที่เจ้าของรายการจะได้รับกรณีที่ไม่แสดงระดับความเหมาะสมบนหน้าจอ
- ถูกปรับ
  - จำคุก
  - ถูกตัดสิทธิการออกอากาศ
  - ถูกวิพากษ์วิจารณ์จากสังคม
  - ไม่ทราบ
  - ไม่แน่ใจ
- 3.12 ข้อใดคือเกณฑ์ที่ใช้พิจารณาการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์
- รูปแบบและเนื้อหารายการ
  - ความยาวของรายการ
  - เวลาที่ออกอากาศ
  - ความสนุกของรายการ
  - ไม่ทราบ
  - ไม่แน่ใจ

ภาคผนวก ข

ผลการทดสอบทางสถิติ

มหาวิทยาลัยศรีปทุม

SRIPATUM UNIVERSITY

มหาวิทยาลัยศรีปทุม

SRIPATUM UNIVERSITY

ผลการทดสอบทางสถิติ

ภาคผนวก ข 1.1

ผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 1 “ผู้ปกครองนักเรียนฯ มีการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมในระดับสูง”

ทดสอบด้วย t-Test โดยกำหนด ค่าพารามิเตอร์ของการทดสอบเท่ากับ 9

One-Sample Statistics

	N	Mean	Std. Deviation	Std. Error Mean
คะแนนรวมรายบุคคล	400	6.5175	2.38094	.11905

One-Sample Test

	Test Value = 9					
	t	df	Sig. (2-tailed)	Mean Difference	95% Confidence Interval of the Difference	
					Lower	Upper
คะแนนรวมรายบุคคล	-20.853	399	.000	-2.4825	-2.7165	-2.2485

ภาคผนวก ข1.2

ผลการทดสอบเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจากการวัดการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ของผู้ปกครองเพศชายและเพศหญิง

Group Statistics

เพศ	N	Mean	Std. Deviation	Std. Error Mean
คะแนนรวมรายบุคคล ชาย	156	6.4808	2.18933	.17529
หญิง	244	6.5410	2.49987	.16004

Independent Samples Test

	Levene's Test for Equality of Variances		t-test for Equality of Means						
	F	Sig.	t	df	Sig. (2-tailed)	Mean Difference	Std. Error Difference	95% Confidence Interval of the Difference	
								Lower	Upper
คะแนนรวมรายบุคคล	1.970	.161	-.246	398	.805	-.0602	.24436	-.54061	.42019
Equal variances assumed									
Equal variances not assumed			-.254	361.076	.800	-.0602	.23736	-.52699	.40656

ภาคผนวก ข 1.3

ผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2.2 “ผู้ประกอบการที่มีอายุต่างกันจะมีการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ต่างกัน”

Tests of Normality							
อายุ	Kolmogorov-Smirnov ^a			Shapiro-Wilk			
	Statistic	df	Sig.	Statistic	df	Sig.	
คะแนนรวมรายบุคคล	18-25 ปี	.144	40	.036	.943	40	.044
	26-35 ปี	.173	115	.000	.957	115	.001
	36-45 ปี	.183	155	.000	.902	155	.000
	46-55 ปี	.180	68	.000	.950	68	.008
	56-65 ปี	.182	22	.057	.900	22	.030

a. Lilliefors Significance Correction

Ranks			
อายุ	N	Mean Rank	
คะแนนรวมรายบุคคล	18-25 ปี	40	167.79
	26-35 ปี	115	199.58
	36-45 ปี	155	219.36
	46-55 ปี	68	194.56
	56-65 ปี	22	150.27
Total	400		

Test Statistics^{a,b}

	คะแนนรวมรายบุคคล
Chi-Square	11.923
df	4
Asymp. Sig.	.018

a. Kruskal Wallis Test

b. Grouping Variable: อายุ

ภาคผนวก ข 1.4

ผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2.2 “ผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษาต่างกันจะมีการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ต่างกัน”

Tests of Normality						
ระดับการศึกษา	Kolmogorov-Smirnov ^a			Shapiro-Wilk		
	Statistic	df	Sig.	Statistic	df	Sig.
คะแนนรวมรายบุคคล						
ประถมศึกษา	.131	43	.063	.968	43	.273
มัธยมศึกษาตอนต้น	.123	35	.200*	.962	35	.256
มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช.	.191	85	.000	.930	85	.000
อนุปริญญา/ปวส.	.157	52	.003	.933	52	.006
ปริญญาตรี	.207	151	.000	.916	151	.000
สูงกว่าปริญญาตรี	.193	34	.002	.909	34	.008

*. This is a lower bound of the true significance.

a. Lilliefors Significance Correction

Ranks

ระดับการศึกษา	N	Mean Rank
คะแนนรวมรายบุคคล		
ประถมศึกษา	43	146.58
มัธยมศึกษาตอนต้น	35	150.84
มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช.	85	207.88
อนุปริญญา/ปวส.	52	195.06
ปริญญาตรี	151	210.43
สูงกว่าปริญญาตรี	34	265.59
Total	400	

Test Statistics^{a,b}

	คะแนนรวมรายบุคคล
Chi-Square	28.780
df	5
Asymp. Sig.	.000

a. Kruskal Wallis Test

b. Grouping Variable: ระดับการศึกษา

ภาคผนวก ข 1.5

ผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2.3 “ผู้ประกอบการที่มีอาชีพต่างกันจะมีการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ต่างกัน”

Tests of Normality						
อาชีพ	Kolmogorov-Smirnov ^a			Shapiro-Wilk		
	Statistic	df	Sig.	Statistic	df	Sig.
คะแนนรวมรายบุคคล						
ค้าขาย/เจ้าของกิจการ	.168	62	.000	.916	62	.000
ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ	.215	91	.000	.905	91	.000
พนักงานบริษัทเอกชน/ลูกจ้างของรัฐ	.180	155	.000	.935	155	.000
ผู้ใช้แรงงาน/เกษตรกร	.144	14	.200*	.966	14	.826
แม่บ้าน/นักศึกษา/ผู้ไม่ได้ประกอบอาชีพ	.137	78	.001	.956	78	.009

*. This is a lower bound of the true significance.

a. Lilliefors Significance Correction

Ranks

อาชีพ	N	Mean Rank
คะแนนรวมรายบุคคล		
ค้าขาย/เจ้าของกิจการ	62	179.11
ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ	91	215.05
พนักงานบริษัทเอกชน/ลูกจ้างของรัฐ	155	213.48
ผู้ใช้แรงงาน/เกษตรกร	14	199.93
แม่บ้าน/นักศึกษา/ผู้ไม่ได้ประกอบอาชีพ	78	174.83
Total	400	

Test Statistics^{a,b}

	คะแนนรวมรายบุคคล
Chi-Square	9.567
df	4
Asymp. Sig.	.048

a. Kruskal Wallis Test

b. Grouping Variable: อาชีพ

ภาคผนวก ข 1.6

ผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2. “ผู้ประกอบการที่มีรายได้ต่างกันจะมีการรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ต่างกัน”

รายได้ต่อเดือน		Kolmogorov-Smirnov ^a			Shapiro-Wilk		
		Statistic	df	Sig.	Statistic	df	Sig.
คะแนนรวมรายบุคคล	ต่ำกว่า 5,000 บาท	.162	30	.043	.936	30	.070
	5,001-10,000 บาท	.110	88	.010	.959	88	.008
	10,001-15,000 บาท	.205	85	.000	.890	85	.000
	15,001-20,000 บาท	.188	84	.000	.946	84	.001
	20,001-25,000 บาท	.196	50	.000	.885	50	.000
	25,001 บาทขึ้นไป	.178	63	.000	.926	63	.001

a. Lilliefors Significance Correction

Ranks

รายได้ต่อเดือน	N	Mean Rank
คะแนนรวมรายบุคคล		
ต่ำกว่า 5,000 บาท	30	180.13
5,001-10,000 บาท	88	185.69
10,001-15,000 บาท	85	187.39
15,001-20,000 บาท	84	197.65
20,001-25,000 บาท	50	224.39
25,001 บาทขึ้นไป	63	233.41
Total	400	

Test Statistics^{a,b}

	คะแนนรวมรายบุคคล
Chi-Square	10.996
df	5
Asymp. Sig.	.051

a. Kruskal Wallis Test

b. Grouping Variable: รายได้ต่อเดือน

ภาคผนวก ข 1.7

ผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 3 “ระดับความคาดหวังต่อการจัดวางวันและเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาควรจำกัดของผู้ปกครองอยู่ในระดับสูง”

One-Sample Statistics				
	N	Mean	Std. Deviation	Std. Error Mean
ระดับความคาดหวังต่อการจำกัดวันและเวลาออกอากาศการที่มีการแสดงหรือรายการที่ทำให้เกิดความรู้สึกเศร้า หดหู่ เครียด สะเทือนใจ ตกใจ สยดสยอง ขยะแขยง	400	3.7550	1.07837	.05392
ระดับความคาดหวังต่อการจำกัดวันและเวลาออกอากาศการที่มีการใช้ความรุนแรงต่อตนเอง ต่อวัตถุ และต่อบุคคลอื่น	400	3.9375	1.10981	.05549
ระดับความคาดหวังต่อการจำกัดวันและเวลาออกอากาศการที่มีการใช้อาวุธ ยาเสพติด	400	4.0025	1.10931	.05547
ระดับความคาดหวังต่อการจำกัดวันและเวลาออกอากาศการที่มีการล้อเลียนให้เกิดความอาย กลายเป็นตัวตลกในสังคม	400	3.8200	1.14055	.05703
ระดับความคาดหวังต่อการจำกัดวันและเวลาออกอากาศการที่มีการแสดงท่าทางหรือคำพูดที่ไม่เหมาะสมในทางเพศ	400	3.9675	1.13784	.05689
ระดับความคาดหวังต่อการจำกัดวันและเวลาออกอากาศการที่มีการใช้ภาษาที่ก้าวร้าวหยาบคาย สื่อความหมายในเชิงลบ	400	3.9525	1.12624	.05631

	One-Sample Test					
	Test Value = 4					
	t	df	Sig. (2-tailed)	Mean Difference	95% Confidence Interval of the Difference	
				Lower	Upper	
ระดับความคาดหวังต่อการจำกัดวันและเวลาออกอากาศการแสดงหรือรายการที่ทำให้เกิดความรู้สึกเศร้า หดหู่ สะเทือนใจ ตกใจ สยดสยอง ขยะแขยง	-4.544	399	.000	-.2450	-.3510	-.1390
ระดับความคาดหวังต่อการจำกัดวันและเวลาออกอากาศการใช้ความรุนแรงต่อตนเอง ต่อวัตถุ และต่อบุคคลอื่น	-1.126	399	.261	-.0625	-.1716	-.0466
ระดับความคาดหวังต่อการจำกัดวันและเวลาออกอากาศการใช้อาวุธ ยาเสพติด การแสดงภาพของการกระทำผิดและศีลธรรม	.045	399	.964	.0025	-.1065	.1115
ระดับความคาดหวังต่อการจำกัดวันและเวลาออกอากาศการล้อเลียนให้เกิดความอาย กลายเป็นตัวตลกในสังคม	-3.156	399	.002	-.1800	-.2921	-.0679
ระดับความคาดหวังต่อการจำกัดวันและเวลาออกอากาศการแสดงท่าทางหรือคำพูดที่ไม่เหมาะสมในทางเพศ	-.571	399	.568	-.0325	-.1443	.0793
ระดับความคาดหวังต่อการจำกัดวันและเวลาออกอากาศการใช้ภาษาที่ก้าวร้าวหยาบคาย สื่อความหมายในเชิงลบ	-.844	399	.399	-.0475	-.1582	.0632

ภาคผนวก ข 1.8

ผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 4 “การรับรู้เรื่องการจัดระดับความเหมาะสมรายการโทรทัศน์ มีความสัมพันธ์กับระดับความคาดหวังต่อการจัดเวลาออกอากาศรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาที่ควรมีการจำกัดของผู้ปกครองนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานคร”

		Correlations						
		คะแนนรวมรายบุคคล	ระดับความคาดหวังต่อการจำกัดวันและเวลาออกอากาศรายการที่มีการแสดงหรือรายการที่ทำให้เกิดความรู้สึกเศร้า หดหู่ เครียด สะเทือนใจ ตกใจ สยดสยอง ชยะเขียง	ระดับความคาดหวังต่อการจำกัดวันและเวลาออกอากาศรายการที่มีการใช้ความรุนแรงต่อตนเอง ต่อวัตถุ และต่อบุคคลอื่น	ระดับความคาดหวังต่อการจำกัดวันและเวลาออกอากาศรายการที่มีการใช้อาวุธ ยาเสพติด การแสดงภาพของการกระทำผิดกฎหมาย และศีลธรรม	ระดับความคาดหวังต่อการจำกัดวันและเวลาออกอากาศรายการที่มีการล้อเลียนให้เกิดความอาย กลายเป็นตัวตลกในสังคม	ระดับความคาดหวังต่อการจำกัดวันและเวลาออกอากาศรายการที่มีการแสดงท่าทางหรือคำพูดที่ไม่เหมาะสมในทางเพศ	ระดับความคาดหวังต่อการจำกัดวันและเวลาออกอากาศรายการที่มีการใช้ภาษาที่ก้าวร้าวหยาบคาย สื่อความหมายในเชิงลบ
คะแนนรวมรายบุคคล	Pearson Correlation Sig. (2-tailed)	1 .	.151* .002	.094 .061	.108* .031	.093 .064	.106* .034	.096 .055
ระดับความคาดหวังต่อการจำกัดวันและเวลาออกอากาศรายการที่มีการแสดงหรือรายการที่ทำให้เกิดความรู้สึกเศร้า หดหู่ เครียด สะเทือนใจ ตกใจ สยดสยอง ชยะเขียง	Pearson Correlation Sig. (2-tailed)	.151*	1	.831* .000	.740* .000	.724* .000	.680* .000	.731* .000
ระดับความคาดหวังต่อการจำกัดวันและเวลาออกอากาศรายการที่มีการใช้ความรุนแรงต่อตนเอง ต่อวัตถุ และต่อบุคคลอื่น	Pearson Correlation Sig. (2-tailed)	.094 .061	.831* .000	1 .	.812* .000	.736* .000	.747* .000	.784* .000
ระดับความคาดหวังต่อการจำกัดวันและเวลาออกอากาศรายการที่มีการใช้อาวุธ ยาเสพติด การแสดงภาพของการกระทำผิดกฎหมาย และศีลธรรม	Pearson Correlation Sig. (2-tailed)	.108* .031	.740* .000	.812* .000	1 .	.789* .000	.790* .000	.809* .000
ระดับความคาดหวังต่อการจำกัดวันและเวลาออกอากาศรายการที่มีการล้อเลียนให้เกิดความอาย กลายเป็นตัวตลกในสังคม	Pearson Correlation Sig. (2-tailed)	.093 .064	.724* .000	.736* .000	.789* .000	1 .	.828* .000	.793* .000
ระดับความคาดหวังต่อการจำกัดวันและเวลาออกอากาศรายการที่มีการแสดงท่าทางหรือคำพูดที่ไม่เหมาะสมในทางเพศ	Pearson Correlation Sig. (2-tailed)	.106* .034	.680* .000	.747* .000	.790* .000	.828* .000	1 .	.875* .000
ระดับความคาดหวังต่อการจำกัดวันและเวลาออกอากาศรายการที่มีการใช้ภาษาที่ก้าวร้าวหยาบคาย สื่อความหมายในเชิงลบ	Pearson Correlation Sig. (2-tailed)	.096 .055	.731* .000	.784* .000	.809* .000	.793* .000	.875* .000	1 .

** . Correlation is significant at the 0.01 level (2-tailed).

* . Correlation is significant at the 0.05 level (2-tailed).

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ	นางนฤมล ปิ่นโต
วัน เดือน ปีเกิด	วันที่ 24 มิถุนายน 2517
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
ที่อยู่ปัจจุบัน	บ้านเลขที่ 123/13 หมู่บ้านพร้อมสุขปาร์ค อ.พระนครศรีอยุธยา จ.พระนครศรีอยุธยา
ตำแหน่ง	หัวหน้าภาควิชาวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาเขตบางเขน
ประวัติการศึกษา	พ.ศ.2544 วม. จาก มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ พ.ศ.2539 วบ. จาก มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีปทุม

SRIPATUM UNIVERSITY

มหาวิทยาลัยศรีปทุม
SRIPATUM UNIVERSITY